

Кралете на трилъра®

Майкъл КОНЪЛИ

Боговете на Вината

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

Конъли създава свой хипнотичен свят!

Бостън Глоуб

МАЙКЪЛ КОНЪЛИ БОГОВЕТЕ НА ВИНАТА

Превод: Елена Кодинова

chitanka.info

Мики Холър получава есемес: „Обади ми се веднага — 187“. Номерът на члена за убийство от Калифорнийския наказателен кодекс веднага привлича вниманието му. Залозите при такива дела са най-големи, но пък от тях адвокатите получават най-тъсти хонорари, а това означава, че Холър трябва да покаже максимума на способностите си.

Когато научава, че жертвата е негова бивша клиентка, проститутка, която мисли, че е вкарал в правия път, Мики решава да поеме случая. Скоро открива, че тя се е върнала в Лос Анджелис и пак се е захванала с най-древната професия. Оказва се, че Мики изобщо не я е спасил, а я е поставил в смъртна опасност.

Обсебен от призраците на миналото, Мики хвърля всички сили по делото, което може да го отведе към спасението или да го хвърли в бездните на вината.

„Боговете на вината“ е книга на месец декември 2013 г. на „Амазон“. Това, което отличава серията за „Адвоката с линкълна“ на Конъли от редовия трилър, е сложната симпатия, която читателят изпитва към несъвършения му герой Мики Холър.

Конъли пише криминалета на ръба на голямата литература и Холър става все по-комплексен герой. Обикаля тъмните кътчета на Лос Анджелис, които напомнят на Китайския квартал...

Конъли става все по-добър с всяка следваща книга!

Уошингтън Поуст

На Чарли Хаунчел

БЛАГОДАРНОСТИ

Тази история оживя за първи път по време на разговор с Том Розенбърг и Гари Лукези, продуцентите на „Адвокатът с линкълна“. Авторът ще им е вечно благодарен. Той също така разчиташе и на помощта на много други в проучването и писането на тази книга. Сред тях са Ася Мучник, Бил Маси, Даниел Дали, Роджър Милс, Денис Войчеховски, Грег Кехоу, Терил Лий Ланкфорд, Линда Конъли, Алфейър Бърк, Рик Джаксън, Тим Марша, Джон Хутън, Джейн Дейвис, Хедър Рицо, Памела Маршал и Хенрик Бастин. Много, много благодарности на всички.

ЧАСТ 1: ГЛЮРИ ДЕЙС
13 НОЕМВРИ, ВТОРНИК

1.

Приблжих към свидетелската банка със сърдечна и предразполагаща усмивка. Това, разбира се, прикриваше истинското ми намерение да унищожа жената, седнала там и впила поглед в мен. Клеър Уелтън току-що бе посочила клиента ми като човека, накарал я насила под дулото на пистолет да слезе от нейния мерцедес Е60 на Бъдни вечер миналата година. Твърдеше, че след това я бутнал на земята, взел колата, чантата ѝ и всички покупки от мола, които била натоварила на задната седалка. Както току-що бе казала на прокурора, който я разпитваше, той също така отнел усещането ѝ за сигурност и самоувереност, макар че за тези по-лични кражби не бе обвинен.

— Добро утро, госпожо Уелтън.

— Добро утро.

Произнесе думите така, сякаш бяха синоним на „Моля, не ме наранявайте“. Но всички в съдебната зала знаеха, че работата ми днес е да я нараня и така да навредя и на обвинението срещу клиента ми Ленард Уотс. Уелтън беше над шейсет години, с вид на матрона. Не изглеждаше крехка, но се надявах да е. Бе домакиня от Бевърли Хилс, една от трите жертви на хулиганство и грабеж в предколедна престъпна поредица, довела до девет обвинения срещу Уотс. Полицията го бе нарекла Калника — як крадец, който преследваше набелязани в моловете жени, удряше колите им на знак „стоп“ в жилищни квартали и когато те слизаха да видят какви са щетите, им отнемаше превозните средства и принадлежностите под дулото на пистолет. След това залагаше всички вещи, прибираше пари в брой и захвърляше колите в автомобилни морги в Долината.

Всичко това се основаваше на показания, които уличаваха Ленард Уотс като виновник. Точно това правеше Клеър Уелтън толкова специален и ключов свидетел в процеса. Тя бе единствената от трите жертви, която посочи Уотс на съдебните заседатели и категорично заяви, че това е човекът, който я е нападнал. Тя бе седмият свидетел на обвинението за два дни, но що се отнасяше до мен — тя бе

единственият свидетел. Най-важната от всички кегли. Ако я съборех под правилния ъгъл, всички останали щяха да се разлетят заедно с нея.

Трябваше да организирам удар, иначе съдебните заседатели, които наблюдаваха всичко, щяха да пратят Ленард Уотс в затвора за много дълго време.

Взех един лист и го занесох при свидетелската банка. Заявих, че това е първоначалният доклад за престъплението, написан от патрулиращ полицай, който пръв отговорил на повикването на Клеър Уелтън на 911, което тя направила от взет назаем телефон след обира. Листът вече беше част от веществените доказателства на щатското обвинение. След като поисках разрешение от съдията, го сложих на свидетелската банка. Уелтън се отдръпна. Бях сигурен, че повечето съдебни заседатели видяха това. Зададох първия си въпрос, докато се връщах към катедрата между прокурорската и адвокатската маса.

— Госпожо Уелтън, пред вас е първоначалният доклад от деня на нещастния инцидент, в който сте пострадали. Спомняте ли си дали разговаряхте с полицаия, който дойде да ви помогне.

— Разбира се.

— И коректно сте му разказали какво се е случило?

— Да. Все още бях в стрес от...

— Но му казахте какво се е случило, за да може да пусне жалба срещу мъжа, който ви е обрал и е взел колата ви, така ли е?

— Да.

— Това полицай Корбин ли беше?

— Предполагам. Не помня името му, но така пише в доклада.

— Но си спомняте, че казахте на полицаия какво се е случило, така ли?

— Да.

— И той записа накратко думите ви?

— Да, така направи.

— И дори ви помоли да прочетете написаното и да го подпишете?

— Да, но бях много разстроена.

— Това под обобщението на случая вашият подпис ли е?

— Да.

— Госпожо Уелтън, бихте ли прочели на глас какво е записал полицай Корбин, след като е разговарял с вас?

Уелтън се поколеба, докато преглеждаше доклада. Прокурор Кристина Медина използва момента, за да стане и да възрази.

— Ваша Чест, независимо дали свидетелката е подписала доклада, или не, защитникът се опитва да обори показанията ѝ с писания, които не са нейни. Щатът възразява.

Съдия Майкъл Сийбекър присви очи и се обърна към мен.

— Господин съдия, като подписва полицейския доклад, свидетелката го приема. Това е документ за случилото се и съдебните заседатели трябва да го чуят.

Сийбекър отхвърли възражението и подкани госпожа Уелтън да прочете подписаното заявление. Тя най-накрая се съгласи.

— „Жертвата твърди, че е спряла на кръстовището на «Камдън» и «Елевадо» и малко след това е била ударена отзад от друга кола. Когато отворила вратата, за да слезе и да провери щетите, срещу нея застанал чернокож мъж на трийсет, трийсет и пет пв...“ Не знам какво означава това.

— Предполагаема възраст — казах. — Продължавайте да четете.

— „Той я сграбчил за косата и я издърпал от колата, а след това я хвърлил на уличното платно. Насочил към лицето ѝ къс черен револвер и ѝ казал, че ще я застреля, ако помръдне или издаде звук. След това заподозреният скочил в колата ѝ и потеглил в северна посока, последван от колата, която ударила първото превозно средство отзад. В момента...“

Изчаках, но тя не довърши.

— Ваша Чест, можете ли да подканите свидетелката да прочете цялото заявление, както е записано в деня на инцидента?

— Госпожо Уелтън — каза съдия Сийбекър. — Моля, продължете да четете и ни представете цялото заявление.

— Но, господин съдия, това не е всичко, което съм казала.

— Госпожо Уелтън — каза настойчиво съдията, — прочетете *цялото* заявление, както ви помоли адвокатът.

Уелтън склони и дочете последното изречение.

— „В момента жертвата не може да предложи по-подробно описание на заподозрения.“

— Благодаря ви, госпожо Уелтън — казах. — След като не ни дадохте кой знае какво описание на заподозрения, още от самото

начало ни предложихте най-подробни детайли за оръжието, прав ли съм?

— Не знам колко подробни са детайлите. Той го насочи към лицето ми, така че успях добре да го разгледам и да опиша какво съм видяла. Полицаят ми помогна да направя разлика между револвер и пистолет.

— И успяхте да дадете точни показания за вида оръжие, цвета и дори за дължината на дулото?

— Не са ли всички пистолети черни?

— Ами ако ви задам въпроса сега, госпожо Уелтън?

— Ами полицаят доста ме разпита за оръжието.

— Но не успяхте да опишете човека, насочил пистолета срещу вас. Въпреки това само два часа по-късно разпознавате лицето му сред купчина полицейски снимки. Правилно ли схващам, госпожо Уелтън?

— Трябва да разберете нещо. Видях мъжа, който ме ограби и насочи срещу мен оръжие. Да го опиша и да го разпозная са две различни неща. Когато видях снимката, бях сигурна, че е той, както съм сигурна и сега, че седя зад тази банка.

Обърнах се към съдията.

— Ваша Чест, бих искал да бъде отбелязано за протокола, че свидетелката не отговори на въпроса.

Медина се изправи.

— Господин съдия, адвокатът дава мъгляви твърдения в своя така наречен разпит. Той заяви нещо и свидетелката отговори. Няма основания да иска да се отбелязва в протокола, че не е отговорила.

— Искането се отхвърля — каза бързо съдията. — Задайте следващия си въпрос, господин Холър, и наистина имам предвид въпрос.

Така и направих. И се постарях добре. През следващите двайсет минути тормозих Клеър Уелтън със съмнения относно способността ѝ да посочи клиента ми като извършител. Поинтересувах се колко чернокожи е срещала през живота си на домакиня от Бевърли Хилс и отворих вратата за проблемите на междурасовото разпознаване. И всичко това без никакъв резултат. В нито един миг не успях да разклатя увереността ѝ, че Ленард Уотс е човекът, който я е ограбил. Оказа се, че е успяла да си върне едно от нещата, откраднати ѝ по време на обира — самочувствието. Колкото повече я притисках, толкова по-

непоколебима ставаше тя срещу словесните ми атаки и те рикошираха към мен. Накрая вече беше като скала. Никой така и не се усъмни в способността ѝ да разпознае клиента ми. Бях изстрелял халосни патрони.

Казах на съдията, че нямам повече въпроси, и се върнах на банката си. Медина заяви, че има няколко кратки питания, и аз знаех, че ще зададе на Уелтън серия въпроси, които още повече ще укрепят достоверността на показанията ѝ срещу Уотс. Седнах до клиента си, който се взираше в лицето ми за някакви знаци на надежда.

— Е — прошепнах му. — Това е. Свършено е с нас.

Той се дръпна от мен, сякаш отвратен от дъха или от думите ми — или от двете заедно.

— С нас? — повтори той.

Каза го достатъчно високо, за да прекъсне Медина, която се обърна и ни изгледа. Протегнах ръце в успокоителен жест и му прошепнах: „По-спокойно“.

— По-спокойно? — каза той високо. — Няма да се успокоя. Ти ми каза, че ще се справиш, че тя не е проблем.

— Господин Холър! — изръмжа съдията. — Овладейте клиента си, моля, или ще трябва да...

Уотс не изчака съдията да ни заплаши с това, което си бе намислил. Хвърли се към мен като защитник, който се опитва да прекъсне атака на противник на футболното поле. Столът ми се прекатури заедно с мен и двамата паднахме на пода в краката на Медина. Тя отскочи, за да се предпази, когато Уотс замахна с дясната си ръка. Лежах на лявата си страна, дясната ми ръка бе притисната под тялото на Уотс. Успях да вдигна лявата и хванах юмрука му, който летеше към мен. Но само омекотих удара. Юмрукът му стовари собствената ми ръка в челюстта ми.

Чувах викове и виждах с периферното си зрение движение наоколо. Уотс замахна, за да ме удари втори път. Но съдебните пристави се спуснаха към него, налетяха му и инерцията им го избута от мен и го хвърли на пода пред банките на обвинението и защитата.

Сякаш всичко се случваше на забавен каданс. Съдията крещеше заповеди, които никой не чуваше. Медина и съдебният репортер отстъпваха заднешком от мелето. Стенографката се бе изправила зад катедрата си и наблюдаваше случващото се с ужас. Уотс лежеше по

корем, един пристав притискаше с ръка главата му към пода. За миг — докато му закопчаваха ръцете зад гърба — на лицето на Уотс се появи странна усмивка.

И само за секунди всичко свърши.

— Изведете го от съдебната зала! — нареди Сийбекър.

Извлякоха Уотс през желязната врата отстрани на залата, за да го заведат в килията, в която затваряха задържаните под стража обвиняеми. Мен ме оставиха седнал на пода, където имах възможност да разгледам щетите. По устата, зъбите и искрящо бялата ми риза имаше кръв. Вратовръзката ми бе паднала на земята. Закопчаваше се с игла отпред, носех я, когато посещавах клиенти в ареста и не исках да ме издърпат за нея през решетките.

Опипах челюстта си и прокарах език по зъбите. Всичко изглеждаше непокътнато и в изправност. Извадих от вътрешния джоб на самото си бяла носна кърпа и започнах да си бърша лицето, а с другата си ръка сграбчих банката на защитата и се изправих.

— Джийни — каза съдията на стенографката. — Извикай санитарите за господин Холър.

— Не, господин съдия — намесих се бързо. — Добре съм. Само трябва малко да се почистя.

Наведох се за вратовръзката, а след това направих жалък опит да възстановя благоприличния си външен вид, като я закачих пак за яката си въпреки наситеночервеното петно, което бе съсипало предницата на ризата ми. Докато се занимавах със закопчалката, през главния вход в дъното се втурнаха още пристави, повикани от паникбутона, който съдията без съмнение бе натиснал. Сийбекър веднага им каза да не правят нищо, защото инцидентът се е разминал, и те се разгърнаха покрай стената в дъното на съдебната зала. Демонстрираха сила, в случай че някой си мисли да предприеме още нещо.

Обърсах за последно лицето си с носната кърпа и заговорих:

— Ваша Чест. Дълбоко съжалявам, че моят клиент...

— Не сега, господин Холър. Седнете си на мястото. И вие също, госпожице Медина. Всички да се успокоят и да седнат.

Направих каквото ми нареди. Притиснах сгънатата носна кърпа към устата си, докато гледах как съдията се завъртя със стола си и се обърна фронтално към съдебните заседатели. Първо каза на Клеър Уелтън, че може да стане от свидетелската банка. Тя се изправи

колебливо и тръгна към вратата зад местата на защитата и обвинението. Изглеждаше по-потресена от всички в залата. И без съмнение имаше основание. Вероятно се бе сетила, че Уотс би могъл да нападне и нея, както бе направил с мен. И ако бе достатъчно бърз, можеше и да я стигне.

Тя седна на първия ред от местата за публиката, запазен за свидетели и служители, а съдията продължи със съдебните заседатели.

— Госпожи и господа, искрено съжалявам, че трябваше да видите тази сцена. Съдебната зала не е място, където може да се проявява насилие. Тя е място, където едно цивилизовано общество се изправя срещу насилието, което вилнее по улиците. Наистина се натъзвавам, когато се случи нещо подобно.

Чу се тряскане на метал в метал и от посоката, в която беше килията, се зададоха двамата съдебни пристави. Зачудих се колко ли са поступали Уотс, докато са го затваряли вътре.

Съдията за момент млъкна, след това отново насочи вниманието си към съдебните заседатели.

— За съжаление решението на господин Уотс да нападне адвокатата си накърни обективността ни. Вярвам, че...

— Ваша Чест? — прекъсна го Медина. — Може ли да чуете мнението на обвинението?

Медина разбираше накъде бие съдията и трябваше да направи нещо.

— Не сега, госпожице Медина, не прекъсвайте съда.

Но Медина беше настойтелна.

— Ваша Чест, може ли със защитата да се приближим към катедрата?

Съдията изглеждаше раздразнен, но склони. Оставих я да води и тръгнах след нея. Съдията натисна копчето на вентилатора, за да заглуши шепота ни и да не ни чуят съдебните заседатели, и преди Медина да изложи мислите си, отново ме попита дали искам медицинска помощ.

— Добре съм, господин съдия, но благодаря за предложението. Мисля, че най-много пострада ризата ми.

Съдията кимна и насочи вниманието си към Медина.

— Знам възраженията ви, госпожице Медина, но нищо не мога да направя. Съдебните заседатели са предубедени от видяното току-

що. Нямам избор.

— Ваша Чест, делото е срещу много агресивен обвиняем, който е извършил тежки деяния. Съдебните заседатели знаят това. Няма да бъдат непоправимо предубедени от видяното. Те са в състояние да отсъдят за поведението му. Той доброволно прояви агресия, затова предубедеността към него не е нито неправомерна, нито нечестна.

— Изслушайте ме и мен, Ваша Чест. Аз съм на друго мнение...

— Освен това — прекъсна ме Медина, — боя се, че съдът е манипулиран от обвиняемия. Той много добре знае, че така може да получи нов процес. Той...

— Ей, чакайте малко — прекъснах я. — Възраженията на обвинението са пълни с недоказани инсинуации и...

— Госпожице Медина, възраженията ви се отхвърлят — каза съдията и прекрати дебатите. — Дори предубеждението да не е нито неправомерно, нито нечестно, господин Уотс току-що на практика уволни адвоката си. Не мога да искам от господин Холър да продължи при тези обстоятелства и не съм склонен да позволя на господин Уотс да се върне в тази съдебна зала. Отстъпете. И двамата.

— Ваша Чест, искам възраженията на обвинението да се отразят в протокола за обжалването.

— Ще ги имате. А сега отстъпете.

Върнахме се на банките си, съдията спря вентилатора и пак се обърна към съдебните заседатели.

— Госпожи и господа, както ви казах, събитието, на което току-що станяхте свидетели, създаде ситуация на предубеденост към обвиняемия. Смятам, че ще ви е много трудно да се абстрахирате от това, докато обсъждате дали е виновен, или невинен. Затова трябва да обявя процеса за невалиден и да ви освободя с благодарност от този съд и от гражданите на Калифорния. Приставът Карлайл ще ви придружи до заседателната зала, където можете да си съберете нещата и да се приберете у дома.

Съдебните заседатели изглеждаха несигурни какво да правят и дали всичко е свършило. Накрая един куражлия се изправи и останалите го последваха. Заизнизваха се през вратата в дъното на залата.

Погледнах Кристина Медина. Тя седеше на банката на обвинението, увесила нос. Изглеждаше победена. Съдията набързо

закри заседанието и излезе. Сгънах изцапаната си носна кърпа и я прибрах.

2.

Бях предвидил целият ми ден да е зает с това дело. Сега изведнъж се оказах свободен, нямах срещи с клиенти и работа с прокурори, нито някакъв друг ангажимент. Излязох от съда и тръгнах по „Темпъл“ към Първа улица. На ъгъла имаше контейнер за смет. Извадих носната си кърпа, вдигнах я към устните си и изплюх всички парченца в нея. След това я изхвърлих.

Завих надясно по Първа и видях край тротоара редица лимузини. Бяха шест, една зад друга като траурна процесия, шофьорите им се бяха събрали, шегуваха се и чакаха. Казват, че имитацията е най-искрената форма на ласкателство, но след филма^[1] се бе пръкнало цяло стадо адвокати с линкълни, които задръстваха местата за паркиране край съдилищата на Лос Анджелис. Чувствах се едновременно горд и раздразнен. Бях чувал доста пъти, че други колеги се хвалели, че те са вдъхновението за филма. На всичкото отгоре поне три пъти през последния месец бях скачал в погрешния линкълн. Този път нямаше да направя подобна грешка.

Извадих мобилния си телефон и се обадох на Ърл Бригс, моя шофьор. Той вдигна веднага и аз му казах да отвори багажника, след това затворих.

Видях капака на багажника на третия линкълн в редицата да се вдига и вече знаех къде отивам. Когато стигнах, оставих куфарчето си на земята и си свалих сакото, вратовръзката и ризата. Отдолу имах тениска, така че не карах колите да забавят ход. Избрах бледосиня риза оксфорд от резервните, които държах в багажника, разгънах я и я облякох.

Ърл беше мой шофьор от почти десетилетие. Винаги щом се забъркаше в нещо идваше при мен и след това отработваше хонорара си, като ме возеше. Този път не плащаше своя беля. Защиствах майка му, когато банката поиска да продаде дома ѝ поради необслужен ипотечен кредит, и я спасих от изхвърляне на улицата. Това ми спечели половин година возене от Ърл.

Бях метнал съсипаната си риза на калника. Той я взе и я разгледа.

— Някой да не е разлял върху теб плодов пунш?

— Нещо такова. Да тръгваме.

— Мислех, че цял ден ще си в съда.

— И аз. Но нещата се промениха.

— Накъде?

— Нека минем първо през Филипе.

— Дадено.

Седна зад волана, а аз — на задната седалка. След отбиване до магазина за сандвичи на „Аламеда“ накарах Ърл да поеме на запад. Следващата спирка беше Имението Менора близо до Ла Бреа Парк в район Феърфакс. Казах, че ще се забавя около час, и слязох от колата с куфарчето в ръка. Бях затъкнал чистата риза в панталоните, но не си направих труда да си закачам пак вратовръзката. Нямах да ми трябва.

Имението Менора беше старчески дом на четири етажа на „Уилоуби“, източно от Феърфакс. Записах се на рецепцията, взех асансьора до третия етаж и казах на дежурната сестра, че имам юридическа консултация с клиента си Дейвид Сийгъл и не бива да ни безпокоят в стаята му. Тя беше приятна жена, свикнала с честите ми посещения, така че кимна и аз тръгнах по коридора към 334-та стая.

Влязох и затворих вратата, след като сложих на дръжката от външната страна знак „не ни безпокойте“.

Дейвид Сийгъл, по прякор Адвоката, лежеше в леглото си, забил поглед в екрана на тихия телевизор, завинтен на стената срещу него. Тънките му бледи ръце бяха върху одеялото. От тръбата, която доставяше кислород в носа му, се чуваше леко свистене. Когато ме видя, се усмихна.

— Мики.

— Как си днес, Адвокате?

— Също като вчера. Носиш ли ми нещо?

Дръпнах стола за посетители от мястото му до стената и го сложих така, че да седна в полезрението му. Той беше на осемдесет и една и не бе много подвижен. Отворих куфарчето си на леглото и го обърнах така, че да може да го стигне.

— Френски сос и специалитетът на Филипе. Какво ще кажеш?

— О, боже! — отвърна той.

В Менора се спазваше кашер и аз използвах юридическите консултации, за да го заобиколя. На Сийгъл му липсваха заведенията, в

които се бе хранил по време на четирийсетгодишната си кариера като адвокат в центъра на града. С удоволствие му доставях кулинарна радост. Той беше съдружник в кантората на баща ми. Беше стратегът, а баща ми — лицето на фирмата, което прилагаше стратегиите в съда. Преди година дойдох при Адвоката, след като загубих изборите за районен прокурор заради скандал и самоунищожително поведение. Трябваше ми житейска стратегия и Адвоката ми помогна. Срещите ни наистина бяха напълно законни юридически консултации между клиент и адвокат, само че хората на рецепцията не знаеха, че аз съм клиентът.

Помогнах му да разопакова сандвича и отворих пластмасовата кутийка със соса, който правеше храната на Филипе толкова вкусна. Имаше и нарязана кисела краставичка, увита във фолио.

След първата хапка Адвоката се усмихна и вдигна кльощавата си ръка, сякаш току-що бе постигнал страхотна победа. Усмихнах се и аз. Радвах се, че мога да му донеса нещо. Имаше двама сина и цяла купчина внуци, но те идваха само по празници. Както ми бе казал Адвоката: „В един момент престават да имат нужда от теб“.

При посещенията ми при него говорехме най-вече за дела и той предлагаше стратегия. Беше неотразим в предвиждането на плановете на обвинението и развитието на случаите. Нямахме никакво значение, че не бе стъпвал в съдебна зала през този век, нито че наказателните закони се бяха променили от неговото време насам. Имаше базисен опит и винаги даваше предложения. Всъщност наричаше ги ходове — двоен сляп ход, ходът с тогата и т.н. Бях идвал при него по време на мрачния период след изборите. Исках да знам повече за баща си и затова как той се е справял с противоречията в живота си. Но накрая научих повече за правото и разбрах, че е като меко олово. Как може да бъде огъвано и моделирано.

— Правото подлежи на обработка — казваше ми Адвоката. — Отстъпчиво е.

Смятах го за част от своя екип и това ми позволяваше да обсъждам делата си с него. Той даваше идеи и предлагаше ходове. Понякога ги използвах и те работеха, друг път — не.

Той ядеше бавно. Знаех, че може да гризе сандвича цял час на малки хапки. Нищо не похабяваше. Изяждаше всичко, което му носех.

— Момичето от 330-а стая почина нощес — каза той, когато спря да дъвче. — Срамота.

— Съжалявам. На колко години беше?

— Млада. Току-що прехвърлила седемдесетте. Умря в съня си, тази сутрин я изнесоха.

Кимнах. Не знаех какво да кажа. Адвоката отхапа отново и се пресегна към куфарчето ми за салфетка.

— Не си пипнал коса, Адвокате. Хубав е.

— Предпочитам го без коса. Използвал си хода с кървавото знаме, нали? Как мина?

Докато взимаше салфетката, бе забелязал резервната капсула с кръв, която държах в найлоново пликче. Бях я взел за всеки случай, ако случайно глътна първата по погрешка.

— Като по ноти — отвърнах.

— Обявиха ли процеса за невалиден?

— Да. Имаш ли нещо против да ползвам банята ти?

Бръкнах в куфарчето и извадих друго найлоново пликче, в което държах четката си за зъби. Отидох в банята и си измих зъбите. Червената боя отначало оцвети четката в розово, но бързо се оттече в канала.

Когато се върнах, забелязах, че Адвоката е изял само половината сандвич. Знаех, че остатъкът е изстинал, но нямаше как да го занеса в дневната и да го затопля в микровълновата. Въпреки това Адвоката изглеждаше щастлив.

— Разкажи подробности — настоя той.

— Ами опитах се да пречупя свидетелката, но тя устоя. Беше като скала. Когато се върнах на банката, му дадох сигнал и той свърши каквото му бях казал. Удари ме малко по-силно, отколкото очаквах, но не се оплаквам. Най-хубавото беше, че не се наложи да поискам процесът да бъде обявен за невалиден. Съдията сам го предложи.

— Въпреки възраженията на обвинението?

— О, да.

— Добре. Да вървят на майната си.

Сийгъл си беше стопроцентов адвокат. За него всеки етичен проблем в сивата зона можеше да се преодолее от идеята, че негов свещен дълг е да осигури възможно най-добрата защита на клиента си.

Ако това означаваше да се инсценира невалиден процес, когато се изчерпат всички други средства — така да бъде.

— Въпросът е — той ще е съгласен ли на споразумение?

— Всъщност е тя и според мен ще се съгласи. Трябваше да видиш свидетелката след сбиването. Беше толкова уплашена, че едва ли ще иска да се върне за нов процес. Ще изчакам една седмица и ще кажа на Дженифър да се обади на прокурора. Мисля, че тогава ще е готова на споразумение.

Дженифър беше партньорката ми Дженифър Арънсън. Щеше да се наложи тя да поеме защитата на Ленард Уотс, защото ако аз останех, щеше да е съвсем ясно, че е капан, за което бе намекнала и Кристина Медина в съдебната зала.

Медина бе отказала споразумение преди процеса, защото Ленард Уотс не пожела да издаде партньора си — човека, който караше колата и се блъскаше в жертвите. Уотс не искаше да доносници и Медина не искаше да се споразумее. Смятах, че след седмица нещата ще са различни, и то по много причини. Бях видял по-голямата част от аргументите на обвинението още при първия процес, главната свидетелка на Медина беше уплашена от случилото се в съдебната зала днес, а започването на второ дело би било излишно разхищение на данъците на данъкоплатците. Освен това бях подсказал на Медина какво я очаква, ако защитата представи случая пред съдебните заседатели — а именно намерението ми да се позова на експерти, за да посоча недостатъците на междурасовото разпознаване. Никой прокурор не би искал това да му се случи пред съдебни заседатели.

— Да му се не види — казах, — тя може да ми се обади още преди да трябва да се види с нея.

Това бе малко пресилено, но ми се искаше Адвоката да се почувства добре, задето ми е измислил такъв стратегически ход.

Взех резервната капсула с кръв от куфарчето си и я хвърлих в кофата за опасни отпадъци в стаята. Вече нямах нужда от нея.

Телефонът ми завибрира. Извадих го от джоба си. Беше секретарката ми Лорна Тейлър, но реших да я оставя на гласовата поща. Щях да ѝ звънна след като си тръгна от Адвоката.

— Какво друго при теб? — попита Адвоката.

Разперих ръце.

— Ами няма да има процес, така че ще си почина тази седмица. Може утре да отида до съда да видя дали няма да забърша някой друг клиент. Работата ще ми дойде добре.

Не само че ми трябваха пари, но докато бях зает, нямаше да имам време да мисля за нещата в живота ми, които се бяха объркали. В този смисъл правото се бе превърнало за мен в нещо повече от занаят и призвание. Пазеше ме да не полудея.

Като се навъртах в наказателното отделение на съда в центъра, имах възможност да си намирам клиенти, от които обществените защитници се отказваха поради конфликт на интереси. Ако прокуратурата повдигнеше обвинение срещу няколко души, общественият защитник можеше да се погрижи само за един, а всички останали попадаха в конфликт на интереси. Ако те нямаха адвокати, съдията им назначаваше служебен. А ако случайно аз се размотавах наблизко, беше много вероятно да получа работата. Плащаше се по държавни тарифи, но беше по-добре от нищо.

— И като си помисля — каза Адвоката, — че миналата есен в един момент имаше пет пункта преднина в рейтингите преди изборите. А сега обикаляш мерките за неотклонение с надеждата за подаяние.

С остаряването Адвоката бе загубил до голяма степен преценка какво е позволено в учтива компания.

— Благодаря, Адвокате — отвърнах. — Винаги мога да разчитам на теб за обективна и точна преценка на състоянието на живота ми. Много е освежаващо.

Сийгъл вдигна кокалестите си ръце и ми се стори, че се опитва да се извини с жест.

— Просто казвам.

— Разбира се.

— А какво става с дъщеря ти?

Така работеше умът на Адвоката. Понякога не помнеше какво е ял на закуска, но никога не забравяше, че съм изгубил нещо повече от изборите миналата година. Скандалът ми бе коствал любовта и присъствието на дъщеря ми и надеждата някога да събера разбитото си семейство.

— Все същото, но нека не започваме тази тема — казах.

Погледнах си отново телефона, след като усетих вибрация, показваща ми, че съм получил съобщение. Беше от Лорна. Беше се

досетила, че не вдигам нарочно или че си прослушвам гласовата поща. Есемесът беше друга работа.

Обади ми се веднага — 187.

Споменаването на члена от Наказателния кодекс на Калифорния, който се отнасяше за убийство, привлече вниманието ми. Беше време да тръгвам.

— Знаеш ли, Мики, споменах я само защото ти никога не го правиш.

— Не искам да я споменавам. Прекалено болезнено е, Адвокате. Всеки петък вечер се напивам, за да мога да спя през по-голямата част от съботата. Знаеш ли защо?

— Не, не знам защо се напиваш. Не си направил нищо лошо. Просто си вършеше работата с онзи Галоуей или как там му беше името.

— Пия в петък вечер, за да проспя съботата, защото преди в събота се виждах с дъщеря си. И не Галоуей, а Галахър, Шон Галахър, и няма значение, че просто си вършех работата. Заради мен умряха хора, Адвокате. Не можеш да се криеш зад това, че просто си си вършел работата, когато двама души са размазани на кръстовището от човека, когото току-що си пуснал на свобода. Както и да е, трябва да вървя.

Станах и му показах телефона си, сякаш той бе причината да си тръгна.

— Не съм те виждал цял месец и вече трябва да вървиш? Не съм си доял сандвича.

— Видяхме се миналия вторник, Адвокате. И ще се видим пак следващата седмица. Ако не — то по следващата. А ти се дръж.

— Да се държа? Какво пък значи това?

— Означава да се държиш за това, което имаш. Моят брат, ченгето, ми го каза. И си дояж сандвича преди някой да е влязъл и да ти го е взел.

Тръгнах към вратата.

— Хей, Мики Маус.

Обърнах се към него. Той ми измислил този прякор още като съм се родил — бил съм само два килограма. Обикновено му казвах да не ми вика повече така. Но сега си премълчах, за да си тръгна по-бързо.

— Какво?

— Баща ти наричаше съдебните заседатели „боговете на вината“. Помниш ли?

— Да. Защото решават дали си виновен, или не. Накъде биеш, Адвокате?

— Работата е там, че има много хора, които всекидневно ни съдят за всяка стъпка, която предприемаме. Боговете на вината са много. Няма нужда да увеличаваш бройката им.

Кимнах, но не можах да се сдържа и му отговорих:

— Санди Патърсън и дъщеря ѝ Кейти.

Адвоката изглеждаше объркан. Не си спомни имената. Аз, разбира се, никога нямаше да ги забравя.

— Майката и момиченцето, които Галахър уби. Те са моите богове на вината.

Излязох и оставих табелата „не ме безпокойте“ на дръжката. Може би щеше да си дояде сандвича преди сестрите да го проверят и да разкрият престъплението ни.

---

[1] „Адвокатът с линкълна“ (2005) е първият роман на Майкъл Конъли от серията за Мики Холър. Филмиран е през 2011 г. — Б.пр. ↑

3.

От линкълна се обадих на Лорна Тейлър и вместо поздрав тя произнесе думите, които винаги ме пронизваха като мечове. Които ме въодушевяваха и отвращаваха едновременно.

— Мики, имаш дело за убийство, стига да го искаш.

Мисълта да се занимаваш с дело за убийство разпалва кръвта по много причини. Първата и най-главната — това е най-тежкото престъпление в правото и затова и професионалните залози са най-големи. За да защитаваш заподозрян в убийство, трябва да си във върхова форма. А за да получиш дело за убийство, трябва да имаш известна репутация на един от най-добрите в професията. А освен всичко това и парите са добри. Защитата — независимо дали делото влезе в съда, или не — е скъпа, защото отнема много време. Ако получиш дело за убийство с платежоспособен клиент, си осигуряваш приходи за година напред. Отрицателната страна на това преживяване е клиентът. Макар да нямам ни най-малко съмнение, че и невинни хора биват обвинявани в убийство, обикновено полицията и прокуратурата си вършат работата както трябва и на теб ти остава само да се бориш за намаляване на присъдата и смекчаване на условията на наказанието. Като през цялото време седиш до човек, който е отнел живот. Това просто не може да е приятно.

— Подробности? — попитах аз.

Седях на задната седалка на лимузината, а на сгъваемата масичка вече лежеше бележникът ми. Ърл караше към центъра по Трета улица — най-прекия път от Феърфакс.

— Получих обаждане за наша сметка от Мъжкия централен затвор. Приех и се чух с някой си Андре ла Кос. Каза, че е арестуван за убийство предната вечер и иска да те наеме. И забележи — когато го попитах кой те е препоръчал, каза, че това е жената, в чието убийство са го обвинили. Казала му, че ти си най-добрият.

— Коя е тя?

— Това е най-странното. Според него се казвала Жизел Далинджър. Прекарах името ѝ през приложението за конфликт на

интереси и не излезе нищо. Никога не си я представлявал, затова нямам представа откъде е знаела името ти и защо те е препоръчала преди — както твърдят — да бъде убита от този човек.

Приложението за конфликт на интереси е компютърна програма, която цифровизира всичките ни дела и ни позволява за секунди да определим дали потенциалният клиент някога се е появявал в предишно дело като свидетел, жертва и дори обвиняем. След двайсет години в тази професия не мога да помня имената на всички клиенти, да не говорим за второстепенните герои в процесите. Приложението ни пести много време. Преди понякога потъвах в някой случай, а после се оказваше, че съм в конфликт на интереси заради стар клиент, свидетел или жертва.

Погледнах бележника си. Бях записал само имената, нищо друго.

— Добре, чий е случаят?

— Отдел „Убийства“, полицията на Лос Анджелис — Запад.

— Знаем ли нещо друго? Какво друго каза този човек?

— Че ще се явява за първи път в съда утре сутрин и иска да си там. И че е накиснат: не я бил убил.

— Тя каква му е — съпруга, приятелка, съдружничка?

— Каза, че работела за него, но това било всичко. Знам, че не обичаш, когато клиентите се обаждат от затвора, затова не го разпитах нищо за случая.

— Добре, Лорна.

— Къде си всъщност?

— Ходих да се видя с Адвоката. В момента пътувам към центъра. Ще видя дали ще успея да вляза да се видя с този човек и да опипам почвата. Можеш ли да накараш Сиско да свърши малко подготвителна работа?

— Вече работи. Чувам го как говори по телефона.

Сиско Войчеховски бе моят детектив. Освен това беше съпруг на Лорна. Двамата работеха от апартамента ѝ в Западен Холивуд. Лорна също така по случайност беше моя бивша жена. Съпруга номер две, след тази, която ми роди единственото ми дете. Детето вече бе на шестнайсет и не искаше да има нищо общо с мен. Понякога ми се струваше, че ми трябва дъска, на която да нарисувам схема на взаимоотношенията ни, за да съм в течение, но поне между мен, Лорна и Сиско нямаше ревност, а само здрави работни отношения.

— Добре, кажи му да ми се обади. Или не, аз ще му се обадя, като изляза от затвора.

— Добре. Успех.

— Последно — този Ла Кос платежоспособен ли е?

— О, да. Каза, че нямал пари в брой, но разполагал със злато и други „стоки“, с които можел да плати.

— Даде ли му сума?

— Заявих му, че ще трябва двайсет и пет само за да се захванеш, а след това и още. Нито се стресна, нито нищо.

Обвиняемите, които не само могат да си позволят 25 000 долара аванс, ами и се натискат да го платят, винаги са малко. Не знаех нищо за този случай, но ми изглеждаше все по-добре и по-добре.

— Добре. Ще ти звънна, като науча нещо.

— Чао.

Работата започна да издиша още преди да зърна клиента си. Бях подал молба до шефа на затвора и чаках надзирателите да намерят Ла Кос и да го доведат в стаята за разпити. През това време ми се обади Сиско с предварителната информация, която бе успял да изтръгне от хора и интернет сайтове за близо шейсетте минути, откакто се бяхме заели със случая.

— Така, няколко неща. Лосанджелиската полиция е пуснала вчера съобщение до пресата за убийството, но до този момент си мълчи за ареста. Жизел Далинджър, на трийсет и шест, е намерена рано сутринта в понеделник в апартамента си на „Франклин“, западно от Ла Бреа. Открита е от пожарникари, които били повикани, защото домът ѝ бил запален. Трупът е обгорен, но има подозрения, че пожарът е предизвикан умишлено в опит да се прикрие убийството и да се инсценира нещастен случай. Аутопсия още не е направена, но в съобщението до пресата се казва, че има следи от удушаване. Полицията я нарича бизнесдама, но в сайта на „Таймс“ има дописка, в която се казва, че според източници от органите на реда е била проститутка.

— Страхотно. Тогава моят човек какъв е — клиент?

— Всъщност в „Таймс“ пише, че ченгетата разпитват неин съдружник. Не се казва дали е Ла Кос, но ако съберем две и две...

— И получаваме сводник.

— И на мен така ми се струва.

— Супер! Много як пич.

— Погледни го от добрата страна. Лорна казва, че е платежоспособен клиент.

— Ще го повярвам, когато парите влязат в джоба ми.

Изведнъж си спомних за дъщеря си Хейли и едно от последните неща, които тя ми каза, преди да прекъсне контакта си с мен. Наричаше клиентите ми измет, използвачи, паразити и дори убийци. В момента не можех да я опровергая. В списъка ми имаше автоджамбазин, който обираше баби, изнасилвач, налитащ на жените, с които излиза, измамник, присвоил пари за ученическа екскурзия, и други утайки на обществото. Сега щях да добавя към тях и обвинен в убийство, и то такъв, който печелеше от търговия с плът. Започвах да си мисля, че ги заслужавам, точно както и те заслужаваха мен. Всичките бяхме хора без никакъв късмет, загубили битката с живота, от онези, на които боговете на вината никога не се усмихват.

Дъщеря ми бе познавала двете жертви на Шон Галахър. Кейти Патърсън ѝ беше съученичка. Майка ѝ беше в родителския комитет. Хейли трябваше да се премести в друго училище, за да се спаси от тормоза, когато медиите разкриха — и имам предвид всички медии — че Дж. Майкъл Холър Мл., кандидат за районен прокурор в Лос Анджелис, е пуснал на свобода пиян шофьор заради процесуална грешка.

В края на краищата Галахър излезе на свобода и продължи да кара пиян заради моите така наречени адвокатски умения и без значение колко усърдно Сийгъл се опитваше да успокои съвестта ми със старото клише „ти просто си вършиш работата“, в най-тъмните кътчета на душата ми се криеше увереността, че присъдата е „виновен“. Виновен в очите на дъщеря ми, виновен и в моите собствени очи.

— Чуваш ли ме, Мик?

Изтръгнах се от черните размисли и осъзнах, че все още говоря по телефона със Сиско.

— Да. Знаеш ли кой работи по случая?

— В съобщението до медиите се казва, че разследването се ръководи от детектив Марк Уитън от Западното бюро. Партньорът му

не се споменава.

Не познавах Уитън и доколкото си спомнях, никога не се бях натъквал на него по някакво дело.

— Добре. Нещо друго?

— Това е всичко, което имам до момента, но продължавам да работя по случая.

Информацията на Сиско охлади ентузиазма ми. Но нямах намерение да изхвърлям случая, поне засега. Виновната съвест едно на ръка, но хонорарът си е хонорар. Имах нужда от мангизите, иначе кантората „Майкъл Холър и Ко“ ставаше неплатежоспособна.

— Ще ти се обадя след като се видя с човека, което ще стане всеки момент.

Един надзирател ми посочи едно от сепаретата за срещи на адвокати и клиенти. Станах и тръгнах нататък.

Андре ла Кос вече бе седнал на стола си от другата страна на масата с еднометрова плексигласова преграда по средата. Повечето от клиентите, които посещавах в Централния мъжки затвор, се държаха като хладнокръвни мачовци. Това си е защитна реакция. Ако се правиш, че не ти пука, че се намиращ в укрепена сграда заедно с още хиляда и двеста опасни престъпници, съкилийниците ти може и да те оставят на мира. Но пък ако покажеш страх, хищниците веднага ще го надушат и ще го използват срещу теб. Няма да ти се размине.

Но Ла Кос беше различен. Първо се оказа по-дребен, отколкото очаквах. Беше слабоват и ми приличаше на човек, който през живота си не е пипал гирички. Бе с торбест оранжев гащеризон, но се носеше с гордост, която никак не се връзваше със ситуацията, в която бе попаднал. Не излъчваше точно страх, но не демонстрираше и преиграния непукизъм, който бях виждал толкова много пъти на подобни места. Седеше изправен на ръба на стола и очите му ме следяха като лазерни лъчове, докато влизах в тясното помещение. Косата му бе внимателно зализана и май имаше очна линия.

— Андре? — попитах, докато сеадах. — Аз съм Майкъл Холър. Обади си се в кантората ми и си поискал да поема защитата ти.

— Да, обадох се. Не бива да съм тук. Някой я е убил след като си тръгнах оттам, но никой не ми вярва.

— По-кратко, почакай да се настаня.

Извадих бележника от куфарчето и писалка от джоба на ризата си.

— Преди да поговорим за случая ти, нека първо ти задам няколко въпроса.

— Моля.

— И нека от самото начало ти кажа, че не можеш да ме лъжеш, Андре. Ясно ли ти е? Ако ме излъжеш, си тръгвам — такива са правилата ми. Не мога да работя за теб, ако не установим отношения, в които аз мога да вярвам, че всяка твоя дума е чиста истина.

— Това не е проблем. Истината е единственото нещо на моя страна в момента.

Разходих го по обичайните въпроси за съставяне на кратка биография за делото. Ла Кос беше на трийсет и две, неженен, живееше в апартамент в Западен Холивуд. Нямаше роднини в града, най-близо от цялото му семейство бяха родителите му в Линкълн, Небраска. Каза, че няма досие в Калифорния, Небраска или където и да било другаде и никога не е получавал нещо повече от акт за превишена скорост. Даде ми телефонните номера на родителите си, както и своя мобилен и домашен телефон — те щяха да ми трябват, за да го издиря, в случай че излезе от затвора и не изпълни финансовата ни уговорка. След като събрах основните данни, вдигнах очи от бележника си.

— Какво работиш, Андре?

— Работя от вкъщи. Програмист съм. Правя и поддържам уебстраници.

— Тогава откъде познаваш жертвата Жизел Далинджър?

— Отговарям за присъствието ѝ в интернет. Уебстраници, фейсбук профил, имейл, всичко.

— Значи си нещо като дигитален сводник?

Лицето на Ла Кос стана алено.

— В никакъв случай! Аз съм бизнесмен, а тя е... беше бизнесдама. И не съм я убил, но никой тук не ми вярва.

Направих му знак с ръка да се успокои.

— Малко по-кратко. На твоя страна съм, забрави ли?

— Не ми изглежда така, след като задаваш подобни въпроси.

— Гей ли си, Андре?

— Това какво значение има?

— Може би никакво, а може и да означава много, ако прокурорът започне да търси мотив. Гей ли си?

— Да, щом искаш да знаеш. Не го крия.

— Е, тук може би ще трябва — от съображения за сигурност. Мога да уредя да те преместят в отделението за хомосексуални след утрешното ти явяване в съда.

— Не си прави труда. Не искам да ми се лепят етикети.

— Както кажеш. Каква бе уебстраницата на Жизел?

— Жизел-за-теб-точка-ком. Това беше основната.

Записах си го и попитах:

— Има и други?

— Имаше сайтове за различни вкусове, които да излязат при търсене по определени думи. Това предлагам — присъствие в интернет на много платформи. Затова тя дойде при мен.

Кимнах и се престорих, че се възхищавам на изобретателността и бизнес нюха му.

— Колко време бяхте в бизнес отношения?

— Тя дойде при мен преди около две години. Искаше онлайн присъствие на много нива.

— Тя е дошла при теб? Какво означава това? Как е дошла при теб? Да не би да пускаш реклами в интернет или нещо подобно?

Той поклати глава, сякаш обясняваше на дете.

— Не, не реклами. Работя само с хора, които са ми препоръчани от някого когото познавам и на когото имам доверие. Тя ми бе препоръчана от друга клиентка.

— Коя?

— Има проблем с поверителността. Не искам да я вълличам. Тя не знае нищо за това и няма нищо общо с този случай.

Сега пък аз поклатих глава, все едно обяснявах на дете.

— Засега ще минеш метър с това, Андре. Но ако поема случая, в някакъв момент ще трябва да науча кой я е препоръчал. И ти нямаш право да решаваш кой и какво има отношение по делото. Аз решавам това. Ясно?

Той кимна.

— Ще й пратя съобщение — каза той. — Веднага щом тя се съгласи, ще ви свържа. Но аз не лъжа и не предавам ничие доверие. Бизнесът и животът ми се основават на доверие.

— Добре.

— И какво искаш да кажеш с това „ако поема случая“? Мислех, че си го поел. Нали си тук?

— Все още го обмислям.

Погледнах си часовника. Надзирателят, който ме пусна да вляза, ми бе казал, че имам само половин час с Ла Кос. А имах още три теми, по които трябваше да говоря с него — жертвата, престъплението и хонорара ми.

— Нямаме много време, затова да караме нататък. Кога за последен път видя Жизел Далинджър?

— Късно вечерта в неделя. И когато си тръгнах, беше жива.

— Къде?

— В апартамента ѝ.

— Защо отиде там?

— За да взема пари от нея, но не получих нищо.

— Какви пари и защо не ги взе?

— Получи ангажимент, а уговорката ми с нея беше да ми плаща процент от това, което изкарва. Бях я уредил с „Хубава жена“ и си исках пая. Ако тези момичета не ти дадат парите веднага, заработеното има склонност да изчезва в носовете им и на други места.

Записах си накратко това, което ми каза, макар че не бях много сигурен какво означават повечето му думи.

— Да не би да ми казваш, че Жизел е употребявала наркотици?

— Да, точно това казвам. Не беше неконтролируемо, но това си е част от работата и живота на тези момичета.

— Разкажи ми за „Хубава жена“. Какво означава това?

— Клиентът наема апартамент в хотел „Бевърли Уилшър“ също като във филма „Хубава жена“. А Жиз влизаше в ролята на Джулия Робъртс, нали се сещаш? Особено след като минах снимките ѝ на фотошоп. Мисля, че нататък ти е ясно.

Не бях гледал филма, но знаех, че е някаква история за проститутка със златно сърце, която среща мъжа на мечтите си, докато работва в „Бевърли Уилшър“.

— Колко струва това?

— Трябваше да е две хиляди и петстотин.

— А твоят процент?

— Хиляда, но нямаше нищо. Каза, че било фалшиво обаждане.

— Какво е това?

— Отива там и няма никой, или пък този, който ѝ е отворил, казва, че не я е викал. Проверявам такива неща, доколкото мога. Искам документи за самоличност, такива работи.

— Значи не си ѝ повярвал.

— Да кажем, че имах подозрения. Бях говорил с човека в онази стая. Обадох му се през централата на хотела. Но тя твърдеше, че там нямало никого и че стаята дори не била наета.

— Значи сте се скарали?

— Малко.

— И си я ударил.

— Какво? Не! Никога не съм удрял жена. Никога не съм удрял и мъж! Не правя такива неща. Не може ли да си...

— Виж, Андре, тук съм просто за да събера информация. Значи не си я удрял и не си я наранявал по друг начин. Имаше ли изобщо физически допир между вас?

Ла Кос се поколеба и по това разбрах, че има проблем.

— Кажи ми, Андре.

— Е, сграбчих я. Тя не искаше да ме погледне и това ме накара да си помисля, че лъже. Затова я сграбчих за шията — само с една ръка. Тя побесня и аз побеснях, и това беше. След това си тръгнах.

— Нищо друго?

— Нищо. Е, като излязох на улицата и тръгнах към колата си, тя ме замери с пепелник от балкона. Но не ме улучи.

— Как точно си тръгна от апартамента ѝ?

— Казах, че ще се върна в хотела и ще почукам лично на вратата на онзи мъж, за да си взема парите. И си тръгнах.

— Коя беше стаята и как се казваше мъжът?

— Осемстотин трийсет и седма. Даниъл Прайс.

— Отиде ли до хотела?

— Не, прибрах се. Реших, че не си струва.

— Но когато си я сграбчил за шията, си мислел, че си струва.

Той кимна пред това противоречие, но не предложи повече обяснения. За момента реших да прекратя темата.

— Добре, след това какво се случи? Кога дойде полицията?

— Появиха се вчера в пет.

— Сутринта или следобед?

— Следобед. Казах, че имат въпроси, и аз се съгласих да говоря с тях.

Винаги е грешка доброволно да говориш с ченгета.

— Помниш ли имената им?

— Единият беше детектив Уитън, говореше предимно той. Името на партньора му беше нещо като Уийдър. Нещо такова.

— Защо се съгласи да говориш с тях?

— Не знам, може би защото не бях направил нищо лошо и исках да помогна. Бях достатъчно глупав да си помисля, че се опитват да разберат какво се е случило с горката Жизел, а не че вече са решили какво се е случило и просто искат да ме накиснат.

„Добре дошъл в моя свят“, помислих си.

— Знаеше ли, че е мъртва, преди те да дойдат?

— Не. Звънях ѝ и ѝ пращах съобщения цял ден. Съжалявах за караницата предната вечер. Но тя не ми отговаряше и си помислих, че наистина ми се е разсърдила. И тогава те дойдоха и ми казаха, че е мъртва.

Очевидно, когато намерят мъртва проститутка, едно от първите места, където полицаите отиват, е при сводника ѝ, пък бил той и интернет сводник, който не се вписва в стереотипа на садистичен бияч, а е човек, неспособен да държи в подчинение кобилките си чрез заплахи и бой.

— Те записаха ли разпита, който проведоха с теб?

— Доколкото знам — не.

— Информираха ли те, че имаш конституционното право на разговора ви да присъства адвокат?

— Да, но това стана по-късно, в участъка. Не мислех, че имам нужда от адвокат. Не съм направил нищо лошо. Затова казах — добре, дайте да говорим.

— Подписвал ли си някакви документи?

— Да, подписах нещо, но не го прочетох.

Опитах се да овладеем раздразнението си. Повечето хора, които за първи път попадат в мрежите на правораздавателната система, накрая се оказват най-големите си врагове. Буквално си просят белезниците.

— Кажи ми как мина. Първо разговаряхте в дома ти и след това те заведоха в участъка в Уилшър?

— Да, първо бяхме у нас за около петнайсет минути и след това ме доведоха в участъка. Казаха, че искат да погледна снимки на заподозрени, но това се оказа лъжа. Никакви снимки не са ми показвали. Вкараха ме в някаква малка стая за разпити и започнаха да задават въпроси. Казаха ми, че съм арестуван.

Знаех, че за да го арестуват, трябва да имат някакво физическо доказателство или свидетелски показания, които да го свързват с убийството. И че освен това вероятно част от твърденията му не са съвпаднали с фактите. След като веднъж е излъгал — или на тях така им се е сторило, веднага са го прибрали.

— Добре. И ти им каза, че си ходил в апартамента на жертвата в неделя вечерта?

— Да, и че тя беше жива, когато си тръгнах.

— Каза ли им, че си я стиснал за гушата?

— Да.

— Това преди да ти прочетат правата и да подпишеш документа ли стана, или след това?

— Ами не си спомням. Май преди.

— Добре. Ще разбере. Споменаха ли ти други доказателства, притиснаха ли те с нещо, което знаят?

— Не.

Отново си погледнах часовника. Времето ми изтичаше. Реших да спра с въпросите по случая. По-голямата част от информацията щях да науча и сам, ако поемех защитата. Освен това бе по-добре да огранича фактите, които научавам директно от клиента. Така щях да остана подвластен на казаното от Ла Кос, а това можеше да повлияе на ходовете ми по-късно по време на процеса. Например, ако Ла Кос ми заявеше, че наистина е убил Жизел, нямаше да мога да го разпитам така, че да го отрече. Защото щях да съм виновен в подбудителство към лъжесвидетелстване.

— Добре, достатъчно засега по това. Ако поема случая, как ще ми платиш?

— Със злато.

— Казаха ми това, но имам предвид как точно? Откъде ще дойде златото?

— Скрил съм го на сигурно място. Всичките си пари обръщам в злато. Ако поемеш случая, ще наредя да ти го доставят до края на деня.

Асистентката ти ми каза, че ти трябва двайсет и пет хиляди долара като начало. Ще ползваме цената на Нюйоркската борса и ще сметнем колко да ти бъде доставено. Тук нямам възможност да проверя котировките, но предполагам, че едно кюлче от половин килограм ще стигне.

— Нали разбираш, че с него покриваш само хонорара ми за ангажимент? Ако стигнем до предварително изслушване и след това до процес, ще ти трябва още злато. Можеш да намериш и по-евтин адвокат от мен, но няма да намериш по-добър.

— Да, разбирам. Ще трябва да си платя, за да докажа невинността си. Имам достатъчно злато.

— Добре тогава, доставчикът ти да предаде златото на асистентката ми. Искам го преди първата ти поява пред съда утре. Така ще разбера, че си сериозен.

Знаех, че времето лети, но си позволих дълго и внимателно да огледам Ла Кос, като се опитвах да го разгадая. Твърдението му, че е невинен, звучеше достоверно, но нямах представа какво знае полицията. Знаех само версията на Андре и подозирах, че след като бъдат представени доказателствата по случая, ще разбера, че не е толкова невинен, на колкото се прави. Винаги става така.

— Добре. И нещо последно, Андре. Казал си на асистентката ми, че самата Жизел ме е препоръчала пред теб. Така ли е?

— Да. Каза, че си най-добрият адвокат в града.

— А тя откъде знаеше това?

Ла Кос изглеждаше изненадан, сякаш целият ни разговор досега се бе основавал на предположението, че с Жизел Далинджър се познаваме.

— Каза, че те познава, че си се занимавал с нейно дело. Че си й издействал наистина добро споразумение.

— И си сигурен, че е имала предвид точно мен?

— Да, теб. Твърдеше, че направо си й спасил живота. Наричаше те Мики Тогата.

Дъхът ми спря. Някога наистина имах клиентка — също проститутка — която ме наричаше така. Но не я бях виждал отдавна. Не и след като я качих на самолета с достатъчно пари, за да започне живота си наново и никога да не се връща.

— Жизел Далинджър не беше истинското й име, нали?

— Не знам. Това е всичко, което ми е известно за нея.

На стоманената врата зад мен се почука силно. Времето ми бе изтекло. Някой друг адвокат имаше нужда от място, на което да поговори с клиента си. Погледнах през масата към Ла Кос. Вече нямах съмнения дали да ми стане клиент. Категорично поемах случая.

4.

Ърл ме закара до „Старбъкс“ на Сентръл авеню и спря до тротоара отпред. Останах в колата. Не исках кафе. Трябваше ми безжичен интернет. Отворих лаптопа на масичката и използвах сигнала на кафенето, за да вляза в Мрежата. Пробвах няколко варианта на адреса на сайта и накрая написах www.Giselle4u.com. Така влязох в уебстраницата на жената, за чието убийство бе обвинен Андре ла Кос. Снимките бяха минати на фотошоп, косата ѝ бе различна и откакто я бях виждал за последен път, върху нея бе порботил пластичен хирург, но нямах никакво съмнение, че Жизел Далинджър е някогашната ми клиентка Глория Дейтън.

Това променяше нещата. Освен проблема с конфликта на интереси — да представлявам клиент, обвинен в убийството на друг мой клиент — изпитвах и известни емоции към Глория Дейтън, пък и изведнъж ме осени прозрението, че тя ме бе използвала по начин, който не бе много различен от начина, по който мъжете я използваха почти през целия ѝ живот.

Глория бе проект, клиент, за когото ми пукаше отвъд обичайните граници на отношенията адвокат — подзащитен. Не мога да кажа защо се случи така, само помня, че имаше скръбна усмивка, сардонично остроумие и песимистично себепознание, които ми изглеждаха привлекателни. Бях я защитавал поне шест пъти. Във всичките случаи ставаше въпрос за проституция, наркотици, подтикване към проституция и подобни. Тя бе дълбоко потънала в този начин на живот, но ми се струваше, че заслужава шанс да се издигне над него и да избяга. Не съм герой, но направих каквото можах за нея. Вкарах я в досъдебни рехабилитационни програми, защитени домове, терапии, дори веднъж я записах в градския колеж на Лос Анджелис, след като заяви, че има интерес към писането. Нищо не помагаше. Не минаваше и година и пак ми се обаждаше. Отново я бяха арестували и имаше нужда от адвокат. Лорна взе да ми намеква, че трябва да я отрежа или да я предам на друг колега, че тя е изгубена кауза. Но не можех да го направя. Истината беше, че ми харесваше да познавам Глория Дейтън

или Глори Дейс^[1], както бе известна в професионалните си среди тогава. Имаше изкривена представа за света, която отиваше на кривата ѝ усмивка. Дива котка, която не позволяваше на никой друг освен на мен да я опитоми.

В отношенията ни нямаше нищо романтично или сексуално. Не. Всъщност дори не съм сигурен дали бихме могли да се наречем приятели. Но ми пукаше за нея и затова ме заболя, като разбрах, че е мъртва. През последните седем години си бях мислил, че се е измъкнала, че съм ѝ помогнал. Бе взела парите, които ѝ дадох, и бе отлетяла за Хаваите, където твърдеше, че има стар клиент, готов да я приеме и да ѝ помогне да започне отначало. От време на време получавах картички, понякога и на Коледа. Във всичките ми пишеше, че е добре и е чиста. Те ме караха да се чувствам все едно съм постигнал нещо, което рядко се удава на съдебните зали и коридорите на закона. Че съм променил нечия житейска посока.

Затворих бавно лаптопа и казах на Ърл да ме откара у дома. След това се обадох на Лорна и я помолих да организира събрание на целия личен състав следващата сутрин. Андре ла Кос щеше да се яви в съда, за да му прочетат обвинението, някъде между 10 и 12 часа. Исках да се срещна с екипа си и да задвижа нещата преди това. Казах ѝ да извади целия архив на Глория Дейтън и да го донесе.

— Защо ти е архивът на Глория? — попита тя.

— Защото тя е жертвата — отвърнах.

— О, боже, сигурен ли си? Сиско ми каза друго име.

— Сигурен съм. Ченгетата още не знаят, но е тя.

— Съжалявам, Мики. Знам, че я... харесваше.

— Да, така е. Тъкмо наскоро си мислех за нея и възнамерявах да отида до Хаваите, когато затворят съдилищата за Коледа. Щях да ѝ се обадя, като стигна там.

Лорна не каза нищо. Бях измислил пътуването до Хаваите, за да преживея празниците без детето си. Но отхвърлих идеята с надеждата, че нещата ще се променят. Че може би на Коледа ще получа обаждане и покана за вечеря. Ако отидех до Хаваите, щях да пропусна тази възможност.

— Виж какво — казах, след като се изтръгнах от мислите си. — Сиско при теб ли е?

— Не. Мисля, че отиде до дома на жертвата... имам предвид Глория... за да види какво може да научи.

— Добре, ще му се обадя. До утре.

— О, Мики, почакай. Искаш ли и Дженифър да дойде на събранието? Мисля, че утре има две явявания в съда.

— Да, на всяка цена. Ако съвпада с делата ѝ, виж дали не можеш да накараш някой от рицарите джедаи да я замести.

Бях наел Дженифър преди няколко години направо от юридическия факултет на Югозападния университет и тя се занимаваше с процъфтяващата ни практика с клиенти с предсрочно изискуеми ипотeki. Тя бе позападнала напоследък за сметка на криминалните дела, но Дженифър все още имаше доста случаи. Беше се оформила група адвокати, които редовно се занимаваха с ипотeki и ходеха на обеда и вечери, за да си обсъждат истории и стратегии. Наричаха се рицарите джедаи и лоялността на ордена им се простираше дотам, да се заместват в съда, когато не можеха да насмогнат.

Бях сигурен, че Дженифър не би имала нищо против да пропусне дело за ипотека заради тежко престъпление. Когато я наемах, ми каза, че иска да направи кариера в наказателното право. А напоследък ми намекуваше с мейлите си и на събранията ни веднъж на две седмици, че е време да наема някой, който да поеме ипотеките, за да може тя да се захване по-сериозно с наказателни дела. Аз се опъвах, защото наемането на още един човек щеше да ме приближи до нуждата от традиционна уредба на практиката с кантора, секретарка, копирна машина и така нататък. Не ми харесваше идеята да се закотвя под покрив сред тухли и хоросан. Предпочитах да работя от задната седалка на лимузината и напълно свободен.

Свалих прозореца и оставих ветреца да охлади лицето ми. Това ми напомни защо ме привлича този начин на живот.

Скоро обаче се наложи да вдигна стъклото, за да се чуя със Сиско по мобилния телефон. Обадох му се и той ми докладва, че ходи от врата на врата в сградата, в която бе живяла и умряла Жизел Далинджър.

— Нещо ново?

— Дреболии. Била е затворена. Нямала много гости. Сигурно е практикувала професията навън.

— Как се влиза в сградата?

— Външната врата се заключва. Пускат те с натискане на бутон от дома.

Което утежняваше положението на Ла Кос. Полицаяте вероятно бяха предположили, че е познавала убиеца и го е пуснала да влезе.

— Някакви следи за влизащите и излизащите? — попитах.

— Не, отварянето и затварянето не се записва — отвърна Сиско.

— Камери?

— Не.

Това можеше да се окаже и добре, и зле за Ла Кос.

— Хубаво. Когато свършиш там, имам нещо за теб.

— После може да се върна пак. Управителят на сградата е много услужлив.

— Ясно. Утре среща на целия личен състав в осем. Преди това искам да провериш едно име — Глория Дейтън. Можеш да вземеш рождената ѝ дата от Лорна. Искам да знам къде е била през последните няколко години.

— Нямах проблеми. Коя е тя?

— Нашата жертва, само че полицията още не знае.

— Ла Кос ли ти каза?

— Не, сам се сетих. Бивша клиентка ми е.

— Знаеш ли, бих могъл да го използвам като разменна монета.

Проверих в моргата и там ми казаха, че не са потвърдили самоличността ѝ, защото трупът и апартаментът са обгорени. Няма отпечатъци от пръсти. Надявах се нейната ДНК да е в системата или да намерят зъболекар.

— Добре, използвай го, ако така можеш да стигнеш до нещо. Просто погледнах снимките на сайта ѝ. Това наистина е Глория Дейтън, бивша моя клиентка. Мислех, че се е преселила на Хаваите преди седем години. Андре ми каза, че е работил с нея тук през последните две. Искам цялата картина.

— Разбрах. А защо е заминала преди седем години?

Млъкнах преди да му отговоря, замислих се за последния път, когато представлявах Глория Дейтън.

— Имах дело, от което изкарах много пари, а тя изигра в него определена роля. Дадох ѝ двайсет и пет бона и я накарах да обещае, че ще се откаже от този живот и ще започне отначало. Имаше и един мъж.

Тя го натопи, за да получи споразумение. Аз бях посредникът. Моментът бе много подходящ за нея да се махне от този град.

— Дали няма нещо общо с убийството?

— Не знам. Беше преди много време и този човек влезе в затвора до живот.

Хектор Аранд Мойя. Все още помнех името и как звуците на името му се търкаляха по езика ми. Федералните го търсеха под дърво и камък, а Глория знаеше къде е.

— Утре ще пусна Бълокс по тази следа — казах аз, като нарекох Дженифър Арънсън с прякора й. — Ако не друго, поне ще го ползваме като димна завеса.

— А можеш ли да поемеш делото, след като жертвата е бивша твоя клиентка? Няма ли конфликт на интереси?

— Ще измислим нещо. Това е съдебната система, Сиско, мека е и може да се моделира.

— Разбрах.

— И още нещо. В неделя вечер е имала в „Бевърли Уилшър“ ангажимент, който не се е състоял. Според нея човекът не бил дошъл. Иди там и поразпитай, виж дали няма да излезе нещо.

— Имаш ли номера на стаята?

— Да, 837. Името на мъжа е Даниъл Прайс. Всичко това го знам от Ла Кос. Каза ми също, че според Глория стаята дори не била наета.

— Захващам се.

След като приключих разговора със Сиско, прибрах телефона и просто гледах през прозореца, докато стигнахме до къщата ми на Феърхолм. Търл ми даде ключовете и тръгна към собствената си кола, която бе паркирана до тротоара. Напомних му, че на другия ден трябва да тръгна рано сутринта, и се качих по стълбите до пътната врата.

Оставих нещата си на пода в трапезарията и отидох до кухнята за бира. Отворих хладилника, затворих го и разгледах всички снимки, които бях прикрепил с магнити на вратата му. Намерих картичката с планината Дайъмънд Хед на остров Оаху. Беше последната, която бях получил от Глория Дейтън. Свалих я от вратата на хладилника, обърнах я и я прочетох.

Честита Нова година, Мики Тогата!

Надявам се, че си добре. Тук, под слънцето, всичко е наред. Ходя на плаж всеки ден. Ти си единственото нещо в Лос Анджелис, което ми липсва. Ела да ме видиш някой път.

Глория

Очите ми се плъзнаха от думите към пощенското клеймо. Датата бе 15 декември 2011, почти преди година. На клеймото, в което преди нямаше причина да се взирам, пишеше Ван Нейс, Калифорния. Без да знам, от повече от година имах доказателство за измамата на Глория на хладилника си. Зачудих се защо си е направила труда да ме лъже. Аз бях просто нейният адвокат. Нямаше нужда да ме подвежда. Дори никога повече да не ми се обади, нямаше да стана подозрителен и да тръгна да я търся. Струваше ми се напълно ненужно и дори малко жестоко. Особено пък последният ред, в който казваше да ида да я видя. Ами ако бях тръгнал натам за Коледа, за да избягам от провала в собствения си живот? Ако бях кацнал там и нея я нямаше?

Отидох до кофата за боклук, натиснах педала, вдигнах капака и хвърлих картичката вътре. Глория Дейтън беше мъртва. Славните дни бяха отминали.

Взех си душ. Дълго държах главата си под топлата струя. През годините доста мои клиенти бяха свършвали зле. Така е в този занаят и преди винаги бях разглеждал това от гледна точка на бизнеса. Повтарях си, че клиентите ми дават хляба и сиренето и загубата на който и да е от тях не предизвикваше добри чувства в мен. Но с Глория Дейтън беше различно. Не беше просто бизнес. Беше лично. Смъртта ѝ породи в мен цяла палитра от чувства — от разочарование и празнота до тъга и гняв. Бях ѝ бесен не само защото ме е излъгала, а защото бе останала в онзи свят, който накрая я бе убил.

Когато топлата вода свърши и затворих крана, вече бях осъзнал, че гневът ми е насочен погрешно. Разбихах, че действията на Глория са имали причина и цел. Може би не ме бе изхвърлила от живота си, а ме бранеше от нещо. Не знаех от какво, но сега работата ми бе да разбере.

Облякох се и тръгнах през празната си къща. Спрях пред стаята на дъщеря ми. Тя не бе влизала там от година и вътре всичко си беше както го бе оставила. Докато я разглеждах, си помислих за родителите, които губят децата си и оставят стаите им като замръзнали във времето. Само дете с моето дете не се бе случила такава трагедия. Аз просто я бях прогонил.

Отидох в кухнята за още една бира и се изправих пред редовния вечерен ритуал на чудене дали да изляза, или да си остана вкъщи. Заради ранното ставане на другия ден реших да е второто и извадих от хладилника няколко кутии с храна от заведенията. Имах половин пържола и някаква зелена салата, останали от неделното ми посещение в „Крейгс“, ресторант на Мелроуз авеню, в който ядях сам на бара. Сложих салатата в чиния, а пържолата — в тигана на котлона, за да я стопля.

Когато отворих кофата за боклук, за да изхвърля кутиите, видях картичката от Глория. Размислих и я спасих от отпадъците. Огледах и двете ѝ страни още веднъж и пак се зачудих за какво ѝ е било да я праща. Да не би да е искала да забележа пощенското клеймо и да тръгна да я търся? Да не би да ми е дала някакъв знак, който съм пропуснал?

Все още нямаше никакви отговори, но смятах да ги откроя. Върнах картичката на вратата на хладилника и я закрепих с магнит на нивото на очите си, така че да съм сигурен, че ще я виждам всеки ден.

---

[1] Буквално: славни, честити дни. — Б.пр. ↑

5.

В сряда сутринта Ърл Бригс закъсня, така че аз пристигнах последен на събранието, планирано за осем. Намирахме се на третия етаж на сграда на бул. „Санта Моника“ близо до надлеза на магистрала 101. Беше празна постройка, до която имахме достъп винаги щом ни потрябваше, защото Дженифър се занимаваше с ипотечния кредит на собственика срещу бартер. Той бе купил и ремонтирал имота преди шест години, когато наемите бяха високи и очевидно в града имаше повече независими продуценти, отколкото операторски екипи, които да заснемат проектите им. Но скоро най-ниският слой на бизнеса изпадна от играта и инвеститорите в независимите филми станаха по-малко от паркоместата пред скъп ресторант. Много компании спряха дейност и собственикът имаше късмет, че половината от капацитета на сградата му бе запълнен. Накрая и той закъса и му се наложи да почука на вратата на „Майкъл Холър и Ко“, след като бе прочел една от рекламните ни, които пращахме по пощата на всички собственици на недвижими имоти с проблеми.

Като повечето ипотечни заеми, сключени преди срива, и този бе обвързан с други кредити и препродаден. Това ни даваше възможност за действие. Дженифър обжалва искането на банката и успя да забави процедурата за десет месеца, докато клиентът ни се опита да се съвземе. Само че в Източен Холивуд вече нямаше голямо търсене на сгради с площ от над 300 квадратни метра. Той не успя да се измъкне от блатото и отдаваше под наем месец за месец на рокбанди, които имаха нужда от помещения за репетиция. Със сигурност щяха да му вземат имота. Въпросът беше колко месеца още Дженифър щеше да успее да го задържи.

Добрата новина за „Майкъл Холър и Ко“ беше, че рокбандите спяха до късно. Обикновено сградата беше пуста и тиха поне до късния следобед. Бяхме започнали да използваме последния етаж за редовните ни събрания веднъж на две седмици. Мястото бе просторно и празно, с 4,5 метра тавани, с дървен под, тухлени стени, метални подпорни колони и големи прозорци, които предлагаха прекрасна

гледка към градския център. Но най-хубавото беше, че в югоизточния ъгъл имаше заседателна зала, в която все още имаше дълга маса с осем стола. Тук се събирахме, за да разглеждаме делата, и тук сега щяхме да обмислим стратегията за защита на Андре ла Кос, обвинения в убийство интернет сводник.

Заседателната зала имаше огромен прозорец, който гледаше към останалата част от помещението. Докато минавах през празното пространство, видях целия екип събран около масата и скупчен около нещо. Предположих, че е кутия с понички от заведението на Боб — Лорна редовно носеше на събранията понички.

— Извинявайте за закъснението — казах, когато влязох.

Сиско извърна едрото си тяло от масата и видях, че хората ми не са се скупчили около понички. На масата имаше златно кюлче: грееше като слънце, издигащо се над планините сутрин.

— Не ми прилича на половин килограм — казах.

— Повече е — отвърна Лорна. — Поне килограм.

— Значи той си мисли, че отиваме заедно към процес — обади се Дженифър.

Усмихнах се и погледнах бюфета покрай лявата стена на стаята. Там Лорна бе наредила кафето и поничките. Оставих куфарчето на заседателната маса и отидох да си наля кафе. За отскок имах нужда от инжекция кофеин повече отколкото от златото.

— Как сте? — попитах с гръб към тях.

Чу се хор от гласове, които съобщаваха, че са добре. С чаша кафе в едната ръка и поничка с глазура в другата седнах на масата. Беше трудно да се съсредоточиш върху нещо друго освен златото.

— Кой го донесе? — попитах.

— Дойде с брониран камион — докладва Лорна. — От някакво място, наречено Златен депозитар. Ла Кос е наредил доставката от затвора. Трябваше да се подпиша на три места. Донесе го въоръжен гард.

— Колко струва кило злато?

— Около петдесет и четири хиляди — каза Сиско. — Току-що проверихме.

Кимнах. Ла Кос ми бе дал повече от два пъти от това, което бях поискал. Харесваше ми.

— Лорна, знаеш ли къде е „Сейнт Винсът Корт“ в центъра?

Тя поклати глава.

— В бижутерския квартал. До кръстовището на Седма и Бродуей. Там има няколко търговци на едро на злато. Занесете със Сиско кюлчето там и го продайте — стига да е истинско злато. Веднага щом го превърнете в пари, ми прати съобщение. Ще дам на Ла Кос фактура.

Лорна погледна Сиско и каза:

— Отиваме веднага след срещата.

— Добре. Какво друго? Донесе ли папката на Глория Дейтън?

— Папките — поправи ме тя, посегна към пода и вдигна купчина, висока поне педя.

Бутна папките през масата към мен, но аз ловко ги пренасочих към Дженифър.

— Бълокс, за теб са.

Дженифър се намръщи, но прилежно посегна към папките. Беше вързала тъмната си коса на конска опашка и изглеждаше много делово. Знаех, че въпреки че се мръщи, винаги би приела да работи по убийство. Освен това бях сигурен, че мога да разчитам на нея.

— И какво да търся във всичко това? — попита тя.

— Все още не знам. Искам още едни очи да прегледат папките. Искам да се запознаеш с делата на Глория Дейтън. Да ги научиш наизуст. Сиско работи по профила ѝ в годините след тези случаи.

— Добре.

— И в същото време искам да направиш и нещо друго.

Тя отвори бележника си.

— Какво?

— Някъде в последната папка ще намериш бележки от предишния ми детектив Раул Левин. В тях става въпрос за наркопласьор и местонахождението му в хотел. Името му е Хектор Аранд Мойя. Беше от картела Синалоа и федералните го търсеха. Искам да извадиш всичко за него. Доколкото си спомням, получи доживотна присъда. Разбери къде е и какво прави.

Дженифър кимна, но след това каза, че не схваща логиката на задачата.

— Защо ни е този наркопласьор?

— Глория го предаде, за да получи споразумение. Човекът се срути от високо и в някакъв момент може да се наложи да търсим

алтернативни хипотези.

— Ясно. Димна завеса.

— Виж какво можеш да откриеш.

— А дали да не започна с Раул Левин? Може да си спомни нещо за Хектор.

— Добра идея, но няма как. Мъртъв е.

Видях как Дженифър хвърли поглед към Лорна и как Лорна я предупреди с очи да остави тази тема.

— Дълга история, някой път ще ти я разкажа — добавих.

Настъпи мрачно мълчание.

— Добре, ще видя какво мога да намеря — каза Дженифър.

Обърнах се към Сиско.

— Сиско, какво научи?

— Засега няколко неща. Първо, ти каза да проверя Глория за времето след последното ви дело. Направих го през всички обичайни канали, през интернет и лични контакти. Оказва се, че няма и следа от нея след това. Ти каза, че е заминала за Хаваите, но ако е така, тя никога не е взела шофьорска книжка, нито е пращала сметки, нито си е прекарала кабелна телевизия или купувала собственост на никой от островите.

— Каза, че отива при приятел — обясних аз. — Някой, който щял да се погрижи за нея.

Сиско сви рамене.

— Възможно е, но повечето хора оставят някаква следа, колкото и да е слаба. Не открих нищо. Мисля, че тогава си е сменила самоличността — ново име, нови документи.

— Жизел Далинджър.

— Може и това да е, а може да е приела този образ по-късно. Хората, които правят такива неща, обикновено не се придържат към една самоличност. Това е цикъл. Щом им се стори, че някой може да ги докопа или е време за промяна, минават пак през цялата процедура.

— Да, но тя не е била защитен свидетел. Просто искаше ново начало. Това ми се струва малко крайно.

Тогава се намеси Дженифър.

— Мен ако питате, ако имах такова досие и исках да започна някъде на чисто, щях да се откажа от името си. Днес всичко е дигитализирано и по-голямата част от информацията е в публични

регистри. Вероятно последното, което е искала, е било някой на Хаваите да изрови всичко това за нея.

И потупа купчината папки пред себе си.

Звучеше логично.

— Добре — казах. — Ами Жизел Далинджър? Тя кога се появява?

— Не съм много сигурен — отвърна Сиско. — Настоящата ѝ шофьорска книжка е издадена в Невада преди две години. Така и не я е сменила, след като се е преместила тук. Наела е апартамент на „Франклин“ преди шестнайсет месеца, като е представила досие на наемател за четири години назад в Лас Вегас. Нямах време да го прегледам, но ще го направя.

Извадих бележника от куфарчето си и си записах няколко въпроса, които да задам на Андре ла Кос следващия път, когато се видим. После попитах:

— Добре, какво друго? Ходи ли вчера до „Бевърли Уилшър“?

— Да. Но преди да стигна до това, нека ти кажа за апартамента на „Франклин“.

Кимнах. Той докладваше. Можеше да го прави в какъвто ред иска.

— Да започнем с пожара. За него е съобщено в дванайсет и петдесет и една в нощта на неделя срещу понеделник, когато противопожарните аларми в коридора пред апартамента на жертвата се задействат, съседите излизат и виждат от процепите край вратата ѝ да се вие дим. Пожарът е изпепелил всекидневната, където е намерен трупът, и силно е повредил кухнята и двете спални. Противопожарните аларми в апартамента очевидно не са се задействали и причината за това се разследва.

— Не е ли потекла вода от крановете на тавана?

— Няма кранове на тавана. Сградата е стара и е получила разрешително при заварено положение. Доколкото успях да разбера от пожарната, има две разследвания на тази смърт.

— Две? — повторих.

Май можех да се възползвам от това.

— Точно така. Отначало и полицаите, и пожарникарите са се подписали, че е било нещастен случай и жертвата се е запалила, като е заспала с цигара в ръка на дивана. А блузата ѝ от изкуствена материя е

разпалила огъня. Но са променили мнението си след първоначалния оглед на съдебния лекар. Останките са откарани в моргата.

Сиско си погледна записките, надраскани в бележника му, който изглеждаше миниатюрен в голямата му ръка.

— Съдебният лекар Селест Фрейзиър е направила първоначалния оглед на тялото и открила, че подезичната кост е счупена на две места. Това бързо сменило хода на нещата.

Погледнах към Лорна, защото знаех, че няма представа какво е подезична кост, и казах:

— Това е малка костичка с формата на подкова, която пази трахеята.

Докоснах шията си, за да илюстрирам обяснението, и добавих:

— Ако е счупена, това означава травма от насилие на предната страна на врата. Била е удушена.

Лорна кимна, а аз дадох знак на Сиско да продължи.

— Затова се върнали на мястото с инспектори по убийствата и палежите и започнали ново разследване. Чукали на много врати. Говорих с много от хората, с които са говорили и те. Няколко от тях са чули скандал в апартамента около единайсет в събота вечерта. Разговор на висок тон. Мъж и жена се карали за пари.

Пак си погледна тефтера, за да види някакво име.

— Някоя си госпожа Анабет Стивънс, която живее срещу жертвата, видяла през шпионката как след караницата от апартамента си тръгнал мъж. Казала, че било някъде между единайсет и трийсет и полунощ, защото новините били свършили, а тя си лягала в полунощ. По-късно разпознала Андре ла Кос сред шест снимки, които ѝ показали ченгетата.

— Тя ли ти го каза?

— Да.

— Знаеше ли, че работиш за човека, когото е разпознала?

— Казах ѝ, че разследвам смъртта в отсрещния апартамент, и тя с готовност разговаря с мен. Не се представих по-подробно, защото тя и не поиска.

Кимнах на Сиско. Така елегантно да измъкне информация от ключов свидетел на обвинението, и то толкова рано в играта, си беше отлична работа.

— На колко години е госпожа Стивънс?

— Около шейсет и пет. Според мен прекарва много време да гледа през шпионката. Всяка сграда си има такава клюкарка.

— Ако си е тръгнал преди полунощ, как така противопожарните аларми в коридора не са се задействали петдесет минути? — намеси се Дженифър.

Сиско отново сви рамене.

— Има две обяснения. Първо, на дима му е трябвало време, за да изпълзи през процепите край вратата. А през това време пожарът вътре може да се е разгарял. Второ, запалването е било отложено по някакъв начин, та убиецът да има време да се измъкне. Или трето: комбинация от първите две.

Бръкна в джоба си и извади цигари и кибрит. Взе една цигара, сложи я в кибрита и обясни:

— Най-старият трик. Палиш цигарата, тя гори бавно, пламъкът стига до клечките. След това те пламват и подпалват блузата. Така получаваш от три до десет минути преднина, зависи каква цигара използваш.

Кимнах по скоро на себе си, отколкото на Сиско. Започвах да получавам представа как ще действа обвинението срещу клиента ми и да мисля стратегии и ходове.

— Знаете ли, че повечето щати имат закони, според които цигарите на пазара трябва да горят максимум три минути, без да се дърпа от тях? Затова повечето подпалвачи ползват чуждестранни цигари.

— Страхотно — казах. — Можем ли да се върнем на случая? Какво друго научи, докато беше в сградата?

— Това е горе-долу всичко засега — отвърна Сиско. — Но ще се върна там. Много хора не си бяха у дома, когато ходих.

— Защото са погледнали през шпионката и са се уплашили, като са те видели.

Беше шега, но в нея имаше и доза истина. Сиско караше мотор „Харли Дейвидсън“ и се обличаше подобаващо. Обикновено носеше черни джинси, ботуши, прилепнала черна тениска и кожен елек. С импозантния му ръст, облеклото и пронизителния поглед на тъмните му очи нищо чудно някои хора да не му отворят вратата. Всъщност бях по-изненадан, когато ми казваше, че свидетел е говорил с него с готовност. До такава степен, че исках да се убедя, че съдействието е

било доброволно. Последното, от което имах нужда, беше нападение от свидетелската банка. Затова лично проучвах всички.

— Имам предвид, че не е лошо да се замислиш от време на време да носиш вратовръзка — добавих. — Имам цяла колекция вратовръзки, които се закопчават с игли отпред, нали знаеш?

— Не, благодаря — отвърна Сиско. — Може ли да продължим с хотела, или искаш да продължиш да се бързикаш с мен?

— По-кратко, пич. Просто те бързикам. Кажи за хотела. Имал си натоварена вечер.

— Отидох там късно. И сега идва хубавата част.

Той отвори лаптопа си и започна да пише, докато говореше. Големите му пръсти буквално наказваха клавишите.

— Успях да получа съдействие от охраната на „Бевърли Уилшър“ и без да нося вратовръзка. Те...

— Добре, добре — прекъснах го. — Повече никакво обсъждане на вратовръзки.

— Чудесно.

— Продължавай. Какво ти казаха?

6.

Сиско каза, че не това, което му казали, било важно. А това, което му показали.

— Повечето общи пространства в хотела имат камери, които работят непрекъснато — обясни той. — Така че са записали почти цялото посещение на жертвата там в неделя вечер. Дадох ми копие срещу минимална сума, която смятам да включа в разходите си.

— Няма проблем — казах.

Сиско обърна компютъра на масата, за да могат и останалите да виждат екрана.

— С проста програма монтирах кадрите от различните ъгли, за да пресъздам посещениято ѝ в реално време. Можем да видим какво е правила от влизането до излизането си.

— Пускай филмчето, Скорсезе.

Той натисна бутона и всички се загледахме. Записът беше черно-бял и нямаше звук. Беше зърнест, но не до степен лицата да не се виждат или да не се различават. Започваше с кадър от високо във фойето на хотела. Таймкодът в горната част показваше 21:44. Макар фойето да бе оживено и пълно със закъснели клиенти и други хора, Глория/Жизел се разпознаваше лесно. Вървеше през тълпата към нишата с асансьорите. Беше с черна рокля до коляното, по нея нямаше нищо екстравагантно и тя се чувстваше съвсем спокойно, като у дома си. Носеше хартиена торба с лого на търговска верига, която ѝ помагаше да се слее с останалите.

— Това тя ли е? — попита Дженифър и посочи жената, седнала на кръглия диван и изложила краката си на показ.

— Тази прекалено се набива на очи — отвърнах. — Не. Тя е ето тази.

Посочих вдясно на екрана и проследих Глория с пръст. Тя се усмихна на охранителя, който стоеше на входа на нишата с асансьорите, и мина смело покрай него. Скоро ъгълът се промени и я видяхме през камера на тавана над пространството пред асансьорите.

Глория провери електронната си поща през телефона, докато чакаше. Асансьорът пристигна и тя се качи.

Следващият кадър беше от вътрешността на кабинката. Глория натисна копчето с цифрата 8. Докато се качваше, вдигна чантата и погледна в нея. Гледната ни точка не ни позволяваше да видим съдържанието ѝ.

Когато пристигна на осмия етаж, слезе от асансьора и екранът почерня.

— Е, тук губим картината — каза Сиско. — На етажите няма камери.

— Защо? — попитах аз.

— Казаха ми, че е от съображения за опазване на личното пространство на гостите. Ако записват кой в коя стая влиза, може да си навлекат големи неприятности, когато става въпрос за разводи, призовки и тем подобни.

Кимнах. Обяснението изглеждаше логично.

Екранът отново оживя и показва как Глория слиза с асансьора. Забелязах, че таймкодът показва, че са изминали пет минути, което означаваше, че Глория очевидно е почукала на вратата и е почакала достатъчно дълго в коридора пред стая 837.

— Има ли вътрешен телефон на осмия етаж? — попитах. — Дали тя през цялото време е чукала на вратата, или се е обадила на рецепцията да пита за стаята?

— Няма телефон — отвърна Сиско. — Само часовник.

След като слезе на приземния етаж, Глория излезе от асансьора и тръгна към вътрешен телефон, поставен на маса до стената. Вдигна слушалката и разговаря с някого.

— Тук моли да я свържат със стаята — каза Сиско. — Рецепционистката ѝ казва, че в хотела няма никакъв Даниъл Прайс и никой не се е регистрирал в 837-а стая.

Глория затвори телефона. Личеше си, че е раздразнена. Идването ѝ се бе оказало загуба на време. Тръгна през фойето към вратата с побърза стъпка, отколкото на идване.

— А сега гледайте това — предупреди ни Сиско.

Глория бе насред фойето, когато в обсега на камерата на десет метра зад нея се появи мъж. Носеше бомбе, бе привел глава и разглеждаше дисплея на телефона си. Изглежда, също вървеше към

вратата. Нищо подозрително нямаше в него, само скритото от шапката лице и приведената поза.

Изведнъж Глория смени посоката и тръгна към рецепцията. Това накара мъжа зад нея да се почувства неудобно и да направи същото. Обърна се, отиде до един диван и седна.

— Следи ли я? — попита Лорна.

— Почакай — каза Сиско.

На екрана се видя как Глория отива до рецепцията, изчаква да обслужат друг клиент пред нея, след това задава някакъв въпрос на служителя на хотела. Той набра нещо на клавиатурата, погледна екрана и поклати глава. Очевидно ѝ казваше, че няма никакъв Даниъл Прайс, регистриран в хотела. През цялото това време мъжът с шапката седеше с приведена глава и скрито от периферията лице. Гледаше телефона си, но не правеше нищо с него.

— Той дори не натиска копчетата — каза Дженифър. — Просто се взира в телефона.

— Гледа Глория — казах аз. — Не телефона.

Беше невъзможно да се определи със сигурност заради шапката, но изглеждаше очевидно, че следи Глория. Когато приключи на рецепцията, тя се обърна и отново тръгна през фойето към вратата. Извади мобилния си телефон от дамската си чанта и натисна едно копче. Преди да стигне до вратата, бързо каза нещо по телефона и го пусна в чантата си. След това излезе от хотела.

Мъжът с шапката стана и тръгна след нея. Ускори крачка, когато тя мина през вратата. По всичко личеше, че внезапното решение да Глория да се върне до рецепцията бе разкрило преследвача ѝ.

Щом мъжът също излезе от фойето, ъгълът на камерата отново се смени и видяхме тротоара пред хотела. До тротоара спря черна лимузина също като моята, Глория отвори задната врата, хвърли вътре чантата си и се качи. Колата потегли и излезе от кадър. Мъжът с шапката прекоси загражденията и също изчезна от картинката, като нито веднъж не вдигна достатъчно глава, та да видим поне носа му.

Видеото свърши. Всички мълчахме и мислехме върху това, което бяхме видели.

— Е? — попита накрая Сиско.

— Следили са я — казах аз. — Предполагам, че си разпитал в хотела за мъжа?

— Разпитах и нищо не излезе. Онази вечер никой от охраната не е работил под прикритие. Мъжът — който и да е той — е бил външен човек.

Кимнах и се замислих отново за видяното.

— Нея следваше, когато тя влезе — отбелязах. — Това означава ли, че вече е бил вътре?

— Имам запис и с него — каза Сиско.

Обърна компютъра към себе си, набра нещо на клавиатурата и намери следващото видео. След това пак обърна компютъра към нас, пусна клипчето и го придружи с обяснения.

— Така, това е той. Седи във фоайето в девет и трийсет. Бил е там преди тя да дойде. Остава така докато тя влезе. Имам го от различни ъгли.

Пак придърпа компютъра към себе си и пусна паралелни записи. Те бяха от различни камери и бяха синхронизирани по таймкод. Видяхме как Глория пресича фоайето, а мъжът с шапката я следи. Шапката му се завъртя, докато тя отиваше към другия край на помещението. Изчака я да слезе от осмия етаж и я проследи навън след внезапното ѝ отбиване до рецепцията.

Шоуто свърши и Сиско затвори лаптопа.

— Е, кой е той? — попитах.

Сиско разпери ръце. Размахът им беше почти два метра.

— Всичко, което мога да ти кажа, е, че не работи в хотела.

Станах и закрачих покрай масата. Чувствах прилив на енергия. Мъжът с шапката беше загадка, а загадките винаги са в полза на защитата. Те са въпросителни, които водят до разумно съмнение.

— Знаеш ли дали полицаите вече са били в хотела? — попитах.

— До снощи — не — отвърна Сиско. — Вече са представили разследването си на прокуратурата. Вероятно не им пука какво е правила в часовете преди убийството.

Поклатих глава. Беше глупаво да подценяваме обвинението.

— Не се тревожи, ще се заинтересуват.

— Възможно ли е да е работил за Глория? — попита Дженифър.
— Да ѝ е нещо като охрана?

Кимнах.

— Добър въпрос. Ще питам клиента си, когато го видя, преди да се яви в съда. Освен това ще го питам и за лимузината, която я взе. Ще

видя дали е имала постоянен шофьор. Но има нещо в този... този запис, което не се връзва. Няма как този човек да е работил за нея. Той сякаш знае, че има камери, и затова е нахлупил шапката си толкова ниско. Не иска да бъде заснет.

— Освен това е бил там преди тя да дойде — добави Сиско. — Чакал я е.

— Държи се, сякаш знае, че тя ще се качи и после веднага ще слезе — обади се и Лорна. — Знаел е, че горе в стаята няма никой.

Спрях да крача и посочих затворения лаптоп на Сиско.

— Той трябва да е — казах. — Онзи, който ѝ се е обадил. Той е Даниъл Прайс. Трябва да открием кой е.

— Може ли да се намеся? — попита Дженифър.

Кимнах и ѝ дадох думата.

— Преди да се разгорещяваме толкова около мистериозния мъж с шапката, да си спомним, че клиентът ни е признал пред полицията, че е бил в апартамента на жертвата заедно с нея след като този човек я е следил и освен това се е скарал с нея и я е хванал за гушата. Така че преди да се тревожим какво се е случило преди той да отиде в апартамента ѝ, не е ли по-добре да се разтревожим какво е направил или не е направил Ла Кос, когато е бил в дома ѝ?

— Всичко е важно — отвърнах бързо. — Но трябва да се провери. Ще се наложи да намерим този човек и да видим какви ги е вършил. Сиско, можеш ли да разшириш малко търсенето? Този хотел е на Родео Драйв. Там трябва да има още камери. Може би ще можем да проследим мъжа до някоя кола и да видим номера ѝ. Тази следа още не е напълно изстинала.

Сиско кимна и каза:

— Почвам веднага.

Погледнах си часовника. Трябваше да тръгна към съда.

— Добре, какво друго?

Всички мълчаха. Накрая Лорна вдигна ръка.

— Какво, Лорна?

— Просто да те подсетя, че днес в два са досъдебните преговори в трийсети участък за Рамзи.

Простенах. Още една от звездните ми клиентки, Диърдри Рамзи, бе обвинена в подпомагане на престъпление и още много неща в един от най-странните случаи, които някога се бяха падали не само на мен,

но и на който и да било друг адвокат. Тя привлече общественото внимание като жертва на един ужасен обир в универсален магазин. Според първоначалните съобщения двайсет и шест годишната жена била една от четиримата клиенти и двамата служители вътре, когато нахлули двама тежковъоръжени маскирани мъже. Всички клиенти и служители били отведени в един склад и заключени там. След това обирджииите разбили касата с щанга. След което обаче влезли в склада и казали на зложниците да им дадат портфейлите си и всичко ценно и да се съблекат. Докато единият стоял на пост, другият изнасилвил Рамзи пред всички. След което мъжете избягали с 280 долара, две кутии бонбони и личните вещи на жертвите. Престъплението остана неразкрито с месеци. Общината предложи награда от 25 хиляди долара за информация, която би довела до арест, а Рамзи заведе дело срещу корпорацията собственик на магазина, като ги обвиняваше, че не са се погрижили за сигурността на клиентите си. И тъй като те не искаха Рамзи да свидетелства пред съдебни заседатели за случилото се, бордът на директорите в Далас гласува да се споразумее с нея и ѝ плати 250 000 долара обезщетение.

Парите имат склонността да разрушават връзките. Две седмици след като Рамзи взела хилядарките, в полицията се обадила жена и попитала дали общината още дава наградата и когато ѝ отговорили утвърдително, разказала изненадваща история. Оказало се, че истинската цел на обира била обезщетението от четвърт милион долара, а изнасилвачът обирджия бил приятелят на Рамзи Тарик Ъндъруд. Изнасилването било част от сложна измама, която според свидетелката била измислила самата Рамзи.

Жената, която се обадила, била най-добрата приятелка на Рамзи, която се почувствала изоставена, след като върху дружката ѝ се изсипали несметни богатства. След като съдът разреши подслушване на телефоните им, Рамзи, приятелят ѝ и съучастникът му в обира скоро бяха арестувани. На Ъндъруд беше назначен служебен защитник, което означаваше, че Рамзи не може да получи такъв, и делото ѝ бе предадено на мен. Беше случай, от който нямаше да изкарам много пари, и имаше малка вероятност да спечеля, но Рамзи отказваше споразумение. Искаше съдебен процес и няхах друг избор, освен да ѝ го дам. Очертаваше се грозен край.

Напомнянето за тези преговори уби инерцията, която бях набрал. Стенанието ми не остана незабелязано за Лорна и тя предложи:

— Искаш ли да се опитам да го отложам?

Замислих се. Изкушението беше голямо.

— Искаш ли да го поема аз? — предложи Дженифър.

Разбира се, че тя искаше. Би поела всяко наказателно дело, което ѝ дам.

— Не, случаят е заплетен — казах. — Не мога да ти го дам. Лорна, виж какво можеш да направиш. Искан днес да се занимавам с Ла Кос, стига да мога.

— Ще ти се обадя.

Останалите или си взимаха последна поничка, или вече тръгваха към вратата.

— Значи така. Всички си имате задачи и никой не знае какво ще правим по това дело — казах аз. — Ще държим връзка. Обаждайте ми се за всичко, което научите.

Взех си още една чаша кафе и излязох последен. Търл ме чакаше с колата на задния паркинг. Казах му да кара към съда в центъра и да избягва магистралата. Искан да стигна там навреме и да мога да поговоря с Ла Кос, преди да го изправят пред съдията.

7.

Имах петнайсет минути с клиента си преди да го отведат в съдебната зала заедно с още няколко задържани. Намираше се в претъпкана клетка до залата и трябваше да се наведе чак до решетката и да шепна, за да не ме чуят другите.

— Андре, нямаме много време — казах. — След няколко минути ще те заведат в съдебната зала и ще те изправят пред съдията. Всичко ще мине бързо и няма да боли, ще ти прочетат обвинението и ще определят дата за следващото заседание.

— Няма ли да ме питат дали се признавам за виновен?

— Не, не още. Това е просто формалност. След като те арестуват, имат четирийсет и осем часа, за да те заведат в съда и да задвижат нещата. Ще мине много бързо.

— А пускането под гаранция?

— Няма как, освен ако кюлчето, което ни прати, не е едно от многото, които притежаваш. Обвинен си в убийство. Ще ти определят гаранция, но тя ще е минимум два милиона, може дори два и половина. Това значи, че трябва да внесеш двеста хиляди. Имаш ли толкова злато? И няма да ти ги върнат, нали знаеш?

Той удари челото си в решетката, която ни разделяше, и го притисна към нея.

— Не мога да понасям това място!

— Знам. Но в момента нямаш избор.

— Каза, че можеш да ме вкараш в друго отделение.

— Да, мога да го направя. Само кажи и ще ти издействам да те изолират.

— Направи го. Не искам да се връщам там.

Наведох се и му прошепнах:

— Да не ти се е случило нещо нощес?

— Не, но онези типове там са животни. Не искам да съм при тях.

Не му казах, че независимо къде го преместят в затвора, все няма да му хареса. Животните в затвора са навсякъде.

— Ще повдигна въпроса пред съдията — обещах му. — Сега обаче искам да те питам някои неща, преди да влезем, става ли?

— Давай. Получи ли златото?

— Да, получих го. Повече е, отколкото поискахме, но ще използваме всичко за защитата ти и ако остане нещо, ще ти го върнем. Написал съм ти фактура, но не мисля, че ще искаш да разнасяш в мъжкия централен затвор листче, което показва колко пари имаш.

— Прав си. Задръж го у теб засега.

— Добре. А сега въпросите. Да знаеш Жизел да е имала охрана?

Той поклати глава, сякаш не бе сигурен, но после каза:

— Имаше аларма против крадци, но не знам дали някога я е използвала. Аз...

— Имам предвид хора. Нещо като бодигард, човек, който да я пази, когато отива на повиквания, срещи или както там ги наричат?

— О, не, или поне не ми е казвала. Имаше шофьор и можеше да му се обади, ако има проблем, но той обикновено оставаше в колата.

— Точно щях да те питам за шофьора. Кой е той и как мога да се свържа с него?

— Казва се Макс и ѝ беше приятел. През деня работеше нещо друго, а вечер взеше нея. Тя работеше основно вечер.

— Макс кой?

— Не му знам фамилията. Дори не съм го виждал. Тя го споменаваше от време на време. Казваше, че ѝ е охранител.

— Но не е ходил с нея при клиентите, така ли?

— Поне аз не знам да е ходил.

Забелязах, че около лявото рамо на клиента ми се навърта някакъв тип. Опитваше се да подслушва разговора ни, така че казах:

— Дай да отидем ей там.

Преместихме се. Подслушвачът остана на мястото си.

— Добре — продължих, — разкажи ми пак как си се обадил до хотела, за да провериш клиента на сценката с Джулия Робъртс. Какво стана?

Погледнах си часовника и добавих:

— Бързо обаче.

— Ами той се свърза чрез уебсайта. Казах му цените и...

— По имейл ли?

— Не, обади се. От хотела. Номерът се изписа.

— Добре. Обади ти се от хотела — и после какво?

— Казах му каква е цената ѝ и той каза, че го устройва, и уговорихме среща за девет и трийсет същата вечер. Даде ми номера на стаята и аз му обясних, че ще трябва да се обадя пак за потвърждение. Той се съгласи и аз се обадох.

— Обадил си се в хотела и си поискал стая 837?

— Да. Свързаха ме и вдигна същият човек. Казах му, че тя ще е там в девет и трийсет.

— И никога преди това не си се занимавал с този човек?

— Никога.

— Как ти плати?

— Не плати. Точно затова се скарах с Жизел. Тя каза, че той не е платил, защото в стаята нямало никой. И че на рецепцията ѝ обяснили, че човекът се е изнесъл предния ден. А аз знаех, че това не е вярно, защото бях разговарял с него в стаята му.

— Добре, ясно... Но ти обсъди ли начина на плащане с него? Нали разбираш — в брой, кредитна карта?

— Да. Щеше да плати в брой. И затова отидох до апартамента на Жизел, за да си взема процента. Ако беше платил с кредитна карта, щях да направя трансакцията и да си отделя полагащото ми се. Тъкмо защото щеше да плаща в брой отидох да си взема моето преди тя да изхарчи всичко.

Вече ми ставаше ясно как Ла Кос си върти бизнеса.

— Винаги ли така практикуваш?

— Да.

— Рутинна операция.

— Да, все едно и също.

— А като чу гласа на този мъж, дали не ти се стори, че е бивш клиент?

— Не, не разпознах гласа му, а и той си каза, че е нов клиент. Какво общо има това?

— Може би нищо, а може би всичко. Колко често се чуваше с Жизел?

Ла Кос сви рамене.

— Пишихме си съобщения всеки ден. Най-често контактувахме така, но когато ми трябваше бърз отговор, ѝ звънях на мобилния. Говорехме може би по два-три пъти в седмицата.

— А често ли се виждахте?

— Един-два пъти седмично, когато имаше клиент, който плаща в брой. Ходех да си прибера дела. Понякога се виждахме на кафе или за закуска и тя ми даваше парите.

— И никога не е крила пари от теб?

— Имахме си проблеми.

— Какви?

— Тя казваше, че парите са за харчене. Колкото по-дълго оставях моите у нея, толкова по-голяма вероятност имаше да ги изхарчи. Така че бързах да си ги взема.

Видях как водят редица арестанти от съдебната зала към друга клетка. Всеки момент и Ла Кос трябваше да тръгва.

Клекнах, сложих куфарчето си на пода и го отворих. Извадих писалка и документа, който трябваше да ми подпише, и се изправих.

— Андре, това е отказ от претенции при конфликт на интереси. Трябва да го подпишеш, ако искаш да те представлявам. В него пише, че разбираш, че жертвата, в чието убийство те обвиняват, е била моя клиентка. Отказваш се от всякакви бъдещи претенции, че съм бил в конфликт на интереси, докато съм те представлявал. Заявяваш, че нямаш нищо против. Подпиши го бързо, преди да са те видели с писалката в ръка.

Подадох документа и писалката през решетките и той го подписа. Прегледа набързо листа, докато ми го връщаше.

— Коя е Глория Дейтън?

— Жизел. Това е истинското ѝ име.

Наведох се и прибрах документа в куфарчето си.

— Още няколко неща — казах, като се изправих. — Вчера ми каза, че ще се свържеш с клиентката си, която ти е препоръчала Жизел. Направи ли го? Трябва да говоря с нея.

— Да, тя няма нищо против. Можеш да ѝ се обадиш. Казва се Стейси Камбъл.

Каза ми номера ѝ и аз си го записах на дланта.

— Знаеш телефона ѝ наизуст? Повечето хора вече не помнят номера, защото ги избират автоматично от мобилния си телефон.

— Ако държах телефоните на всички в мобилния си, вече щяха да са у полицията. Често сменяме номерата и аз помня всичките наизуст. Това е единственият сигурен начин.

Кимнах. Бях впечатлен.

— Добре, вече всичко е наред. Да вървим при съдията.

— Каза — няколко неща.

— О, да.

Бръкнах в джоба на самото си и извадих няколко визитки.

Подадох му ги през решетката и казах:

— Остави ги на пейката ей там.

— Майтапиш ли се? — попита той.

— Не. Хората винаги търсят добри адвокати. Особено когато се озоват тук и се срещнат със служебния защитник, който се занимава с тяхното дело и с още триста подобни. Разпръсни ги по пейката и ще се видим в съдебната зала.

— Щом казваш.

— И запомни: можеш да говориш с когото си поискаш за адвоката си, но не разговаряй с никого за делото си. Ама с никого! Иначе думите ти ще се върнат и ще те ухапят по задника. Обещавам ти го.

— Разбрах.

— Добре.

Захранването на правораздавателната система започва с първото изпращане пред съда. Тогава уловените в мрежата се предават на пазара.

Излязох от ареста и нагазих в тресавището, пълно с адвокати, прокурори, детективи и всякакъв помощен персонал, които изпълняваха танц без предварителна хореография пред съдия Мери Елизабет Мърсър. Нейната работа беше да гарантира, че всеки арестуван за престъпление ще бъде бързо информиран какви са обвиненията срещу него и ще му бъде назначен защитник, ако той не се е погрижил сам за това. На практика това означава, че всеки обвиняем има по няколко минути пред съдията, преди да започне дългото му и обикновено мъчително пътуване през системата.

Банките на адвокатите в този вид съдилища са големи като заседателни маси — направени са така, че на тях да могат да седнат няколко защитници, които чакат клиентите им да бъдат повикани.

Още колеги се навъртаха около заграждението вляво от съдийската катедра, където водеха обвиняемите от ареста на групи по шест. Стояха до клиентите си, докато им четяха обвиненията и им насрочваха следващо изслушване, на което те формално щяха да заявят дали се признават за виновни, или не. За външните хора — а сред тях бяха и самите обвиняеми и семействата им, насядали по дървените пейки в залата — е трудно да следят и да проумеят какво се случва. Разбират само, че така работи съдебната система, която оттук нататък ще ръководи живота им.

Отидох до банката на приставата, на която бе списъкът с арестантите. Първите трийсет имена бяха зачертани. Съдия Мърсър явно действаше много ефективно през сутрешната си смяна. Видях името на Андре ла Кос срещу номер трийсет и осем. Това означаваше, че преди неговата група има още една. А на мен ми даваше време да намеря място, на което да седна и да си проверя съобщенията.

Всичките девет стола на адвокатската маса бяха заети. Огледах редицата столове покрай заграждението, което отделяше галерията за публиката от работната зона на залата, и забелязах един празен. Тръгнах натам и чак тогава видях човека, до когото щях да седна. Не беше адвокат, а ченге, и с него имахме обща история, за която случайно бе станало дума тази сутрин на събранието на фирмата. Той също ме позна и направи физиономия, когато се настаних до него.

Зашепнахме си, за да не привличаме вниманието на съдията.

— Виж ти! Самият Мики Устата, големият съдебен оратор и защитник на кретени.

Направих се, че не съм го чул. Свикнал съм с подобни реплики от ченгета.

— Детектив Ланкфорд, отдавна не сме се виждали.

Лий Ланкфорд работеше в отдел „Убийства“ в полицейския участък на Глендейл и бе разследвал убийството на предишния ми детектив Раул Левин. Причините за гримасата му, обидите и напрежението, което очевидно съществуваше между нас, бяха много. Първо, у Ланкфорд имаше някаква вродена омраза към всички адвокати. След това, когато погрешно ме обвини в убийството на Левин, отношенията ни се изостриха. Разбира се, не станаха по-добри и когато накрая му доказах, че бърка, и разкрих убицеца вместо него.

— Много си се отдалечил от Глендейл — казах и извадих телефона си. — Не си ли ходите във вашия съд?

— Изостанал си от събитията, както обикновено, Холър. Вече не работя в Глендейл. Пенсионирах се.

Кимнах, все едно одобрявам, след това се усмигнах.

— Не ми казвай, че си минал на страната на противника. Да не работиш за някой адвокат?

Ланкфорд изглеждаше отвратен.

— Няма начин да работя за някой изрод като теб. Работя за прокуратурата. И между другото на голямата маса току-що се освободи място. Защо не отидеш да седнеш при своите си хора?

Нямаше как да не се усмигна. Ланкфорд не се бе променил през последните седем години, откакто не го бях виждал. Донякъде ми доставяше удоволствие да се заяждам с него.

— Не, благодаря, тук ми е добре.

— Щом казваш.

— Какво прави детектив Собел? Още ли е в участъка?

Навремето се разбирахме с партньорката на Ланкфорд. Тя поне не бе фрашкана с предубеждения като него.

— Още е там и е добре. Кажете ми кой от тези образцови граждани, дето ги водят с белезници, е твоят клиент днес?

— О, моят е в следващата група. Истински победител. Сводник, обвинен в убийството на едно от момичетата си. Направо да ти се скъса сърцето от тази история, Ланкфорд.

Ланкфорд присви очи и разбрах, че съм го изненадал.

— Дай да позная. Ла Кос?

Кимнах.

— Точно така. И ти ли работиш по този случай?

Той се усмигна злобно.

— Да. А сега вече ще ми е и много приятно.

Прокуратурата ползва детективите си за допълващи задачи. Разследването се провежда основно от полицаите, които поемат нещата още от местопрестъплението. Но след като случаят бъде предаден на прокуратурата, нейните детективи помагат той да бъде подготвен за пред съда. Задълженията им включват откриване на свидетели, довеждането им в съда, реакция на маневрите на защитата

и т.н. Най-различни дребни задачи. Работата им е да свършат всичко нужно преди процеса.

По принцип детективите на прокуратурата бяха бивши ченгета, повечето пенсионирани като Ланкфорд. Сучеха от две крави — взимаха пенсия и заплата. Сладка работа, стига да можеш да се докопаш до нея. Но ми се стори необичайно, че Ланкфорд вече е назначен по случая на Ла Кос. Обвиняемият все още не се бе явявал пред съда, а Ланкфорд вече бе в залата и работеше по делото.

— Не разбирам — казах. — Обвиниха го вчера и ти вече си разпределен?

— Аз съм в отдела по убийствата. Получаваме случаите на ротационен принцип. Този се падна на мен и исках да видя с какво си имам работа. И след като знам кой ще му е адвокат, вече ми е напълно ясно с какво си имам работа.

Стана и ме изгледа отвисоко. Отбелязах си значката на колана му и черните му кубинки. Не изглеждаше добре с тях и с костюм, но не бих искал да си навлека гнева му, като му го кажа.

— Ще е забавно — каза той и се обърна.

— Няма ли да го изчакаш?

Ланкфорд не отговори. Мина през вратичката и тръгна по централната пътека към изхода.

Погледах го няколко секунди как се отдалечава и се замислих за завоалираната заплаха. Трябваше да имам предвид и това, че детективът на прокуратурата, който работи по случая, ми има зъб.

Началото не беше добро.

Телефонът ми завибрира и аз прочетох съобщението. Беше от Лорна. Пращаше ми добра новина за компенсация на епизода с Ланкфорд.

Златото е истинско! Над 52 хил. долара. Депозирани в сметката.

Бяхме в играта. Каквото и да станеше, поне щях да взема пари. Започнах да забравям за Ланкфорд.

След това върху мен падна сянка, вдигнах очи и видях пристава.

— Ти си Холър, нали?

— Да, аз съм. Какво...

Той тупна пред мен няколко визитки. Моите визитки. Визитките, които бях дал на Ла Кос.

— Ако още един път извъртиш този номер, няма повече да те пускаме при онези отрепки клиентите ти. Поне не и когато аз съм дежурен.

Изчервих се. Няколко адвокати ни наблюдаваха. Слава богу, че поне Ланкфорд бе пропуснал шоуто.

— Ясно? — попита приставът.

— Да, ясно — казах.

— Добре — отсече той.

После си тръгна и аз започнах да си събирам визитките. Представлението бе свършило и останалите адвокати се върнаха към работата си.

8.

Когато излязох от съда, отпред бе паркиран само един линкълн — другите шофьори бяха отишли да обядват. Качих се на задната седалка и казах на Ърл да кара към Холивуд. Не знаех къде живее Стейси Камбъл, но предполагах, че не е в центъра. Извадих телефона си, погледнах записания на дланта ми номер и го набрах. Тя отговори веднага с трениран глас, мек и секси, с всички качества, които вероятно се очакват от гласа на проститутка.

— Ало? Аз съм Стейси Звездооката.

— Стейси Камбъл?

Мекотата и сексапилът изчезнаха и гласът ѝ стана троснат и стържещ като на пушачка.

— Кой се обажда?

— Казвам се Майкъл Холър. Адвокат съм на Андре ла Кос. Каза ми, че се е чул с теб и ти си се съгласила да поговорим за Жизел Далинджър.

— А, не, не искам да ме влачиш в съда.

— Изобщо нямам такова намерение. Просто искам да поговоря с някой, който е познавал Жизел, и да чуя какво имаш да ми кажеш за нея.

Мълчание.

— Госпожице Камбъл, ще може ли да намина да се видим?

— Аз ще дойда при теб. Не искам никой да идва тук.

— Става. Какво ще кажеш за веднага?

— Трябва да се преоблека и да си оправя косата.

— Кога и къде?

Пак мълчание. Тъкмо се канех да ѝ кажа, че няма нужда да си оправя косата заради мен, когато тя проговори:

— Какво ще кажеш за препечена филийка?

Беше дванайсет и десет, но си давах сметка, че жена с нейната професия може да е станала току-що.

— Ами да, добре. Опитвам се да измисля заведение, където бихме могли да закусим.

— Какво? Не, имам предвид заведението „Препечена филийка“. Кафене на Трета, близо до Кресънт Хайтс.

— А, ясно. Добре, там съм. Значи към един?

— Ще дойда.

— Ще запазя маса и ще те чакам.

Затворих и казах на Ърл къде отиваме, след това се обадох на Лорна, за да видя дали е успяла да отложи ангажимента ми за два часа.

— Не — отвърна тя. — Патриша каза, че съдията иска това да ѝ се разкара от графика. Никакви отлагания повече, Мики. Искане те в кабинета си в два.

Патриша беше асистентката на съдия Компаниони. Всъщност тя ръководеше залата и графика и когато кажеше, че съдията иска да придвижи случая, на практика това означаваше, че го иска Патриша. Беше ѝ писнало от постоянните отлагания, които исках, докато се опитвах да убедя клиентката си да приеме споразумението, което ѝ предлагаше прокуратурата.

Замислих се за миг. Дори Стейси Камбъл да дойдеше навреме — на което знаех, че не мога да разчитам, вероятно нямаше начин да измъкна от нея каквото ми трябваше и да се явя в съда в два. Можех да отложя срещата в „Препечена филийка“, но не исках. В момента мистериите около Глория Дейтън ме занимаваха изцяло. Исках да знам тайните, които се криеха зад лъжите ѝ, и нямаше да се разсейвам с други случаи.

— Добре, обади се на Бълокс и виж дали все още може да ме замести.

— Защо, още ли си в съда?

— Не, движа се към Западен Холивуд, имам среща по случая на Дейтън.

— Имаш предвид на Ла Кос?

— Точно така.

— И Западен Холивуд не може да почака?

— Да, не може да почака, Лорна.

— Тя май все още има власт над теб, а? Дори и мъртва.

— Просто искам да знам какво се е случило. Затова искам веднага да се обадиш на Бълокс. Ще се чуем по-късно.

Затворих, преди да чуя проповедта за емоционалното ми обвързване с работата. Лорна винаги бе имала проблем с отношенията

ми с Глория и не можеше да проумее, че те нямат нищо общо със секса. Че не съм хлътнал по някаква курва. Че става въпрос за това да откриеш някой, който споделя твоето виждане за света. Или поне така си мислех.

Обадих се на Дженифър Арънсън и тя ми каза, че работи в юридическата библиотека на Югозападния университет и преглежда папките на Глория Дейтън, които ѝ бях дал сутринта.

— Опитвам се да се запозная с всичко случай по случай — обясни тя. — Освен ако не искаш да търся нещо конкретно.

— Не — отвърнах. — Намери ли записките за Хектор Аранд Мойя?

— Няма записки. Невероятно е, че помниш името му след седем години.

— Помня имена, някои дела, но не и рождени дни и годишнини. Това винаги ме вкарва в беля. Трябва да провериш какво се случва в момента с Мойя и...

— Това е първото, което направих. Започнах с онлайн архива на „Ел Ей Таймс“ и намерих няколко статии за случая. Предаден е на федерален съд. Ти каза, че си сключил споразумение с местната прокуратура, но федералните очевидно са взели делото после.

Кимнах. Колкото повече говорехме за този случай, толкова повече си го припомнях.

— Точно така, имаше федерална заповед. Районният прокурор сигурно се е издигнал покрай това, защото случаят с Мойя бе покрит и така федералните получиха предимство.

— И начин да му утежнят наказанието. Освен за трафик на наркотици е съден и за оръжие и така влиза в състава, който му осигурява доживотна присъда — и точно това е получил.

Помнех и тази част. Затвориха го до живот за няколко грама кокаин в хотелската му стая.

— Предполагам, че е обжалвал. Провери ли в PACER?

PACER е електронната публично достъпна федерална база данни със съдебни архиви. Дава бърз достъп до документи, заведени по някое дело. От нея се започва.

— Да, прегледах я и извадих всичко. Осъден е по член шести. След това има обжалване по всички точки — обичайната тотална атака

на базата на недостатъчни доказателства, процесуални грешки и завишено наказание. Нищо не излиза извън Пасадина. Спира там.

Имаше предвид Апелативния съд, чието седалище за Южна Калифорния е в Пасадина на Саут Гранд авеню. Обжалванията от Лос Анджелис се завеждаха там и се гледаха от местни състави. Тричленката отхвърляше тези, за които смяташе, че няма основание, а по-големите прехвърляше нагоре на дванайсетчленен съдийски състав, който имаше юрисдикция над западната част от окръга. Това, че Мойя не е излязъл извън Пасадина, означаваше, че присъдата му е потвърдена от местния тричленен състав. Мойя бе ударил на камък. Следващият му ход би бил да подаде молба да се яви лично пред окръжния съд, да пледира, че не са събрани достатъчно доказателства за вината му, и да настоява да бъде освободен въпреки присъдата, но възможността да се отърве по този начин от затвора беше минимална. Като да вкара кош за три точки по време на последния съдийски сигнал. Последна надежда за нов процес, освен ако не се появи сензационно ново доказателство.

— Ами 2254? — попитах: имах предвид члена от наказателния кодекс, в който се предвижда петиция за личен протест пред съдия за незаконно задържане.

— Да, направил го е — каза Арънсън. — На базата на неефективна защита. Твърди, че адвокатът му не е преговарял за споразумение. И това е отхвърлено.

— Кой е му е бил адвокат по време на процеса?

— Някой си Даниъл Дали. Познаваш ли го?

— Да, познавам го, но се подвизава във федералните съдилища, а аз се старая да съм далеч от тях. Не съм го виждал в действие, но чувам, че е един от най-търсените.

Всъщност познавах Дали от „Фор Грийн Фийлдс“, където и двамата се отбивахме в петъците за по някое мартини преди уикенда.

— Е, нито той, нито който и да било друг би бил в състояние да постигне нещо повече с Мойя — каза Дженифър. — Сгромолясал се е жестоко и не е могъл да се вдигне. Вече е излежал седем години от доживотната си присъда и не се очертава да излезе.

— Къде е?

— Във Викторвил.

Федералният затвор във Викторвил е на 120 километра на север, разположен край военновъздушна база в пустинята. Не е най-доброто място, на което да прекараш остатъка от живота си. Казват, че ако пустинните ветрове не те изсушат, непрекъснатите гърмежи от преминаването на свръхзвуковата граница от самолетите в базата ще те подлудят. Точно това си мислех, когато Арънсън продължи:

— Май федералните не си поплюват.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами доживотна присъда за десет грама кокаин. Малко е жестоко.

— Да, жестоки са, когато се стигне до присъди. Затова не поемам дела във федерални съдилища. Не ми харесва да казвам на клиентите си да забравят всякакви надежди. Не обичам и да договарям споразумения с прокуратурата, а след това съдията да ги пренебрегне и да натика човека ми в миша дупка.

— Това случва ли се?

— Много често. Веднъж един... ъъъ, няма значение. Това е минало и не ми се занимава с него.

В момента мислите ми бяха погълнати от Хектор Аранд Мойя и как хубавичкото споразумение, което бях издействал за своя клиентка, го бе натикало във Викторвил с доживотна присъда. Дори не си бях направил труда да проследя случая, след като сключих сделката с прокурора на име Лесли Фейър. За мен това си беше просто още един в купа. Бързо споразумение: име на хотел и номер на стая срещу падане на обвинения срещу подзащитната ми. Глория Дейтън отиде да се лекува от наркомания, вместо да влезе в затвора, а Хектор Аранд Мойя бе заключен завинаги във федерален затвор, без да знае кой го е предал на властите.

Или знаеше?

Бяха минали седем години. Струваше ми се извън всякаква разумна логика Мойя да е успял да си отмъсти на Глория Дейтън от федералния затвор. Но колкото и невероятна да беше идеята, можеше да се окаже полезна при защитата на Андре ла Кос. Моята работа бе да накарам съдебните заседатели да се разколебаят относно тезата на обвинението. Да подтикна поне един бог или една богиня на вината да се замислят и да си кажат: „Хей, чакай малко, ами онзи тип там, в пустинята, който гние в затвора заради тази жена? Може би...“.

— Намери ли в електронния архив някакво искане за разкриване на свидетел или отказ заради липса на основание? Нещо такова?

— Да, това е част от първото обжалване заради процесуална грешка: съдията е отказал молба за разкриване на тайни информатори по случая.

— Той просто е стрелял на сляпо. Има само един таен информатор и това е Глория. А има ли нещо засекретено?

Съдиите обикновено засекретяват документи, споменаващи тайни информатори, но самите документи се завеждат в електронния архив под номера, така че е ясно, че съществуват.

— Не — каза Дженифър. — Само ДСД.

Досъдебният доклад за Мойя. Те винаги се засекретяват. Замислих се за миг.

— Добре, не искам да изоставяме тази нишка. Искам да видя протокола от обсъждането на тайния информатор и липсата на основание. Ще трябва да отидеш до Пасадина и да вземеш хартиените документи. Кой знае? Може да извадим късмет и вътре да има нещо, което да ни свърши работа. Държавната агенция по наркотиците и ФБР е трябвало в някакъв момент да свидетелстват как са стигнали до този хотел и до тази стая. Искам да знам какво са казали.

— Мислиш, че Глория е била разкрита?

— Би било прекалено лесно и прекалено немарливо. Но ако се споменава за конкретен таен информатор, може и да ни отвори работа. Също така поискай досъдебния доклад. Може би след седем години ще ти дадат да го видиш.

— Едва ли. Тези неща би трябвало да останат засекретени завинаги.

— Нищо няма да ти стане, ако опиташ.

— Мога да тръгна за Пасадина веднага. После пак ще се върна към архива на Глория.

— Не, Пасадина ще почака. Искам да отидеш в центъра. Все още ли искаш да ме заместиш по случая с Диърдри Рамзи?

— Абсолютно!

Тя направо подскочи от другата страна на линията.

— Не се превъзбуждай — посъветвах я веднага. — Както ти казах и сутринта, случаят е заплетен. Трябва само да помолиш съдията за още малко време и търпение. Кажи му, че случаят е СПЗ и сме близо

до това да убедим Диърдри, че е в неин интерес да приеме предложението и да приключи с това. И трябва да убедиш и прокурор Шели Албърт да не се отказва от споразумението още две седмици. Това е, само още две седмици. Ще се справиш ли?

Предложението към Рамзи беше да се признае виновна в помагачество и да свидетелства срещу приятеля си и съучастника му в грабежа. В замяна щеше да получи от три до пет години. За добро поведение, а и като ѝ се приспадне вече прекараното време в ареста, щеше да излезе след година.

— Мога да го направя — каза Дженифър. — Но вероятно ще пропусна частта със сифилиса, ако нямаш нищо против.

— Какво?

— Сифилисът. Каза, че случаят е СПЗ. Сексуално предавани заболявания?

Усмихнах се и погледнах през прозореца. Минавахме през Ханкок Парк. Наоколо имаше само големи къщи, обширни морави и високи живи плетове.

— Дженифър, нямах това предвид. СПЗ е съкращение от времето ми като обществен защитник. Означава „споразумение преди залата“. Тогава, преди двайсет години, така делеяхме делата си на купчини — СПЗ и НКП, „споразумение преди залата“ и „направо към процес“. Може би сега го наричат ИПЗ — изслушване преди залата, за да не стават обърквания.

— О, чувствам се неудобно.

— Не толкова, колкото би се почувствала, ако беше казала на съдия Компаниони, че делото има сифилис.

И двамата се засмяхме. Дженифър бе един от най-острите и жадни за знания юридически умове, които бях срещал, но все още трупаше практически опит и учеше рутината и жаргона на занаята. Бях сигурен, че ако продължава все така, скоро ще се превърне в едно от най-големите страшилища за прокуратурата в съдебната зала.

— Още две неща — казах делово. — Опитай да влезеш в стаята преди Шели и седни отляво на съдията.

— Добре — каза тя колебливо. — Защо?

— Заради особеностите на двете мозъчни полукълба. Хората са по-сговорчиви с тези, които им стоят отляво.

— Стига бе!

— Напълно сериозен съм. Когато произнасям заключителна реч пред съдебни заседатели, се изтеглям максимално вдясно. Така че за повечето да съм от лявата им страна.

— Това е откачено.

— Опитай. Ще видиш.

— Невъзможно е да се докаже.

— Казвам ти. Има научни опити и изследвания. Можеш да провериш в Гугъл.

— Нямам време. Какво е другото нещо?

— Ако се почувстваш достатъчно уверена пред съдията, кажи му, че ще приключим много бързо, ако се откажем от съдействието. Ако Диърдри не трябва да свидетелства срещу приятеля си, според мен ще успеем да я убедим. Дори сме съгласни на същите условия за присъдата, но да няма съдействие. И кажи на съдията, че Шели няма нужда от това. Има СРС-та и за тримата. Има и ДНК проба на приятеля на Диърдри от изследванията след предполагаемото изнасилване. Заковала ги е дори без нейните показания. Няма нужда от Диърдри.

— Добре. Ще опитам. Но се надявах, че това ще е първото ми наказателно дело.

— Не го искаш, повярвай ми. Искаш да спечелиш първото си дело. Пък и осемдесет процента от наказателното право е да измислиш как да не стигнеш до процес. А останалата част...

— ... е игра на ума. Да, знам това.

— Успех.

— Благодаря, шефе.

— Не ме наричай „шефе“. Ние сме партньори, забрави ли?

— Добре.

Прибрах телефона и започнах да обмислям предстоящия разговор със Стейси Камбъл. Вече минавахме покрай фермерския пазар, бяхме почти стигнали. След малко забелязах, че Ърл непрекъснато ме гледа в огледалото за обратно виждане. Правеше го, когато има да ми казва нещо.

— Какво има, Ърл?

— Мислех си за това, което каза по телефона. За хората, които ти стоят отляво.

— И?

— Ами веднъж, още когато работех на улицата, към мен се приближи един тип с пистолет. Искаше да ми ограби стоката.

— И?

— Ами по онова време някой гърмеше хората и им обираше парите и стоката. Просто ги нацелваше в главата и ги ограбваше. И аз си помислих — това е същият човек и сега ще ме очисти.

— Страшничко. Какво стана?

— Разубедих го. Просто му разказах за дъщеря си, която току-що се е родила, ей такива работи. И му дадох стоката си, а той просто побягна. След това го арестуваха за другите убийства и видях снимката му по телевизията. Той беше. Мъжът, който ме ограби.

— Извадил си късмет, Ърл.

Той кимна и ме погледна отново в огледалото.

— Та значи той ми беше отдясно, а аз на него — отляво, когато ме приближи. И го убедих да не ме убива. Връзва се с онова, което разказа. Той се съгласи да не ме убива.

Кимнах с разбиране.

— Гледай да го разкажеш това на Бълокс следващия път, като я видиш.

— Ще ѝ разкажа.

— Добре, Ърл. Радвам се, че си го разубедил.

— Да, аз също. Майка ми и дъщеря ми — и те.

9.

Пристигнах в „Препечена филийка“ по-рано от уговореното, изчаках десет минути за маса и след това седнах на нея и пих кафе цели четирийсет и пет минути. Имаше опашка от хипстъри от Западен Холивуд: изобщо не бяха щастливи, че монополизирам заветната маса, а дори не поръчвам храна. Седях приведен и си четях електронната поща до 13:30, когато Стейси Звездооката се плъосна на стола срещу мен, обвита в гъст облак парфюм.

Прическата, която си бе направила, беше сребърноруса щръкнала перука със синкави нюанси по краищата. Отиваше на ужасно бледата ѝ, почти синкава кожа и броката вместо сенки на клепачите. Предположих, че хипстърите, които ме мразеха, задето им заемам масата, вече бяха пред апоплектичен удар. Стейси Звездооката изобщо не се вписваше в обстановката. Изглеждаше като избягала от корицата на албум на глемрок банда от 70-те години на миналия век.

— Значи ти си адвокатът — каза тя.

Усмигнах се съвсем делово.

— Аз съм.

— Гленда ми е разказвала за теб. Казваше, че си сладък. Но не каза, че си и хубавец.

— Коя е Гленда?

— Жизел. Когато се запознахме във Вегас, беше Гленда Давил, Добрата вещица.

— Защо си е сменила името, като е дошла тук?

Тя сви рамене.

— Хората се променят. Беше си все същата обаче. Затова продължих да ѝ викам Гленда.

— Значи ти си дошла първа от Вегас, а тя те е последвала?

— Нещо такова. Но поддържахме връзка. Тя проверяваше кои номера вървят тук и кои не. Казах ѝ да дойде, ако иска, и тя дойде.

— И ти я свърза с Андре.

— Да, за да ѝ направи онлайн профил и да приема поръчките.

— Откога познаваш Андре?

— О, не от много отдавна. Дали ще ни обслужат скоро?

Беше права. Сервитьорката, която на всеки пет минути ме бе питала много настойчиво дали ще поръчам нещо, сега я нямаше никаква. Предположих, че Стейси действа така на хората, особено на жените. Привлякох вниманието на едно момче, което отсервираше, и го помолих да повика сервитьорката.

— Как се свърза с Андре? — попитах, докато чакахме.

— Много лесно. Влязох в интернет и започнах да разглеждам сайтовете на другите момичета. Той беше администратор на по-добрите. Писах му по мейла и така се запознахме.

— Колко сайта администрира?

— Не знам. Трябва да питаш него.

— Да си чувала Андре да е тормозил физически някои от жените, с които е работил?

Тя изхихика.

— Като истински сводник ли?

Кимнах.

— Не. Когато иска да сплаши някоя, си има хора за това.

— Какви хора?

— Не им знам имената. Знам само, че никога не посяга. На няколко пъти някакъв тип се опитвал да му вземе бизнеса и той трябвало да го спре. Поне така ми каза.

— Да му вземе интернет бизнеса ли?

— Да, нещо такова.

— Знаеш ли кой?

— Не, не знам никакви имена. Само каквото ми е казал Андре.

— Ами тези, които сплашват от негово име? Виждали ли си ги?

— Видях ги веднъж, когато имах нужда от тях. Някакъв тип не искаше да си плати и аз се обадих на Андре, докато клиентът беше под душа. Неговите хора се появиха ей така. — Тя щракна с пръсти. — Накараха го да си плати. Онзи си мислеше, че понеже е водач на някакво шоу в кабеларка, за което никой не е и чувал, няма нужда да си плаща. Всички си плащат.

Сервитьорката най-накрая дойде. Стейси си поръча бекон, маруля и домат върху препечена филийка (какво друго?) и диетична кола. Аз избрах салата с пилешко и кроасан и преминах от кафе на студен чай.

— От кого се криеше Гленда? — попитах веднага щом пак останахме сами.

Стейси понесе много спокойно рязката смяна на посоката.

— Нима всички не се крием от някого или нещо?

— Не знам. С нея така ли беше?

— Никога не е говорила за това, но често си гледаше зад гърба, ако ме разбираш. Особено веднага след като пристигна тук.

Доникъде нямаше да стигнем така.

— Какво ти е разказвала за мен?

— Че когато преди живяла в града си бил неин адвокат, но вече не можела да ти се обади, ако я арестуват.

Сервитьорката ни донесе питиетата и аз я изчаках да се отдалечи.

— Защо не е можела да ми се обади?

— Не знам. Защото всичко щяло да се разплете.

Не очаквах този отговор. Мислех, че ще ми каже, че Гленда не е можела да ми се обади, защото така е щяла да се издаде, че ме е излъгала.

— Да се разплете? Това ли бяха точните й думи?

— Да, точно така казваше.

— Какво е имала предвид?

— Не знам, тя така си говореше. Казваше, че всичко щяло да се разплете. Не знам какво е имала предвид, а и тя не ми е обяснявала.

Стейси започваше да показва признаци на досада. Облегнах се назад и се замислих. Освен да ми каже няколко озадачаващи думи, тя с нищо не ми помогна. Сигурно бе глупаво от моя страна да си мисля, че Глория Дейтън — ако изобщо това бе истинското й име — се е доверила на друга проститутка за далечното си минало.

Знаех само, че цялото това нещо ме потиска. Глория/Гленда/Жизел беше неразривно свързана с този начин на живот. Не бе успяла да го напусне и накрая той й бе отнел всичко. Все същата стара история и най-много след година щеше да бъде забравена и заменена със следващата.

Храната ни пристигна, но бях загубил апетит. Гледах как Стейси Звездооката маже майонеза върху бекона, яде като малко момиченце и си облизва пръстите след всяка хапка. Но и това не ми повдигна настроението.

10.

Седях дълго на задната седалка и размишлявах. Ърл не спираше да ме наблюдава в огледалото за обратно виждане и се чудеше кога ще му кажа накъде да кара. Но аз не знаех къде да отида. Поколебах се дали да не изчакам Стейси Камбъл да излезе от ресторанта, след като мине през тоалетната, и да я проследя до дома ѝ, за да знам къде живее. Но знаех, че Сиско може да ми я намери, ако ми потрябва пак. Погледнах си часовника и видях, че е три без петнайсет. Бълокс сигурно бе в разгара на срещата при съдия Компаниони. Реших да поизчакам, преди да я проверя.

— Към Долината, Ърл — казах накрая. — Искам да отида да гледам тренировка.

Ърл запали колата и потегли. Пое през Лоръл Каниън нагоре по планината към Мълхоланд Драйв. Завихме на запад и след още няколко завоя стигнахме до паркинга на входа на Фриман Каниън Парк. Ърл спря, отвори жабката и ми подаде бинокъла. Свалих си сакото и вратовръзката, оставих ги на задната седалка до мен и слязох.

— Сигурно ще се бавя около половин час — казах.

— Ще чакам тук — отвърна той.

Затворих вратата и се отдалечих. Фриман Каниън се спускаше по северния склон на планината Санта Моника чак до Студио Сити. Тръгнах по Бети Диъринг Трейл надолу, докато алеята се раздели на две на запад и изток. Тук се отклоних и продължих към долината през храстите, докато стигнах до издатина, от която се откриваше гледка към града долу. Тази година дъщеря ми се бе преместила в училище „Скайлайн“, чийто двор се простираше от Валикрест Драйв до границата на парка. Дворът бе на две нива: на долното бяха училищните сгради, а на горното — спортният комплекс. Докато стигна до мястото си за наблюдение, тренировката по футбол вече беше започнала. Огледах терена с бинокъла и открих Хейли на далечната голлиния. Беше вратарка, което бе напредък от предишното училище, където бе резерва.

Седнах на един голям камък — бях го домъкнал по-отдолу и го бях поставил на мястото за наблюдение при предишната си визита. След малко окачих бинокъла на врата си и просто гледах, подпрял лакти на коленете си и хванал лицето си с ръце. Тя спасяваше всички топки, докато накрая един удар с идеална парабола не уцели горната греда и не влезе след рикошета във вратата. Но общо взето изглеждаше като човек, който се забавлява, и вероятно концентрацията, която се изискваше за поста ѝ, прогонваше всички други мисли. Щеше ми се да мога така. Да забравя за Санди и Кейти Патърсън, да забравя за всичко поне за малко. Особено вечер, когато затворех очи и се опитвах да заспя.

Можех да отида в съда, да поставя въпроса агресивно, да принудя някой съдия да разпореди посещения и да я принуди да се вижда с мен веднъж на две седмици през уикенда или в сряда, както беше преди. Но знаех, че това само ще влоши нещата. Ако постъпиш така с шестнайсетгодишно момиче, можеш да го загубиш завинаги. Затова оставих всичко както си беше. Трябваше да вярвам, че все някога Хейли ще проумее, че светът не е черно-бял. Че в него има и сиво и че баща ѝ обитава точно сивата зона.

Беше ми лесно да продължа да вярвам, защото няха друг избор. Но не беше лесно да се изправя пред по-големия въпрос, който се виеше над тази вяра като буреносен облак: как да се надяваш и да очакваш някой да ти прости, когато дълбоко в себе си ти самият не си прощаваш?

Телефонът ми завибрира. Беше Бълокс, току-що бе излязла от съда в центъра.

— Как мина?

— Според мен добре. Шели Албърт не беше много щастлива, но съдията я притисна за съдействието и накрая тя се предаде. Имаме споразумение, ако успеем да го пробутаме на Диърдри.

Преговорите бяха камерни и не се изискваше Рамзи да присъства. Трябваше да я посетим в затвора и да ѝ представим новите условия на обвинението.

— Добре. Колко време имаме?

— Общо взето четирийсет и осем часа. Даде ни време до края на работния ден в петък. И съдията иска да му докладваме в понеделник.

— Добре, ще отидем при нея утре. Ще те представя и ти ще я убедиш.

— Звучи добре. Къде си? Чувам викове.

— На тренировка по футбол.

— Сериозно? С Хейли сте се сдобрили? Това е стра...

— Не точно. Просто гледам. Е, какво ще правиш сега?

— Мисля да се върна в библиотеката и да се заема с папките. Не съм свършила нищо и по проверката на Хектор Аранд Мойя.

— Добре, ще те оставя да работиш. Благодаря, че пое Рамзи.

— Няма нищо. Наистина ми харесва, Мики. Искам още наказателни дела.

— Сигурен съм, че може да се уреди. Ще говорим утре.

— О, и още нещо. Имаш ли още секунда?

— Разбира се. Какво?

— Седнах отляво на съдията, както ми каза. И знаеш ли, според мен свърши работа. Той търпеливо ме слушаше всеки път, когато вземах думата, и режеше Шели, щом понечеше да отговори.

Можеше да вметна, че вниманието на съдията може и да е имало нещо общо с това, че Дженифър Арънсън беше привлекателна енергична идеалистка на двацет и шест, а Шели Албърт цял живот бе работила в прокуратурата и това си личеше по приведените ѝ рамене и вечно намръщената ѝ физиономия.

— Видя ли, нали ти казах? — отвърнах обаче.

— Благодаря за съвета — каза тя. — Ще говорим утре.

След като прибрах телефона, отново вдигнах бинокъла, за да погледам дъщеря си. Треньорът прекрати тренировката в четири и момичетата започнаха да се разотиват. Хейли беше постъпила наскоро и се държаша с нея като с новобранец — трябваше да събере топките в мрежата, в която ги носеха. По време на тренировката бе стояла на вратата, обърната към мен. Затова не бях видял гърба ѝ, докато не започна да събира топките. Сърцето ми подскочи, когато видях, че още носи номер 7 на фланелката си. Щастливото ѝ число. Моето щастливо число. Числото на Мики Тогата. Не го бе сменила и това бе поне една връзка с мен, която все още държеше. Приех го като знак, че не всичко между нас е изгубено и че трябва да продължа да вярвам.

ЧАСТ 2: ГОСПОДИН КЪСМЕТЛИЯ
2 АПРИЛ, ВТОРНИК

11.

Никога не се работи по един случай. Винаги по много. Практикуването на право ми прилича на уменията на някои от най-добрите улични артисти по улиците на Венеция. Мъж върти чинии на пръчки и държи във въздуха цяла порцеланова гора. Друг жонглира с газови дърворезачки, премята ги прецизно и никога не ги хваща за остриетата.

Когато календарът смени една година с друга, освен делото на Ла Кос въртях още няколко чинии. Ленард Уотс, обирджията на коли, получи споразумение, на което се съгласи неохотно, за да избегне нов процес. Дженифър Арънсън води преговорите, както и тези за Диърдри Рамзи, която също сключи сделка, без да се налага да свидетелства срещу приятеля си в съда.

В края на декември поех нашумял случай, който бе по-сложен и от жонглиране с резачки. Един бивш мой клиент и дългогодишен мошеник, Сам Скейлс, бе арестуван от полицията на Лос Анджелис заради измама, която придаде нов смисъл на думите „безсърдечен хищник“. Бе обвинен, че е създал фалшив уебсайт и фейсбук страница, за да събира дарения за покриване на разходите по погребението на дете, убито при масово убийство в училище в Кънектикът. Хора от всички градове пращали щедро пари и според прокуратурата Скейлс натрупал почти 50 хиляди долара, за които дарителите смятали, че ще отидат за погребението на детето. Измамата работела добре, докато родителите на мъртвото дете не научили за случката и не се свързали с властите. Скейлс използвал множество подставени лица, за да прикрие самоличността си, но накрая — както става с всички мошеници — се наложило да премести парите на място, където да може да ги прибере и да си ги сложи в джоба.

И това бил клон на „Банк ъф Америка“ на Сънсет Булевард в Холивуд. Когато влязъл там и поискал парите в брой, касиерката се усъмнила и започнала да протака, докато не пристигнали полицаите. Обяснила на Сам, че банката не държи толкова пари в брой, защото местонахождението е рисково, което означавало, че ще трябва да

почака, докато не поръчат сумата специално. Тя щяла да пристигне с редовния курс на бронирания камион в три следобед. Или пък можел да отиде в клон някъде в центъра, където било по-вероятно да има толкова пари накуп. Скейлс, печен измамник, не могъл да се усети, че мамят него, така че избрал варианта със специалната поръчка на сумата и казал, че ще се върне да я вземе. Когато дошъл пак в три следобед, го посрещнали двама детективи от икономическата полиция на Лос Анджелис — същите, които го бяха арестували заради последния случай, по който го защитавах — измама с помощи за пострадалите от цунами в Япония.

Този път всички искаха да съсипят Скейлс — ФБР, полицията в Кънектикът, включи се и Канадската полиция, защото няколко от хората, пращали дарения, бяха от другата страна на границата. Но арестът бе направен от лосанджелиски ченгета, което означаваше, че обвинението му ще бъде повдигнато от местната прокуратура. Скейлс ми се обади както преди и аз поех да браня човек, който бе толкова оплут в медиите за престъплението, което му приписваха, че трябваше да го сложат в самостоятелна килия в мъжкия централен затвор, защото иначе другите затворници щяха да му направят нещо доста неприятно.

Нещата за Скейлс се утежняваха допълнително и от това, че гневът срещу него беше толкова силен, че районният прокурор Деймън Кенеди, който категорично ме победи в изборите предишната година, бе заявил, че лично ще води обвинението срещу него с цялата строгост на закона. Това, разбира се, се случи, след като подписах, че ставам адвокат на Скейлс. Сцената вече бе подготвена, за да може Кенеди публично да ме размаже още веднъж. Поразпитах за споразумение — то можеше да дойде от районния прокурор — но Кенеди не даваше и дума да се издума. Знаеше, че е заковал случая и че няма нужда да се споразумява. Щеше да издои това дело до последния телевизионен репортаж, статия във вестник и по интернет, до последната капка внимание, която можеше да изтръгне.

Случаят със Скейлс изобщо не ми помагаше. „Ел Ей Уикли“ пушна статия „Най-мразеният мъж в Америка“, в която се припомнях всички измами, в които клиентът ми е бил обвинен през последните две десетилетия. Името ми често изникваше в текста като негов дългогодишен адвокат и в цялата история аз излизах официалния му

апологет. Броят излезе седмица преди Коледа и бе посрещнат ледено от дъщеря ми, която беше убедена, че баща ѝ отново я е унижил публично. Всички страни се бяха съгласили, че ще ми бъде позволено да я посетя сутринта на Коледа с подаръци за нея и бившата ми жена. Но не мина никак добре. Бях се надявал тази среща да сложи начало на размразяването на отношенията и с двете, но тя се превърна в снежна буря. Същата вечер вечерях сам през телевизора.

Вече беше първата седмица на април и трябваше да се явя от името на Андре ла Кос пред съдия Нанси Легоу в отдел 120 на наказателния съд в центъра. Бяха минали шест седмици от началото на процеса и Легоу изслушваше показания във връзка с молбата ми за изключване на определени доказателства, която бях подал малко след предварителното изслушване на Ла Кос.

Ла Кос седеше до мен на адвокатската банка. Беше в затвора вече пет месеца и бледото му лице бе само един от признаците на вътрешния му разпад. Някои хора понасят времето зад решетките. Андре не бе от тях. Както неведнъж ми бе казвал, когато ходех при него, чувствал, че полудява.

През декември бях получил копие от видеозаписа на разговора на Андре ла Кос с водещия разследването на убийството на Глория Дейтън. В молбата ми да бъдат оттеглени част от доказателствата се казваше, че разговорът всъщност е разпит и че полицаите са манипулирали клиента ми, за да изтръгнат от него уличаващи отговори. И че освен това детективът, който разпитва Ла Кос в малка стая без прозорци в Западния участък, е претрупал конституционните му права и не го е информирал за правото му на защитник, докато Ла Кос не изрича уличаващите го отговори и не е арестуван.

По време на разпита Ла Кос отричаше да е убивал Дейтън, което бе добре за нас. Но лошото беше, че имаше наличие на мотив и възможност да извърши деянието. Той признаваше, че е бил в апартамента на жертвата във вечерта на убийството и че са се скарали за пари, които тя се предполагало, че е получила от клиент в „Бевърли Уилшър“. Дори казваше, че я е хванал за гушата.

Разбира се, това бяха показания, дадени от Ла Кос в сериозен ущърб на самия него, и бяха основата, на която прокуратурата повдигаше обвинението, както стана ясно на предварителното изслушване. А сега аз исках от съдията да не взима предвид този

разговор и да позволи на съдебните заседатели да го видят. Твърдах, че освен че Ла Кос е бил сплашван в стаята за разпити, не са му прочетени правата, докато не споменава, че е бил в апартамента на Дейтън преди смъртта ѝ и че са се скарали. Молбите за оттегляне на доказателства обикновено имат минимални шансове, но в този случай си струваше да се опита. Ако успееш да разкарам видеозаписа от разпита, цялото дело щеше да се промени. И то може би в полза на Андре ла Кос.

Обвинението, ръководено от прокурор Уилям Форсайт, започна с изслушването на показанията на детектив Марк Уитън за обстоятелствата, при които е проведен разговорът, след това бе пуснато и видеото. Трийсет и две минутният запис бе показан на екран, окачен на стената срещу празната лежа на съдебните заседатели. Аз вече го бях гледал безброй пъти. Бях си записал таймкодовете и въпросите, когато Форсайт приключи разпита на Уитън и ми предаде свидетеля и дистанционното. Уитън знаеше какво следва. Бях доста агресивен към него по време на предварителното изслушване. Сега атаката щеше да се състои пред съдия Легоу, която бе назначена по случая след това. Нямаше съдебни заседатели, пред които да играя театър. Без боговете на вината. Останах седнал на адвокатската банка, а клиентът ми бе до мен, облечен в оранжев гащеризон.

— Детектив Уитън, добро утро — казах и насочих дистанционното към екрана. — Искам да се върнем в самото начало на разпита.

— Добро утро — отвърна Уитън. — И това е разговор, не е разпит. Както вече казах, господин Ла Кос доброволно дойде в участъка, за да говори с мен.

— Да, помня. Но нека погледнем това.

Пуснах видеото и на екрана се видя как вратата на стаята за разпити се отваря и влиза Ла Кос, последван от Уитън, който слага ръка на рамото на клиента ми, за да го насочи към един от двата стола от двете страни на малката маса. Спрях записа веднага щом Ла Кос седна.

— Е, детектив, какво прави ръката ви на рамото на господин Ла Кос?

— Просто го насочвах към мястото му. Исках да седне, за да разговаряме.

— Насочвате го към определен стол, нали така?

— Не точно.

— Искате да седне срещу камерата, защото сте планирали да изтръгнете самопризнания от него, прав ли съм?

— Не, не сте прав.

— Да не би да казвате на съдия Легоу, че не сте искали да седне на точно определен стол, който е в обсега на скрита камера в тази стая?

Уитън се забави малко, докато обмисляше отговора си. Едно е да манипулираш съдебните заседатели. Но е много по-рисковано да подвеждаш съдия, на който това не му е първо дело.

— Стандартна практика е човекът, с когото разговаряме, да се слага с лице към камерата. Придържах се към практиката.

— А стандартна практика ли е да записвате разговорите с хората, които идват в участъка, за да „поговорят“ с вас, както казвате в показанията си?

— Да.

Вдигнах вежди в знак на изненада, но си припомних, че манипулирането на съдията не е в услуга на клиента ми, така че продължих:

— И настоявате, че не сте смятали господин Ла Кос за заподозрян, когато той е дошъл в участъка, за да разговаря с вас?

— Точно така, бях напълно непредубеден към него.

— Значи не е имало нужда да му четете правата в началото на така наречения разговор?

Форсайт възрази, че въпросът вече е бил задаван и на него е даден отговор по време на разпита. Форсайт бе на около трийсет и пет, добре сложен. С червендалестото си лице и пясъчнорусата си коса приличаше на сърфист с костюм.

Съдия Легоу отхвърли възраженията му и ми позволи да продължа. Уитън отговори на въпроса.

— Не смятах, че е необходимо — каза той. — Той не бе заподозрян, когато доброволно дойде в участъка и след това доброволно влезе в стаята за разговор. Щях просто да запиша показанията му, но той каза, че е бил в апартамента на жертвата. Не очаквах това.

Отговори точно така, както бях сигурен, че са репетирали с Форсайт. Превъртях записа напред до мястото, където Уитън се извинява и излиза от стаята, за да донесе на клиента сода, която сам му бе предложил. Спрях на кадъра с Ла Кос, който остава сам в стаята.

— Детектив, какво щеше да се случи, ако по времето, когато е оставен сам, клиентът ми бе решил, че иска да отиде до тоалетната, стане и напусне стаята?

— Не разбирам. Щяхме да му позволим да отиде до тоалетната. Но той не е искал.

— Но какво щеше да се случи, ако в този момент сам бе решил да стане от масата и да отвори вратата? Заключихте ли я, когато излязохте? Да или не?

— Не може да се отговори с да или не.

— Мисля, че може.

Форсайт възрази и нарече отговора ми тормоз. Съдията подкани детектива да отговори както сметне за добре. Уитън се овладя и се позова на стандартното — политиката.

— Политиката на участъка е да не позволява на никой гражданин ненадзираван достъп до работните пространства. Вратата води право към бюрата на детективите и би било неспазване на политиката, ако му позволя да се размотава из отдела без придружител. Да, заключих вратата.

— Благодаря ви, детектив. Да видим дали съм ви разбрал правилно дотук. Господин Ла Кос не е заподозрян, но е заключен в стая без прозорци и е под постоянно наблюдение вътре, прав ли съм?

— Не знам дали бихме могли да наречем това наблюдение.

— А как бихте го нарекли?

— Пускаме камерата винаги когато някой влезе в тези стаи. Това е стандартна...

— ... политика. Да, знам. Да продължим нататък.

Превъртях записа още дващсет минути до момента, в който Уитън става от стола, сваля сакото си и го слага на облегалката. След това приближава стола до масата и застава зад него, като се навежда напред с опрени на масата ръце.

— Значи не знаеш нищо за убийството й, това ли ми казваш? — попита той Ла Кос от екрана.

Спрях видеото.

— Детектив Уитън, защо в този момент от разпита свалихте сакото си?

— Имате предвид разговора. Свалих си сакото, защото вътре ставаше задушно.

— Но сте свидетелствали, че камерата е била скрита в климатика. Той не беше ли пуснат?

— Не знам дали е бил пуснат, или не. Не съм го проверявал, преди да влезем.

— Тези така наречени стаи за разпити не са ли наричани от детективите „сауни“, защото се използват да изпотят заподозрените с надеждата да ги принудят да съдействат и да правят самопризнания?

— Никога не съм чувал подобно нещо. Не.

— И никога не сте използвали думата, за да опишете тази стая?

Посочих екрана и зададох въпроса с такава изненада в гласа, че се надявах Уитън да си помисли, че имам в ръкава някакъв скрит коз, за който той не знае. Но блъфирах и детективът се измъкна със стандартния отговор.

— Не си спомням да съм използвал тази дума. Не.

— Добре, значи си свалихте сакото и застанахте над господин Ла Кос. За да го сплашите ли?

— Не, просто ми се прииска да стана. Седяхме от доста време.

— Да нямате хемороиди, детектив?

Форсайт възрази отново и ме обвини, че се опитвам да накарам детектива да се чувства неудобно. Казах на съдията, че просто се опитвам да взема показания, които ще помогнат на съда да разбере защо на детектива му се е приискало да стане по време на разговора на двайсетата минута от него. Съдията прие възражението на детектива и ми каза да продължа без въпроси от толкова личен характер.

— Добре, детектив — казах аз. — Ами господин Ла Кос? Той можеше ли да стане, ако поиска? Можеше ли да стои над вас, докато вие сте седнали?

— Не бих възразил — отвърна Уитън.

Надявах се съдията да разбира, че отговорите на Уитън са до голяма степен лъжливи и част от танца, който полицаите изпълняват всеки ден в участъка. Те вървят по ръба на конституцията, опитват се да стигнат колкото се може по-далеч, преди да осветлят нещастния глупак, който седи срещу тях на масата. Трябваше да докажа, че това е

разпит на задържан и че при тези обстоятелства Андре ла Кос не се е чувствал свободен да напусне. Ако успееш да убеди съдията в това, тя щеше да отсъди, че Ла Кос е бил наистина арестуван, когато е влязъл в стаята за разпити, и че би трябвало да му прочетат правата. След това можеше да изхвърли цялото видео в коша и да съсипе тезата на обвинението.

Посочих отново екрана.

— Нека поговорим какво има по вас, детектив.

Накарах Уитън да опише подробно за протокола кобура и пистолета си „Глок“, след това колана, бележниците, допълнителния пълнител за оръжието, значката и лютивия спрей.

— С каква цел показахте на господин Ла Кос тези неща?

Уитън поклати глава, все едно говорех глупости.

— Няма цел. Беше топло и си свалих сакото. Нищо не съм показвал.

— Значи казвате на съда, че демонстрацията на оръжието, значката, допълнителните патрони и лютивия спрей пред клиента ми не е била средство за сплашване?

— Точно това казвам на съда.

— Ами в този момент?

Превъртях видеото още една минута напред до мига, в който Уитън дърпа стола от масата, слага единия си крак върху него и започва напълно да доминира над малката маса и Ла Кос, който е по-дребен от него.

— Не съм го сплашвал — каза Уитън. — Просто си говорех с него.

Погледнах записките в бележника си, за да се уверя, че не съм пропуснал нищо, което исках да влезе в протокола. Не вярвах Легоу да отсъди в моя полза, но имах шанс това да стане при обжалването. Междувременно бях получил още една възможност да разговарям с Уитън. Това ми позволяваше да се подготвя по-добре за процеса, когато наистина щеше да трябва да го нападна. Преди края на кръстосания разпит се наведох към Ла Кос и прошепнах просто от любезност:

— Нещо да пропуснах?

— Не — прошепна ми в отговор Ла Кос. — Мисля, че съдията разбра какво е правил той.

— Да се надяваме.

Изправих се и се обърнах към съдията.

— Нямам повече въпроси, Ваша Чест.

По предварително споразумение Форсайт и аз трябваше да представим в писмен вид мотивите си по молбата след свидетелските показания. Тъй като от предварителното изслушване знаех какво ще отговори Уитън, бях готов с документа. Представих го на Легоу, като дадох копие от него на секретарката и на Форсайт. Прокурорът каза, че ще внесе мотивите си следобед, и Легоу заяви, че смята да отсъди веднага, доста преди началото на процеса. И тъй като каза, че решението ѝ няма да наруши графика на процеса, разбрах, че молбата ми най-вероятно няма да бъде удовлетворена. Решенията на Върховния съд от последните години очертаваха нова тенденция, която даваше на полицаите повече власт сами да преценяват кога и къде да информират заподозрян за правата му. Подозирах, че съдия Легоу ще отсъди в този дух.

Съдията обяви края на изслушването и двамата пристави дойдоха до банката ми, за да отведат Ла Кос в килията му. Поисках няколко минути, за да поговоря с клиента си, но ми казаха, че ще мога да го направя в съдебния арест. Кимнах на Андре и му казах, че скоро ще отида при него.

Приставите го отведоха, а аз станах и започнах да си събирам в куфарчето бележниците и папките, които бях пръснал по масата преди началото на изслушването. Форсайт дойде при мен да ми съчувства. Изглеждаше свестен тип и доколкото знаех, досега не бе играл игрички с уликите или с нещо друго.

— Сигурно е тежко — каза той.

— Кое? — отвърнах с въпрос.

— Да блъскаш като луд по тази молба, като знаеш, че шансовете ти за успех са... Колко? Едно към петдесет?

— По-скоро едно към сто. Но когато успееш веднъж на сто пъти? Тогава денят е прекрасен!

Форсайт кимна. Знаех, че иска нещо повече от това да покаже съчувствие към нерадостната адвокатска съдба.

— Е — каза накрая той, — някакъв шанс да приключим с това преди процеса?

Говореше за споразумението. Беше ми пратил хабер през януари и после пак през февруари. Не отговорих на първия, който бе предложение да приема признаване на вина в непредумишлено убийство, което значеше, че Ла Кос щеше да лежи петнайсет години. Пренебрежението ми доведе до подобрене на офертата на Форсайт през февруари. Този път прокуратурата бе готова да определи убийството като престъпление от страст и да даде възможност на Ла Кос да пледира за убийство по непредпазливост. Но в такъв случай клиентът ми пак заминаваше в пандиза за десет години. Както повеляваше дългът ми, му предадох предложението и той категорично отказа. Десет години могат да ти се сторят като сто, ако ги лежиш за престъпление, което не си извършил, така ми каза. В гласа му имаше страст. Тя ме накара да застана на негова страна, да си помисля, че май наистина е невинен.

Погледнах Форсайт, поклатих глава и казах:

— Андре не се е уплашил. Все още твърди, че не го е извършил, и иска да види дали ще можеш да докажеш обратното.

— Значи няма сделка.

— Няма сделка.

— Тогава предполагам, че ще се видим пак при избора на съдебни заседатели на шести май.

Това беше датата, която Легоу бе определила за начало на процеса. Даваше ни максимум четири дни за избор на съдебни заседатели и един ден за последни искания и встъпителни речи. Истинското представление щеше да започне следващата седмица, когато прокуратурата започнеше да излага тезата си.

— О, може да ме видиш и преди това.

Затворих куфарчето и тръгнах към металната врата на ареста. Приставът ме придружи. Ла Кос ме чакаше сам в килията.

— Връщаме го в затвора след петнайсет минути — каза приставът.

— Добре, благодаря — отвърнах аз.

— Почукай, когато си готов да излезеш.

Изчаках пристава да изчезне зад вратата към съдебната зала и чак тогава се обърнах към клиента си през решетките.

— Андре, разтревожен съм. Струва ми се, че не се храниш добре.

— Разбира се, че не се храня добре. Как да ядеш, когато си затворен за нещо, което не си направил? Освен това храната е гадна. Просто искам да се прибера у дома.

Кимнах и казах:

— Знам, знам.

— Ще спечелиш делото, нали?

— Ще направя всичко, което е по силите ми. Но да знаеш, че прокурорът все още предлага сделка. Кажи, ако искаш да я приема.

Ла Кос тръсна глава.

— Дори не искам да чувам за това! Няма сделка.

— И аз така си мислех. Значи отиваме на процес.

— Ами ако удовлетворят молбата ни за отхвърляне на доказателството?

Свих рамене.

— Не храни големи надежди за това. Казах ти, вероятността е малка. А и дори тя да отсъди в наша полза, съм готов да се обзаложа, че прокуратурата няма да се откаже от процеса. Има и други улики срещу теб. Косвени са, но са достатъчни, за да започне дело.

Ла Кос сведе глава и опря чело в решетката, която ни разделяше. Стори ми се, че всеки момент ще се разплаче.

— Виж, знам, че не съм ангел — каза той. — Извършил съм много лоши неща през живота си. Но това не съм. Не съм.

— И аз ще направя всичко възможно, за да го докажа, Андре. Разчитай на това.

Той вдигна глава, погледна ме в очите и кимна.

— И Жизел така казваше. Че може да разчита на теб.

— Така ли? Да разчита на мен? За какво?

— Ами нали знаеш, ако й се случи нещо. Знаеше, че може да разчита на теб, че това няма да мине незабелязано.

Мълчах известно време. През последните пет месеца с Ла Кос имахме ограничена комуникация. Той беше в затвора, а аз работех по куп дела. Говорехме си, когато се виждахме за съдебните изслушвания, и от време на време по телефона от педалското отделение в мъжкия централен затвор. Мислех си, че съм изтръгнал от него всичко необходимо, за да го защитавам в процеса. Но това, което каза сега, бе нова информация, която ме накара да се умълча, защото се отнасяше за Глория Дейтън, която продължаваше да е загадка за мен.

— Защо ти го е казала?

Ла Кос поклати глава, сякаш не усещаше настойчивостта в тона ми.

— Не знам. Веднъж просто си говорехме и тя те спомена. Че ако нещо се случи с нея, Мики Тогата ще отмъсти.

— Кога ти го каза?

— Не помня. Просто го каза. Каза да ти съобщя на всяка цена.

— Каза ми, че си ме потърсил, защото според нея съм бил добър адвокат. Не ми каза другото.

— Току-що ме бяха арестували за убийство и бях уплашен до смърт. Исках да поемеш случая.

Едвам се удържах да не се пресегна и да го сграбча за яката.

— Андре, чуй ме внимателно. Искам да знам какво точно е казала. Дума по дума.

— Каза да ѝ обещава, че ако нещо се случи с нея, ще ти кажа. И след това нещо наистина се случи и ме арестуваха. Затова ти се обадох.

— Колко време преди да я убият ти го каза?

— Не си спомням точно.

— Дни? Седмици? Месеци? Хайде, Андре. Може да се окаже важно.

— Не знам. Седмица, а може би и повече. Не си спомням, защото всичките тези шумове и светлини в затвора, онези животни, с които съм затворен — всичко това ме изтощава и почвам да губя разсъдъка си. Не си спомням много неща. Дори вече не помня как изглежда майка ми.

— Добре, успокой се. Помисли си за това в буса, докато те връщат в затвора. Искам да си спомниш точно кога се е състоял този разговор. Ясно?

— Ще се опитам, но не обещавам.

— Добре, опитай. А сега трябва да тръгвам. Ще се видим преди процеса. Имаме още много подготвителна работа.

— Добре. Извинявай.

— За какво?

— Че те разстроих заради Жизел. Виждам, че е така.

— Не се тревожи за това. Просто гледай довечера да си изядеш вечерята. Искам да си силен за процеса. Обещавах ли?

Ла Кос кимна неохотно.
— Обещавам.

12.

Минах през съдебната зала с наведена глава, без дори да забележа, че при съдия Легоу е започнало ново изслушване. Вървах към изхода в дъното и размишлявах върху това, което Ла Кос току-що ми бе казал — че ми се е обадил след ареста, защото Глория Дейтън е искала да знам, ако ѝ се случи нещо, а не защото ме е препоръчала като добър адвокат. Имаше значителна разлика между двете неща. Почувствах облекчение от бремето, което носех от месеци по отношение на Глория. Дали е искала да получи посланието, за да отмъстя за нея, или за да ме предупреди за някаква невидима заплаха? Тези въпроси поставяха в нова перспектива отношението ми към Глория и дори към самия мен. Сега разбирах, че тя може би е знаела или поне се е страхувала, че е в опасност.

В мига, в който излязох от съдебната зала в претъпкания коридор, застанах лице в лице с Фернандо Валенцуела — поръчителя по сумите за пускане под гаранция, не бейзболиста. С Вал се познавахме отдавна и някога имахме професионални отношения, от които и двамата печелехме. Но след това нещата се омазаха и се отчуждихме. В последно време, когато имах нужда от поръчител по гаранция, ходех при Бил Дийн или Боб Едмъндсън. Вал бе чак на трето място в списъка ми след тях.

Валенцуела ми подаде сгънат лист и каза:

— Мик, това е за теб.

— Какво е?

Взех документа и започнах да го размахвам, за да го разгъна с една ръка.

— Призовка. Вече ти е връчена.

— Какви ги дрънкаш? Да не си станал призовкар?

— Едно от многото ми умения, Мики. Човек трябва да се прехранва по някакъв начин. Я вдигни призовката!

— Майната ти!

Знаех процедурата. Искаше да ме снима с документа, за да докаже, че си е свършил работата. Призовката ми бе връчена, но

нямаше да позирам за снимка. Държах листа зад гърба си. Валенцуела въпреки това ме снима с телефона си.

— Няма значение — каза той.

— Това е напълно ненужно, Вал — отвърнах аз.

Той прибра телефона си, а аз погледнах документа. Веднага видях кое е делото: Хектор Аланд Мойя срещу Артър Ролинс, директор на федералния затвор Викторвил. Беше по член 2241 и беше вариация на молбата за лично явяване пред съдия за доказване на неправомерно задържане, позната на адвокатите като „истинското лично явяване“, защото не беше сграбчване за процесуална сламка, а декларация, че имаш умопомрачаващи нови доказателства, че си невинен. Мойя държеше в ръкава си нов коз и това някак си бе свързано с мен, което означаваше, че е свързано и с покойната ми клиентка Глория Дейтън. Тя бе единствената връзка между Мойя и мен. Основният мотив при иска по 2241 беше твърдението, че молителят — в този случай Мойя — е задържан незаконно в затвора, затова и искът бе насочен срещу директора. В цялата молба трябваше да има нещо повече, твърдение за ново доказателство, което би трябвало да привлече вниманието на федерален съдия.

— Добре, Мик. Значи без лоши чувства?

Погледнах Валенцуела над листа. Отново бе извадил телефона си и ме снима. Дори бях забравил за присъствието му. Бих полудял, ако вече не бях толкова заинтригуван.

— Не, нямам лоши чувства, Вал. Ако знаех, че си станал призовкар, щях и аз да те ползвам.

Сега пък Валенцуела беше заинтригуван.

— Когато кажеш, пич. Имаш ми телефона. Няма много пари на пазара с гаранциите в момента, така че обирам каквото е останало, ако ме разбираш.

— Разбирам те. Но предай на работодателя си по това дело, че като на адвокат му казвам, че призовката не е начин да...

Изгубих дар слово, когато прочетох името на адвоката, издал призовката.

— ... Силвестър Фългони?

— Който мамата ще ви разгони.

И Валенцуела се засмя, горд от остроумния си отговор. Но аз си мислех нещо друго. Силвестър Фългони наистина действаше твърде

грубо. Но беше необичайно да ме призовава тъкмо той, защото адвокатските права му бяха отнети и излежаваше присъда във федерален затвор за укриване на данъци. Бе изградил успешна практика най-вече с дела срещу правораздавателни органи по най-различни обвинения — ченгета, които се възползват от служебното си положение, за да не ги съдят за побой, изнудване и други престъпления, понякога дори и убийство. Беше спечелил на клиентите си милиони от споразумения и присъди и бе прибрал и своя дял от тях. Само че не си бе направил труда да си плаща данъците и накрая държавата, която толкова често съдеше, забеляза това.

Фългони твърдеше, че е жертва на отмъщение, което цели да го накара да спре да защитава жертвите на правораздаването и държавата, но истината беше, че не си бе плащал данъците, дори не бе подавал данъчни декларации четири поредни години. Събираш дванайсет данъкоплатци за съдебни заседатели и решението им винаги ще е срещу него. Фългони обжалва осъдителната присъда почти шест години, но накрая времето му изтече и той влезе в затвора. Това бе станало само преди година и у мен се прокрадна подозрението, че се е озовал именно във федералния затвор във Викторвил, който по една случайност бе настоящият дом и на Хектор Аранд Мойя.

— Слай да не е излязъл? — попитах. — Не е възможно вече да си е върнал адвокатските права.

— Не, това е синът му, Слай младши. Той работи по случая.

Никога не бях чувал за Силвестър Фългони младши и доколкото си спомнях, Силвестър старши не бе много по-възрастен от мен.

— Сигурно е младо адвокатче.

— Няма как да знам. Никога не съм го виждал. Контактувам с асистента му. Трябва да тръгвам, Мик. Имам да доставям още стока.

Потупа сака, който бе праметнал през рамо, и понечи да тръгне по коридора.

— Още по това дело ли? — попитах, като вдигнах призовката.

Валенцуела се намръщи.

— Стига, Мик, знаеш, че не мога...

— Пращам много призовки, да знаеш, Вал. Имам предвид, че който ми върши тази работа, всеки месец изкарва добри пари. Но трябва да е човек, на когото имам доверие, нали ме разбираш? Някой, който е на моя страна, а не срещу мен.

Валенцуела много добре разбираше какво имам предвид. Поклати глава и очите му светнаха, когато се приближи към мен и се измъкна от ъгъла, в който го бях притиснал. Направи ми знак с пръст.

— Кажи ми, Мик, може би ще можеш да ми помогнеш...

— Разбира се — отвърнах. — Какво искаш?

Той отвори сака и започна да рови из документите вътре.

— Трябва да отида в Агенцията за борба с наркотиците да се видя с един агент, Джеймс Марко. Имаш ли представа дали е в сградата на федералното правителство?

— Агенцията за борба с наркотиците ли? Ами зависи дали е в някой от разследващите отдели, или не. Те имат отдели и в сградата, и на други места.

— Работи в... момент... Междуведомствения отдел за борба с картелите.

Помислих малко. Интригата около призовката и всичко останало ме завладяваше все повече.

— Съжалявам, не знам къде се намира. Нещо друго, с което да ти помогна?

Валенцуела пак зарови в чантата си.

— Да, има още нещо. След Агенцията за борба с наркотиците трябва да се видя с една дама, Кендъл Робъртс. Живее на Виста дел Монте в Шърман Оукс. Случайно да знаеш къде е това?

— Не, съжалявам.

— Е, ще трябва да пусна джипиеса. Чао, Мик.

— Чао, Вал. Ще ти се обадя за следващите си призовки.

Погледах го как се отдалечава по коридора, след това отидох до една пейка до стената, седнах, отворих куфарчето си и записах имената, които Валенцуела току-що ми бе казал. След това извадих мобилния си телефон и се обадох на Сиско. Съобщих му имената на Джеймс Марко и Кендъл Робъртс и му казах да изрови за тях всичко, което може. Споменах, че Марко вероятно работи в Агенцията за борба с наркотиците.

Сиско въздъхна. Всички полицаи взимат мерки да се защитят, като заличават, доколкото им е възможно, дигиталните си следи и публичната информация за себе си. А агентите от Агенцията за борба с наркотиците са най-високата топка в тази работа.

— Все едно да проверявам агент на ЦРУ — оплака се Сиско.

— Просто виж какво ще излезе — казах. — Започни с Междуведомствения отдел за борба с картелите. Може пък да извадиш късмет.

Излязох от съдебната палата и видях линкълна, който бе паркиран на Спринг. Метнах се на задната седалка и точно се канех да кажа на Ърл да кара към „Старбъкс“, когато осъзнах, че зад волана не е Ърл и че съм се качил на друг линкълн.

— О, извинявай, объркал съм колата — казах аз.

Изскочих навън и се обадох на Ърл по телефона. Той каза, че е паркирал на Бродуей, защото някакъв пътен полицаи го прогонил от Спринг. Изчаках го пет минути, като през това време се обадох на Лорна, за да проверя как са нещата. Тя ми каза, че не се случва нищо важно, а аз ѝ разказах за призовката от Фългони и че ме вика следващия вторник сутринта в кантората в Сенчъри Сити. Тя отвърна, че ще го запише в графика, и май също като мен бе ядосана, че Фългони е използвал Вал, за да ми предаде призовката. По принцип не е необходимо един адвокат да праща призовка на друг. Обикновено един телефонен разговор и малко професионална любезност постигат същото.

— Ама че гадняр! — каза Лорна. — Как е Вал?

— Добре. Казах му, че мога да му прехвърля част от нашите призовки.

— Наистина ли смяташ да го направиш? Имаш си Сиско.

— Може би. Ще видим. Сиско мрази да носи призовки. Смята, че му е под нивото.

— Но го прави и това не ти струва нищо допълнително.

— Така е.

Приключих разговора, когато се появи Ърл с правилния линкълн. Отидохме до „Старбъкс“ на Сентръл, за да мога да използвам безжичния им интернет.

Влязох в Мрежата, отидох на страницата на PACER и въведох номера на делото, по което бях призован. Жалбата от Силвестър Фългони младши наистина беше за лично явяване на осъдения председател, за да протестира присъдата на Хектор Аранд Мойя. Цитираха се груби нарушения от страна на агента на Агенцията за борба с наркотиците Джеймс Марко. В жалбата се твърдеше, че преди Мойя да бъде арестуван от лосанджелиската полиция, Марко е използвал

поверителна информация, за да влезе в хотелската стая на Мойя и да подхвърли огнестрелно оръжие под матрака. Марко след това използвал информатор, за да режисира ареста на Мойя от полицията и намирането на оръжието от полицаите, извършили задържането. Пистолетът дал основание на обвинението да добави утежняващи вината обстоятелства и да го вкара в състав, предвиждащ доживотна присъда във федерален затвор. И наистина го осъдили до живот.

Досега властите не бяха отговорили, поне доколкото можех да установя онлайн. Но беше рано. Молбата на Фългони бе заведена на 1 април.

— Денят на лъжата — казах под нос.

— Какво, шефе? — попита Ърл.

— Нищо, Ърл. Говоря си сам.

— Искаш ли да отида до заведението и да ти взема нещо?

— Не, благодаря. Ти искаш ли кафе?

— Не.

Линкълнът бе оборудван с принтер, сложен на полица на предната дясна седалка — готов съм да се обзаложа, че онези от другите линкълни никога не биха се сетили за подобно нещо. Разпечатах жалбата, затворих компютъра, Ърл ми подаде разпечатката и я прочетох дума по дума още веднъж. След това се облегнах на вратата и се опитах да отгатна каква е играта и каква е моята роля в нея.

Стори ми се прекалено очевидно тайният информатор, за който се говореше на много места в документа, да е Глория Дейтън. Много ясно се намекваше, че нейният арест и моите преговори за споразумение са били изцяло режисирани от Агенцията за борба с наркотиците и агент Марко. Историята със сигурност си я биваше, но тъй като бях един от героите в нея, ми бе трудно да я повярвам. Опитах се да си спомня максимално подробно случая, който свързва Глория Дейтън и Хектор Аранд Мойя. Припомних си как се видях с Глория в женския затвор и как тя ми разказа всичко за ареста си. Без тя да ме насочва натам, видях възможност да изтъргувам информацията ѝ срещу досъдебно споразумение. Всичко си беше изцяло моя идея. Глория не беше от клиентите, които познавах или поне разбираха законите. А що се отнася до Марко, никога не го бях виждал и не бях говорил с него.

Трябваше обаче да взема предвид и това, че Глория би могла да е подучена да каже точно толкова, колкото би било достатъчно, за да се задвижат колелцата в главата на адвоката й. Струваше ми се невероятно, но трябваше да си призная, че ако последните пет месеца ми бяха показали нещо, то беше, че Глория имаше измерения, за които не знаех нищо. Може би най-накрая започвах да я проумявам; може би ме бе използвала като пионка в схемата на Агенцията за борба с наркотиците.

Обадих се отново на Сиско и го попитах как върви проверката на имената, които му бях дал.

— Даде ми ги преди по-малко от половин час — протестира той. — Знам, че искаш да стане бързо, но чак пък за половин час?!

— Трябва да знам какво става. Веднага.

— Е, по-бързо не мога. Мога да ти кажа за жената, но все още нямам нищо за агента. Той ще се окаже костелив орех.

— Добре, кажи ми за жената.

Настъпи кратко мълчание, през което Сиско очевидно си преглеждаше записките.

— Така, Кендъл Робъртс — започна той. — На трийсет и девет, живее на Виста дел Монте в Шърман Оукс. Има криминално досие от средата на 90-те. Проституция и заговор за престъпление. Нали разбираш, обичайното обвинение при ескорт услугите. Та значи тя е проститутка. Или по-точно — била е. Не е арестувана през последните шест години.

Това значеше, че е работила по времето, когато Глория Дейтън бе предлагала ескорт услуги под името Глори Дейс. Подозирах, че Робъртс и Дейтън са се познавали тогава или са знаели една за друга и това е причината за призовката на Фългони.

— Добре — казах. — Какво друго?

— Нищо — отвърна Сиско. — Казах ти всичко, което открих. Защо не ми се обадиш след час?

— Не, ще се видим утре. Искам всички в заседателната зала в девет сутринта. Можеш ли да предадеш на останалите?

— Разбира се. Това включва ли и Бълокс?

— Да, и нея. Искам всички да са там и да си размърдат мозъците по това последното. Може би точно това ни трябва за Ла Кос.

— Искаш да кажеш — за димна завеса? Че Мойя е убил Дейтън?

— Точно така.

— Добре, ще бъдем в заседателната зала в девет.

— И междувременно ще трябва да разбереш кой е този Марко.

Това наистина ни трябва.

— Вече правя всичко, което мога. Работя по случая.

— Просто го намери.

— Лесно ти е да го кажеш. А ти какво ще правиш?

Добър въпрос, достатъчно добър, за да ме накара да се поколебая, преди да разбера отговора.

— Ще отида до Долината, за да говоря с Кендъл Робъртс.

Сиско веднага отхвърли плана ми.

— Чакай, Мики, трябва и аз да съм с теб. Не знаеш какво можеш да си навлечеш с тази жена. Не знаеш кой ще е с нея. Задаваш погрешен въпрос — и ето ти беля. Нека отидем заедно.

— Не, работи по Марко. Ърл е с мен и всичко ще е наред. Няма да задам погрешен въпрос.

Сиско ме познаваше достатъчно добре, за да е наясно, че няма да си променя намерението да отида при Робъртс.

— Е — каза той. — Късмет тогава. Обади ми се, ако ти потрябвам.

— Добре.

Затворих телефона.

— Хайде, Ърл, да вървим. Шърман Оукс. И настъпи газта.

Случваха се нови неща. Неща, които все още не разбирах. Но това бе добре. Обещах си скоро да проумея всичко.

13.

Струваше ми се вероятно Фернандо Валенцуела да разнесе призовките в реда, в който ме бе питал за тях. Сградата на федералното правителство се намираше само на няколко пресечки от наказателния съд. Сигурно щеше да отиде първо там и да се опита да се види с Джеймс Марко, а след това да поеме към Долината и Кендъл Робъртс. Нямах да му е лесно да стигне до Марко. Федералните агенти правят всичко възможно, за да избегнат приемането на призовки. Знам го от опит. Обикновено накрая всичко се урежда през някой техен началник, който неохотно приема призовката от името на своя подчинен. Агентите почти никога не получават тези документи лично.

Всичко това ми даваше предимство пред Вал. Ако Робъртс се окажеше вкъщи, щях да се видя с нея много преди него. Разбира се, нямах представа какво ще постигна като стигна там, но се надявах, че ще успея да я хвана неподготвена, още преди да знае, че я търсят заради федерално дело, в което е забъркан осъден наркобос.

Но трябваше да знам нещо повече за Робъртс освен името ѝ. Като че ли двете с Глория Дейтън се бяха движили в едни и същи среди през 90-те години и поне до първите години на новия век. Информацията на Сиско бе добра отправна точка, но не беше достатъчна. Най-добрият начин да подхванеш разговор с ключова фигура по някое дело е да извадиш повече информация от тази, която той вече има.

Проверих в Гугъл Силвестър Фългони младши от мобилния си телефон и се обадох на телефона, който ми излезе. Жена с дълбок опушен глас, по-подходящ за приемане на резервации в някое кабаре, отколкото за адвокатска кантора, ми каза да почакам. Вече бяхме на магистрала 101 сред оживен трафик. По груби изчисления от Шърман Оукс ни делеше още половин час път, така че нямах нищо против чакането, нито против мексиканската музика, която свиреше в ухото ми.

Тъкмо се канех да се облегна на прозореца и да затворя очи, когато чух в слушалката младежки глас.

— Силвестър Фългони младши на телефона. Какво мога да направя за вас, господин Холър?

Изправих се и извадих бележника си от куфарчето в скута ми.

— Ами като начало можете да ми кажете защо ми пратихте призовка днес в съда. Струва ми се, че сте млад адвокат, господин Фългони, защото цялото това нещо е ненужно. Трябваше просто да ми се обадите. Нарича се колегиалност. Адвокатите не пращат призовки на други адвокати, особено пред техните колеги в съда.

Настъпи мълчание, последвано от извинение.

— Наистина съжалявам, господин Холър. Прав сте, млад адвокат съм и се опитвам да си пробия път. Разбирам, че съм направил грешка, и се извинявам.

— Извинението е прието и можеш да ме наричаш Майкъл и да минем на „ти“. Защо не ми кажеш за какво става въпрос? Хектор Аранд Мойя? Не съм чувал това име от седем години.

— Да, господин Мойя е в затвора отдавна и се опитваме да подобрим положението му. Дали успя да прегледаш делото, по което е призовката?

— Виж какво, Фългони, едва успявам да преглеждам собствените си дела. Всъщност трябва да разместя някои ангажименти, за да успея да вместя призовката. Трябваше да насрочите срещата за време, удобно и на двете страни.

— Сигурен съм, че ще измислим нещо, ако във вторник сутринта не ти е удобно. И, моля, наричай ме Слай.

— Добре, Слай. Мисля, че ще успея. Но кажи ми защо ме призоваваш за Хектор Мойя? Никога не ми е бил клиент и нямам нищо общо с него.

— Напротив, имаш... Майкъл. В известен смисъл ти си този, който го е пратил в затвора, и затова ти би трябвало да държиш ключа към неговото освобождаване.

Този път аз млъкнах. Първата част от твърдението на Фългони беше спорна. Независимо дали бе вярна, или не, не беше от нещата, които исках да си мисли за мен високопоставен човек от наркокартел дори когато е на сигурно място като федерален затвор.

— Съветвам те да спреш тук — казах. — Като казваш, че съм пратил клиента ти в затвора, няма да изтръгнеш от мен помощ или

съдействие. А и на какво основание твърдиш нещо толкова невероятно и безотговорно?

— О, стига, Майкъл. Минали са осем години. Знаем всички подробности. Сключил си сделка, която е спасила клиентката ти Глория Дейтън и е пратила Хектор Мойя опакован и с розова панделка на федералните. Сега клиентката ти е мъртва и само ти можеш да ни разкажеш какво се е случило.

Започнах да барабаня с пръсти по облегалката за ръка, докато се опитвах да измисля как най-добре да се справя с това.

— Каж ми — проговорих най-накрая, — откъде знаеш това, което си мислиш, че знаеш, за Глория Дейтън и делото ѝ?

— Няма да ти се вържа, Майкъл. Това е вътрешна поверителна информация, отношения между адвокат и клиент. Но наистина се нуждаем от показанията ти, за да се подготвим. Очаквам с нетърпение срещата ни във вторник.

— Този номер няма да ми мине, Младши.

— Моля?

— Няма „моля“. Може да ме видиш във вторник, а може и да не ме видиш. Мога да вляза при всеки съдия в съдебната палата и да го накарам да ти размаже постановката за пет минути. Ясно ли ти е? Затова, ако искаш да дойда във вторник, по-добре започни да говориш. Не ми пука дали информацията е вътрешна и поверителна. Няма да давам никакви показания никъде. Ако ме искаш, трябва да ми кажеш защо точно ме искаш.

Това вече привлече вниманието му.

— Ъ-ъ... Виж какво, ще ти се обадя по-късно, Майкъл. Обещавам да звънна след малко.

— Добре, гледай да се обадиш.

Прекъснах връзката. Знаех, че Слай младши ще се обади. Щеше да звънна на Слай старши във Викторвил и да го пита как да се справи с мен. От самото начало бе ясно, че Младши изпълнява указанията на Старши. Цялата работа вероятно бе замислена в двора на федералния затвор: Слай старши отива при Мойя и му предлага да протестира присъдата му. След това вероятно Слай старши написва на ръка жалбата или дава указания на сина си лично, например в библиотеката на затвора. Единственият въпрос, който имах към тях, бе: как са разбрали, че Глория Дейтън е тайният информатор, издал Мойя?

Погледнах през прозореца и видях, че вече почти сме стигнали прохода Кауенга. Ърл намираше дупки, през които да се промуши, и се движеше като умел играч по футболен терен. Беше добър в това. Щяхме да сме при Робъртс по-рано, отколкото си мислех.

Робъртс живееше на няколко пресечки от булевард „Вентура“. Ако търсите индикация за статус според адреса, жилищата на юг от булеварда са предпочитани в Долината. След развода ни бившата ми съпруга си купи апартамент на една пресечка на юг, на „Дикенс“, и местоположението беше важно за нея — и скъпо. Аз, разбира се, плащах отчасти за дома ѝ, тъй като в него живееше и дъщеря ни. Робъртс живееше на няколко пресечки на север от демаркационната линия, в участъка между булевард „Вентура“ и магистрала „Вентура“. Жилищен квартал със смесица от блокове и еднофамилни къщи.

Когато бяхме само на пресечка от жилището ѝ, видях, че в тази част на Виста дел Монте има къщи, а не апартаменти. Накарах Ърл да спре, за да се преместя на предната седалка. Но преди това трябваше да разкача принтера и да го сложа в багажника.

— В случай че ни види как пристигаме — казах, след като затворих вратата.

— Добре — каза Ърл. — Какъв е планът?

— Да се надяваме, че ще можем да паркираме отпред и да изглеждаме официални с тази кола. Ти идваш с мен до вратата, а аз ще говоря.

— При кого отиваме?

— При една жена. Искам да ми каже какво знае.

— За какво?

— Не знам.

Това беше проблемът. Кеңдъл Робъртс бе призована по жалбата на Мойя също като мен. Аз нямах почти никаква представа каква ще е моята роля в случая, да не говорим за нейната.

Имахме късмет. На адреса, който Сиско ми бе дал, паркирането беше позволено и точно пред къщата от 50-те години в провинциален стил имаше противопожарен кран.

— Паркирай така, че тя да може да види колата.

— Може да подпрем крана.

Отворих жабката, извадих табелка, на която пишеше „Духовенство“, и я сложих на предното стъкло. Често върши работа и

винаги си струва да се опита.

— Ще видим — казах.

Преди да слеза от колата, извадих портфейла си, измъкнах от едно от джобчетата ламинираната си адвокатска карта и я пъхнах под прозрачното пластмасово прозорче точно пред шофьорската си книжка. Обсъдих набързо плана с Ърл и след това сляхохме.

Сиско ми бе казал, че Кендъл Робъртс не е била арестувана от 2007 г. Подозирах, че е спряла с този начин на живот и вероятно живее прилично. Надявах се да използвам това в свой интерес — ако изобщо жената си беше вкъщи.

Сложих си слънчевите очила, понеже през последната година заради изборите лицето ми се бе появявало по телевизията и на билбордове из целия град. Не исках да ме разпознаят. Почуках на вратата и след това отстъпих назад и застанах до Ърл. Той носеше очила „Рейбан“ и обичайния си черен костюм с вратовръзка. Аз бях с тъмносив „Корнелиани“ на тънки райета. Но така, застанали рамо до рамо и двамата с тъмни очила, приличахме на двойката бял и черен от поредицата филми, които бях гледал с дъщеря си в по-добри времена.

Прошепнах на Ърл:

— Кои бяха онези филми за онези двамата, които гонят извънземни по някаква тайна държавна...

Вратата се отвори и на прага застана жена, която изглеждаше по-млада от 39-те години, които ми бе казал Сиско. Беше висока, елегантна, с червеникава коса до раменете. Доколкото виждах, не носеше грим, а и не й трябваше. Беше със сиво долнище на анцуг и розова тениска с надпис „Имаш ли флекс?“.

— Кендъл Робъртс?

— Да?

— Казвам се Холър. От Калифорнийската адвокатска колегия. А това е Ърл Бригс. Дали можем да ви зададем няколко въпроса за едно нещо, което разследваме?

Отворих портфейла си и го вдигнах, за да ми види картата. На нея имаше лого, изобразяващо везните на правосъдието — изглеждаше съвсем официално. Не исках да й давам прекалено много време да я гледа, затова затворих портфейла и го прибрах във вътрешния си джоб.

— Няма да ви отнемем много време.

Тя поклати глава.

— Не разбирам... Нямам нищо общо... с правосъдието. Сигурно е станала някаква...

— Не се отнася за вас, госпожо. Става въпрос за други хора, вие сте в периферията на събитията. Може ли да влезем, или ще ни придружите до офиса ни във Ван Найс, за да поговорим?

Беше рисковано да ѝ предлагам да отидем на място, което не съществува, но бях сигурен, че няма да иска да напусне дома си.

— Какви други хора? — попита тя.

Надявах се да не ме попита, преди да влезем. Но проблемът беше, че блъфирах и се опитвах да се държа все едно знам нещо, а не знаех нищо.

— Например Глория Дейтън.

— Тя е мъртва.

— Знаем това, госпожо, проверяваме случая. Възникнали са някои етични проблеми в поведението на адвоката ѝ. Може ли да влезем? Обещавам, че няма да ви отнемем много време.

Тя колебливо отстъпи назад. Пусна ни. Прекрачих прага и Ърл ме последва. Кендъл ни поведе към всекидневната, седна на един стол срещу нас и каза:

— Вижте, нямам нищо общо с онзи свят от много време и не искам да се връщам в миналото. Не знам какви ги е вършила Глори, какъв ѝ е случаят и какво се е случило с нея. Не съм говорила с нея от години.

Забелязах, че използва професионалния псевдоним на Глория Дейтън от времето, когато я познавах и представлявах.

— Разбираме това и няма да ви връщаме в миналото — казах. — Всъщност искаме да ви помогнем да се отървете от него.

— Сериозно се съмнявам. Не и след като сте дошли в къщата ми да ме разпитвате.

Кимнах със съчувствие.

— Съжалявам, но трябва да ви зададем някои въпроси. Ще се опитам да съм максимално кратък. Да започнем с това какви са били отношенията ви с Глория Дейтън. Забелязах, че я наричате Глори, и знам, че е използвала името Глори Дейс преди осем до дванайсет години.

Тя кимна.

— Да. Оттогава я познавам. Но след това не съм чула нищо за нея.

— Разбирам ви. Но да се върнем към онзи период — как се запознахте? Можете да сте открита и искрена. Знаем за досието ви и знаем, че сте чиста от много време. Не става въпрос за вас, а за Глория.

Робъртс помълча известно време, после каза:

— Замествахме се. Работехме за една и съща агенция и ако една от нас беше заета, а другата — не, ни се обаждаха. Бяхме три — Глори, аз и Трина. Всичките си приличахме и клиентите не забелязваха, освен ако не бяха редовни.

— Каква е фамилията на Трина?

— Защо не я знаете?

— Защото току-що научаваме за нея.

Тя ме погледна подозрително, но продължи, вероятно защото искаше разговорът да приключи колкото може по-бързо.

— Трина Рафърти. На сайта я представяха като Трина Трикс.

— Къде е Трина Рафърти сега?

Неправилен въпрос.

— Нямам представа! — почти извика тя. — Не чухте ли какво ви казах? Вече не се занимавам с това! Имам си работа, бизнес, живот — и нямам нищо общо с онзи свят!

Вдигнах ръка, за да я спра.

— Извинете, извинете. Просто си помислих, че може да знаете. Че вероятно поддържате контакт.

— Не поддържам контакт с никого от онова време, ясно? Не разбрахте ли?

— Да, разбрах го и осъзнавам, че събуждам стари спомени.

— Така е — и това не ми харесва.

— Извинявам се и ще се опитам да съм кратък. Значи казахте, че сте били три и всички сте имали уебстраници, а обажданията са минавали през агенция. Ако клиентът е поискал вас, но сте били заета, тогава обаждането е било прехвърляно към Глори и Трина и обратно, така ли беше?

— Така беше. Говорите като адвокат.

— Сигурно защото съм. Добре, следващият въпрос.

Поколебах се, защото след този въпрос или щеше да ни изхвърли, или щяхме да стигнем до обетованата земя на знанието.

— По онова време каква беше връзката ви с Хектор Аранд Мойя?

Робъртс се втренчи в мен с празен поглед. Отначало си помислих, че е защото съм споменал име, което никога не е чувала. Но след това видях в очите ѝ да проблясва страх.

— Искам веднага да си тръгнете — каза тя спокойно.

— Не разбирам — отвърнах. — Аз просто...

— Вън! — извика тя. — Ще направите така, че да ме убият! Вече нямам нищо общо с това. Махайте се и ме оставете на мира!

Стана и посочи вратата. Понечих и аз да стана, защото осъзнах, че съм провалил всичко със споменаването на Мойя.

— Сядай!

Беше Ърл. Говореше на Робъртс. Тя го погледна, поразена от мощта на дълбокия му глас.

— Казах да седнеш — повтори той. — Няма да си тръгнем, докато не разберем всичко за Мойя. И не искаме да те убият. Всъщност се опитваме да ти спасим задника. Затова седни и ни разкажи всичко, което знаеш.

Робъртс бавно седна. И аз направих същото — и май бях толкова поразен, колкото и тя. И преди бях ползвал Ърл, за да се правим на разследващи. Но за първи път го чух да говори.

— Добре — каза той, след като всички седнахме. — Разкажи ни за Мойя.

14.

През следващите двайсет минути Кендъл Робъртс ни разказа за наркотиците и проституцията в Лос Анджелис. Каза, че двата порока често се срещали в комбинация във високия сегмент на пазара с ескорт услугите, като компаньонката предлагала на клиента и двете. Така печалбата от всяка среща се вдигала повече от два пъти. И тук на сцената излизал Хектор Мойя. Макар че бил посредник, който пренасял през границата килограми кокаин и ги давал на дилъри на пониски нива, той имал слабост към американските проститутки и винаги запазвал известно количество прашец и за себе си. Плащал за секс с кокаин и бързо станал доставчик на много от елитните бръмчалки, които работели в Западен Холивуд и Бевърли Хилс.

Докато слушах, ми стана ясно, че това, което знаех за Глория Дейтън, е крайно недостатъчно. Освен това се потвърдиха предишните ми съмнения, че при последното споразумение, което издействах за нея, съм бил марионетка, внимателно управлявана от Глория и други хора. Опитах се да продължа да играя ролята на човек, който знае всичко, което ми казва Робъртс, но вътрешно се чувствах използван и унижен — дори осем години след случката.

— От колко време преди да го арестуват вие с Трина и Глория познавахте Хектор? — попитах накрая.

— О, от няколко години. Той беше отдавна на пазара.

— И как разбрахте за ареста му?

— Трина ми каза. Обади ми се и каза, че чула, че Агенцията за борба с наркотиците го е прибрала.

— Да си спомняте нещо друго?

— Тя каза, че ще трябва да си намерим друг доставчик, ако той влезе в затвора. А аз ѝ отвърнах, че не се интересувам, защото искам да скъсам с този начин на живот. И много скоро след това го направих.

Кимнах и се опитах да осмисля какво съм научил от нея и как то може да се впише в играта на Фългони, каквато и да бе тя.

— Госпожо Робъртс, познавате ли адвокат на име Силвестър Фългони? — попитах я аз.

Тя присви очи и завъртя глава.

— Никога ли не сте чували името му?

— Не. Никога.

Инстинктът ми подсказваше, че Фългони се нуждае от Робъртс като допълнителен свидетел. Показанията ѝ за Мойя щяха да потвърдят нещо, което той вече знаеше. Това сочеше към Трина Трикс като вероятен източник на информацията. Може би тя бе издала и Глория Дейтън. Валенцуела не бе споменал, че ще носи призовка на Трина Рафърти. Сигурно защото тя вече беше съдействала на Фългони.

Погледнах Кендъл и попитах:

— Някога говорили ли сте с Глори за Мойя и ареста?

Тя поклати глава.

— Не. Всъщност си мислех, че и тя е напуснала този бизнес по същото време. Обади ми се веднъж и каза, че е в клиника за лечение на наркомани и че ще напусне града веднага щом излезе. Аз не напуснах града, но напуснах бизнеса.

Кимнах и попитах:

— Името Джеймс Марко говори ли ви нещо?

Взрях се в лицето ѝ за някаква реакция, която да я издаде. И осъзнах, че всъщност е доста красива, по някакъв ненатрапчив начин. Тя поклати глава и косата ѝ падна под брадичката.

— Не. Трябва ли?

— Не знам.

— Клиент ли е? Повечето от тези мъже не си казват истинските имена. Ако имате снимка, мога да я погледна.

— Не е бил клиент, доколкото знам. Федерален агент е. Доколкото знаем — от Агенцията за борба с наркотиците.

Тя отново поклати глава.

— Значи не го познавам. Не познавам никакви агенти от Агенцията за борба с наркотиците, и слава богу. Знам някои момичета, с които работеха федералните. Федералните са най-лоши. Никога не те изпускат от лапите си, ако ме разбирате.

— Имате предвид — като информатори?

— Ако те докопат, дори не можеш да си помислиш да напуснеш този живот. Не ти позволяват. По-лоши са от сводниците. Искат да им даваш случаи, по които да работят.

— И Марко е искал това от Глори?

— Не ми е казвала.

— Но е възможно да е било така?

— Всичко е възможно. Ако работиш за федералните, не го казваш.

Тук бях съгласен. Опитах се да измисля следващия въпрос, но не се сецах за нищо.

— С какво се занимавате сега? — попитах накрая. — Имам предвид, как си изкарвате прехраната?

— Преподавам йога. Имам студио на булеварда. Какво искате всъщност?

Погледнах я и разбрах, че с преструвката е свършено.

— Познах ви — каза тя. — Чак сега. Вие сте адвокатът на Глори. Онзи, дето измъкна човека, който после уби двама души.

Кимнах.

— Да, аз съм. И се извинявам за маскарада. Просто се опитвам да разбера какво се е случило с Глори и...

— Трудно ли е?

— Кое?

— Да живеете с миналото си.

В гласа ѝ имаше враждебност. Преди да отговоря, на вратата се почука и всички се стреснахме. Тя понечи да стане, но аз вдигнах ръце и сниших глас.

— Може би не бива да отваряш.

Тя замръзна.

— Защо?

— Защото мисля, че един човек ти носи призовка. Той работи за адвокатата на Мойя — Фългони. Исква да свидетелстваш официално за някои от нещата, за които току-що си говорихме.

На лицето ѝ се изписа страх — страх от Хектор Аранд Мойя. Кимнах на Ърл и той стана и тихо излезе в коридора, за да провери.

— Какво да правя? — прошепна Робъртс.

— Засега просто не отваряй — казах. — Той...

В къщата отекна още по-силно почукване на вратата.

— Той трябва да ти даде призовката лично. Докато успяваш да му избягаш, няма нужда да я изпълняваш. Има ли заден вход? Може да седне на улицата да те чака.

— О, боже! Защо е всичко това?

Ърл се върна в стаята. Беше погледнал през шпионката.

— Валенцуела ли е? — прошепнах.

Той кимна. Обърнах се пак към Робъртс.

— Или ако искаш, мога да приема призовката от твое име и след това да отида при съдия и да поискам да я погаси.

— Какво означава това?

— Да я спре. Да се погрижи да не те замесват.

— И колко ще ми струва?

Поклатих глава.

— Нищо. Просто ще го направя. Ти ми помогна и аз ще ти помогна. Ще те държа настрана от това.

Това беше предложение, което не знаех дали мога да изпълня. Но страхът ѝ ме накара да го направя. И ужасът, който изпита тя, когато осъзна, че не е надбягала миналото си. Това ми повлия, защото го разбирах.

Отново се почука, след това Валенцуела повика Робъртс по име.

Ърл се върна на шпионката.

— Имам бизнес — прошепна Робъртс. — Клиенти. Те не знаят какво съм правила преди. Ако се разчуе, ще...

Всеки момент щеше да ревне.

— Не се тревожи. Няма да се разчуе.

Не знаех защо ѝ давам тези обещания. Чувствах се уверен, че мога да погася призовката. Но Фългони можеше просто да започне всичко отначало. И нямаше как да контролирам медиите. Засега цялото това нещо оставаше извън радарите им, но в жалбата на Мойя имаше обвинения в произвол на властите и ако новината се излъчеше, щеше да привлече внимание. Не се знаеше дали този интерес ще стигне до периферен играч като Кендъл Робъртс, но ако стигнеше, не можех да го предотвратя.

А трябваше да мисля и за делото на Ла Кос. Не бях сигурен дали мога да използвам Мойя и жалбата му в защитата на клиента ми, но поне бях наясно, че мога да я вмъкна за отклоняване на вниманието, за да размътя водата на обвинението и да накарам съдебните заседатели да се замислят за други възможности.

Ърл се върна във всекидневната и каза:

— Тръгна си.

Погледнах Робъртс и я предупредих:

— Но ще се върне. Или ще седне навън да те чака. Искаш ли да се заема?

Тя помисли за миг, после кимна.

— Да, благодаря.

— Добре.

Поисках телефонния ѝ номер и адреса на студиото по йога и си ги записах. Казах ѝ, че ще ѝ се обадя, когато се отърва от призовката. След това ѝ благодарих и с Ърл си тръгнахме. Тъкмо си вадех телефона, за да се обадя на Валенцуела и да му кажа да се върне, за да приема призовката, но видях, че няма нужда. Той ме чакаше, седнал на капака на линкълна ми, вдигнал лице към слънцето. Заговори, без да променя позата си.

— Наистина ли, Мик? Духовенство? Колко ниско можеш да паднеш?

Разперих ръце като свещеник пред паството си.

— Моят амвон е катедрата в съдебната зала. Проповядвам на дванайсетте апостоли, боговете на вината.

Валенцуела ме изгледа скептично.

— Щом казваш. Пак си е падение и би трябвало да се срамуваш от себе си. Почти толкова ниско е, колкото да ме надбягаш дотук, да се скриеш вътре и да ѝ кажеш да не отваря.

Кимнах. Беше се сетил. Дадох му знак да слезе от капака на колата.

— Е, Вал, госпожа Робъртс вече е моя клиентка и съм упълномощен да приема призовката на Фългони от нейно име.

Той се плъзна на земята и задра капака със синджирчето, с което портфейлът в задния му джоб беше вързан за колана му.

— О, боже! Надявам се, че не съм ти олющил боята, отче.

— Просто ми дай призовката.

Той извади навития на руло лист от задния си джоб и го тупна в протегнатата ми длан.

— Добре. Спестих си висенето цял ден.

След това посочи над рамото ми към къщата. Обърнах се и видях Кендъл — гледаше през прозореца на всекидневната. Махнах ѝ, за да ѝ кажа, че всичко е наред, и тя дръпна пердето.

Обърнах се пак към Валенцуела. Той бе извадил телефона си и ме снимаше с призовката.

— Няма нужда — казах.

— С човек като теб започвам да си мисля, че има.

— Как мина предаването на призовката на Джеймс Марко? Или ти се направи на интересен?

— Няма да ти кажа нищо повече, Мик. А онова, дето го каза — че ще ме наемеш да ти разнасям призовките — беше лъжа, нали?

Свих рамене. Валенцуела вече ми беше свършил работа и знаех, че не бива да горя този мост. Но не можех да се примиря с това, че ми одра колата.

— Не точно — казах. — Макар че си имам детектив на пълно работно време.

— До скоро, Мик.

Той тръгна по тротоара, а аз се загледах след него.

— Да, до скоро, Вал.

Седнах на задната седалка и казах на Ърл да кара към бул. „Вентура“ и Студио Сити. Исках да зърна бизнеса на Кендъл Робъртс. Нямах друга причина освен любопитството ми. Исках да видя какво е изградила и какво брани.

— Добре се справи, Ърл — казах. — Спаси ме.

Той ме погледна в огледалото:

— Имам някои умения.

— Знам.

Извадих телефона си и се обадох на Лорна да видя какво става. След последното ми позвъняване не се бе случило нищо ново. Казах ѝ за събранието, което свиквах на следващата сутрин, и тя отвърна, че Сиско вече ѝ е казал. Дадох ѝ указания да се погрижи да има достатъчно кафе и понички за петима.

— Кой е петият? — попита тя.

— Ърл се присъединява към нас — отвърнах.

Погледнах го в огледалото. Виждах само очите му, но знаех, че се усмихва.

След Лорна се обадох на Сиско. Той каза, че е в магазин на „Ферари“ на булевард „Уилшър“ на двайсетина пресечки от „Бевърли Уилшър“. Там имало множество камери, които наблюдаваха скъпите возила през нощта.

— Не ми казвай, че си открил човека с шапката — възкликнах.

— Точно така.

В свободното си време Сиско търсеше човека с шапката. Правеше го вече пет месеца. Беше съсипан, че не успя да намери в „Бевърли Уилшър“ или в непосредствена близост нито една камера, която да показва лицето на мъжа или да го е запечатала как се качва в кола, за да следи Глория Дейтън.

Но шофьорът на Глория от онази вечер беше разпитан и даде на Сиско точния маршрут, по който бе минал, за да я закара от хотела до дома ѝ. Сиско прекарваше цялото си свободно време по онези улици и проверяваше магазини и жилища с камери за наблюдение с надеждата, че са заснели колата, преследваща Глория до дома ѝ. Дори ходи до транспортните отдели на Бевърли Хилс, Западен Холивуд и Лос Анджелис, за да прегледа камерите им за лов на нарушители. Това се бе превърнало за него във въпрос на професионална чест.

Аз, от друга страна, отдавна бях загубил надежда, че някога ще идентифицираме мъжа с шапката. За мен тази следа беше мъртва. Повечето охранителни камери не пазят записи по-дълго от месец. Почти на всички места казваха на Сиско, че нямат видео от нощта, в която беше убита Глория Дейтън. Че е закъснял.

— Зарежи това — казах му. — Ще ти дам име, което искам да сложиш на първо място в списъка си със задачи. Искам да я намеря колкото се може по-бързо.

Казах му името на Трина Рафърти и всичко, което бях научил за нея от Робъртс.

— Ако все още работи като проститутка, може да е навсякъде от тук до Маями, а това дори да не е истинското ѝ име — отвърна той.

— Мисля, че е наблизно — казах. — Мисля, че Фългони може дори да я е скрил някъде. Трябва да я намериш.

— Добре, почвам да търся. Но защо бързаш толкова? Няма ли да ти каже същото, което и Робъртс?

— Някой е знаел, че Глори Дейс е тайният информатор, който е накиснал Мойя. Не е Кеңдъл Робъртс — поне тя така казва. Така ни остава само Трина Трикс. Мисля, че Фългони вече я е намерил, и искам да знам какво му е казала.

— Разбрах.

— Добре. Обади ми се, като откриеш нещо.

Затворих. Ърл ми каза, че пристигаме на адреса на „Флекс“, студиото за йога, собственост на Кеңдъл Робъртс. Намали скоростта,

докато колата не запълзя, и така минахме покрай витрината на залата. Погледнах работното време на вратата — мястото бе отворено от 8 до 8 всеки ден. Виждах вътре хора — все жени в асан „куче“ върху гумени постелки на пода. Знаех тази поза, защото бившата ми жена се занимаваше с йога.

Зачудих се дали клиентите на Робъртс имат нещо против, че ги виждат от улицата. Много от асаните в йогата са дискретно или откровено сексуални и ми се стори странно, че едната стена на студиото от пода до тавана е направена от стъкло. Докато размишлявах върху това, една жена се приближи до витрината, вдигна си ръцете и се престори, че ме гледа през бинокъл. Посланието беше ясно.

— Можем да тръгваме, Ърл — казах.

Той увеличи скоростта.

— Накъде?

— Право напред към деликатесния магазин на Арт. Ще вземем сандвичи и ще отидем да обядваме с Адвоката.

15.

В осем и половина същата вечер почуках на вратата на Кендъл Робъртс. Седях в линкълна, паркиран на улицата ѝ, и я чаках да се върне.

— Господин Холър. Нещо не е наред ли?

Беше облечена със същите дрехи като по-рано и предположих, че се връща от работа в йога студиото.

— Не, всичко е наред. Просто дойдох да ти кажа, че можеш да забравиш за призовката.

— Как така? Да не я занесохте на съдия, както казахте?

— Нямаше нужда. След като си тръгнах, забелязах, че на нея няма печат от секретаря на районния съд. Делото на Мойя е във федерален съд. Трябва да има печат, иначе не е законна. Според мен адвокат Фългони се е опитвал да разбере дали може да те накара с измама да отидеш при него, затова е подправил документа и ти го е пратил по своя човек.

— И защо ще го прави? Защо ще иска да ме накара да отида при него с измама?

Вече си бях блъскал главата върху това. Още повече че призовката, която Фългони бе пратил на мен, беше законна. Защо ще си прави целия този труд с мен, но не и с Кендъл? Засега няха отговор.

— Добър въпрос — казах. — Ако е искал всичко да мине мирно и тихо, е щял да сложи печат. Но не го е направил. Вместо това се опита с измама да те привика на разговор. Сигурно ще го видя утре и ще го попитам точно това.

— Ами малко е объркващо... но благодаря.

— Въпреки объркването в „Майкъл Холър и Ко“ работим за доброто на клиентите.

Усмихнах се и се почувствах като кръгъл глупак заради това, което бях казал току-що.

— Знаете ли, можехте да ми се обадите. Дадох ви номера си. Не беше нужно да биете толкова път дотук.

Намръщих се и поклатих глава, сякаш тревогите ѝ бяха безпочвени.

— Не е проблем. Дъщеря ми живее наблизно с бившата ми съпруга и минах оттам.

Не беше съвсем лъжа. Наистина минах с колата покрай блока на бившата ми жена и се взирах в светналите прозорци на апартамента ѝ. Представих си дъщеря си в стаята ѝ, как си пише домашните или си чати във Фейсбук или Туитър с приятели. След това продължих към дома на Кендъл Робъртс.

— Това означава ли, че следващия вторник няма нужда да ходя до кантората на адвокатата? — попита тя.

— Няма, свободна си — казах. — Можеш да забравиш за това.

— И няма да свидетелствам в съда?

Това беше големият въпрос и знаех, че трябва да спра да давам обещания, които не съм сигурен, че мога да изпълня.

— Ще се видя утре с Фългони и ще му дам да разбере, че излизаш от играта. Че не знаеш нищо, което ще му бъде полезно, и че той трябва да забрави за теб. Мисля, че ще го убедя.

— Благодаря.

— Няма за какво.

Не си тръгнах и тя погледна над рамото ми към улицата, където бе паркирана колата ми.

— Къде е партньорът ви? Онзи злият.

Засмях се.

— О, Ърл ли? Почива си. Всъщност той е шофьорът ми. Извинявай за днес. Не знаех какво да очаквам, когато дойдох.

— Прощавам ви.

Кимнах. Вече нямаше какво повече да ѝ кажа, но не помръдвах от вратата ѝ. Настъпи неловко мълчание, което тя най-накрая наруши.

— Ако има нещо...

— Да, извинявай. Стоя тук като глупак.

— Няма нищо.

— Не, аз, въъ... знаеш ли, истинската причина да дойда, е, че искам да поговорим за онзи въпрос, който ми зададе днес.

— Кой въпрос?

Тя се облегна на рамката на вратата.

— Пита ме за миналото ми. Помниш ли? Как живея с миналото. С моето минало.

Тя кимна. Вече си спомняше.

— Извинявайте. Опитвах се да бъда саркастична и прекалих. Не е моя работа...

— Не, няма нищо. Саркастичен или не, въпросът си е важен. Но точно тогава онзи човек почука на вратата с фалшивата призовка и аз така и не ти отговорих.

— Значи сте дошли, за да ми отговорите?

Усмихнах се смутено.

— Ами нещо такова. Мислех си... че и за двама ни миналото е нещо...

Засмях се малко насила и поклатих глава.

— Всъщност не знам какви ги дрънкам в момента.

— Искате ли да влезете, господин Холър?

— С удоволствие, но трябва да престанеш да ме наричаш така. Викай ми Майкъл или Мики, или Мик. Глория ми казваше Мики Тогата.

Тя отвори широко вратата и аз влязох в коридора.

— Освен това от време на време ми викат Мики Устата. Нали се сещаш, защото адвокатите много говорят.

— Да, досетих се. Тъкмо се канех да изпия чаша червено. Искаш ли?

За малко да попитам дали няма нещо по-силно, но се въздържах.

— Би било чудесно.

Тя затвори вратата, отидохме в кухнята и тя наля. Подпря се на плота и ме погледна.

— Наздраве — казах.

— Наздраве — отвърна тя. — Може ли да те питам нещо?

— Разбира се.

— Това, че си тук, не е защото имаш специално отношение, нали?

— Какво имаш предвид? Какво отношение?

— Ами нали се сещаш, към жени... като мен.

— Нищо подобно...

— Отказах се. Вече не работя това и ако си се хвърлил да ме спасяваш от призовката, защото си мислел, че...

— Не, в никакъв случай. Виж, съжалявам. Стана неловко и може би трябва да си вървя.

Сложих чашата на плота и казах:

— Права си. Трябваше просто да се обадя.

Бях по средата на коридора, когато тя ме спря.

— Чакай, Мики.

Обърнах се.

— Не казах, че е трябвало да се обадиш. Казах, че е можело да се обадиш. Има разлика.

Взе чашата ми от плота и ми я донесе.

— Извинявай — каза. — Трябваше да изясня това. Ще се изненадаш как миналото все още се отразява на настоящето ми.

Кимнах.

— Разбирам те.

— Да отидем да седнем.

Влязохме във всекидневната и седнахме на същите места като по-рано през деня — един срещу друг от двете страни на масичката. Разговорът отначало беше запушен. Разменяхме си баналности, похвалих виното като някакъв експерт сомелиер, какъвто не съм.

Накрая я попитах как така се е оказала собственичка на студио за йога и тя ми обясни делово, че неин бивш клиент от онези дни ѝ дал назаем първоначалната инвестиция. Това ми напомни за моя опит да помогна на Глория Дейтън, но очевидно с различен резултат.

— Мисля, че някои от момичетата дълбоко в себе си не искат да се измъкнат — каза Кендъл. — Получават каквото им трябва от това, и то на много нива. Така че може да говорят, че искат да спрат, но така и не го правят. Аз извадих късмет. Исках да се измъкна и се намери кой да ми помогне. А ти как стана адвокат?

Умело, макар и не рязко, хвърли топката обратно към мен и аз ѝ дадох най-простото обяснение със следването на семейната традиция. Когато ѝ казах, че баща ми е бил адвокат на Мики Коен, тя не даде признаци да е разпознала името.

— Много преди да се родиш той е бил гангстер тук — казах аз. — През четирийсетте и петдесетте години. Доста известен, има филми за него. Бил е част от така наречената еврейска мафия. Заедно с Бъгси Сийгъл.

Още едно име, което не ѝ беше познато.

— Баща ти сигурно те е направил късно, щом е работил с тези типове през четирийсетте.

Кимнах.

— Аз съм дете от втория му брак. Мисля, че съм бил изненада.

— Млада съпруга?

Отново кимнах и ми се прииска разговорът да бе тръгнал в различна посока. Вече бях изчистил този въпрос за себе си. Бях проверил в архивите. Баща ми се развел с първата си съпруга и по-малко от два месеца след това се оженил за втората. Аз съм се родил пет месеца след това. Нямах нужда от юридическо образование, за да събера две и две. Като бях малък, ми казваха, че майка ми е от Мексико, където била известна актриса, но никога не бях виждал филмов плакат, вестникарска изрезка или рекламна снимка у дома.

— Имам брат, ченге тук, в Лос Анджелис — казах. — По-голям е от мен. Работи в отдел „Убийства“.

Не знаех защо ѝ го казах. Предполагам, че за да сменя темата.

— Брат по баща?

— Да.

— Разбирате ли се?

— Донякъде. Не знаехме един за друг допреди няколко години. Така че вследствие на това май не сме много близки.

— Не е ли забавно, че не сте знаели един за друг, а ти си станал адвокат, а той — ченге?

— Да, всъщност. Забавно е.

Отчаяно исках да спрем да говорим за това, но не можех да се сетя за тема, с която да заместим сегашната. Кендъл ме спаси с въпрос, който ме отведе в нова, също така болезнена посока.

— Спомена бившата си съпруга. Значи не си женен?

— Не съм. Бях. Два пъти всъщност, но вторият път не се брои. Беше бързо и безболезнено. И двамата знаехме, че е грешка, и все още сме приятели. Всъщност тя работи за мен.

— А първата?

— Имаме дъщеря.

Тя кимна. Очевидно разбираше доживотните усложнения и обвързаности, които следват от разбития брак.

— В добри отношения ли сте с майката на дъщеря ти?

Поклатих тъжно глава.

— Не, вече не. Всъщност в момента не съм в добри отношения и с двете.

— Съжалявам.

— Аз също.

Отпих още една глътка вино, погледнах я и попитах:

— Ами ти?

— Хората като мен нямат дълги връзки. Омъжих се на двацет. Само за година. Слава богу, нямахме деца.

— Знаеш ли къде е? Бившият ти съпруг? Поддържате ли връзка? С бившата ми съпруга се занимаваме с едно и също, с право, затова я виждам от време на време в съдебната зала. Като ме види да влизам, обикновено излиза от другата страна.

Тя кимна, но не забелязах да проявява съчувствие.

— За последен път чух нещо за бившия ми мъж, когато ми написа писмо от затвора в Пенсилвания — каза тя. — Искаше да си продам колата и да пращам пари всеки месец. Не му отговорих. Това беше преди десет години. Все още е там, доколкото знам.

— А пък аз съм седнал да се оплаквам, че бившата ми жена извърща глава от мен в съдебната зала. Мисля, че ти печелиш.

Вдигнах тост, а тя кимна в знак, че приема победата. После попита:

— Е, каква е истинската причина да си тук? Да не би да се надяваш да ти кажа нещо повече за Глори?

Сведох очи към чашата си, която вече беше почти празна. Това беше или краят, или началото на всичко.

— Нали ще ми кажеш, ако има нещо, което трябва да знам за нея?

Тя се намръщи.

— Казах ти всичко, което знам.

— Вярвам ти.

Допих си виното и оставих чашата на масата.

— Благодаря за виното, Кендъл. Май трябва да си вървя.

Тя ме изпрати до вратата. Докоснах я по ръката, докато се разминавахме. Опитах се да измисля и да кажа нещо, което ще ни остави възможност за нова среща. Но тя ме изпревари.

— Може би следващия път, като дойдеш, ще се интересуващ повече от мен, отколкото от мъртвото момиче.

Обърнах се към нея, но тя затвори вратата. Кимнах, но нея вече я нямаше.

16.

Докато се опитвах да изкрънкам последен шот „Патрон“ от Ранди след последните поръчки във „Фор Грийн Фийлдс“, екранът на телефона ми — бях го оставил на бара — светна. Беше Сиско. Очевидно бе работил до късно.

— Какво има, Сиско?

— Извинявай, ако съм те събудил, Мик, но ми се струва, че би искал да чуеш това.

— Спокойно, не си. Какво има?

Ранди светна всички лампи и наду някаква песен от уредбата, с надеждата, че ще прогони последните клиенти.

— Затваряме.

— Какво беше това, по дяволите? — попита Сиско. — Мик, чуваш ли ме?

Излязох и върнах Сиско на линия.

— Извинявай, айфонът ми дава дефекти. Къде си и какво става?

— Пред „Стандарт“ съм, в центъра. Трина Трикс е вътре и си върши работата. Но не ти се обаждам за това. Това може да почака.

Исках да го питам как е открил Трина, но долових настойчивостта в гласа му.

— А кое не може да чака?

Отново изключих звука на телефона, влязох в колата и затворих вратата. Беше голяма глупост след виното с Кендъл да пия текила. Но се чувствах зле, след като си тръгнах от дома й, сякаш бях объркал нещо, и ми се искаше да прогоня тези мисли с „Патрон“.

— Току-що ми се обади един човек, който ми прави услуги от време на време — каза Сиско. — Нали се сещаш за магазина на „Ферари“, за който ти казах?

— Да, онзи на „Уилшър“.

— Точно така. Нацелих златна мина. Много видеозаписи. Пазят архива една година. Така че извадихме двоен късмет.

— Видя ли лицето на мъжа с шапката?

— Не, нямах този късмет. Все още нямаме лице. Но прегледахме видеото от въпросната нощ и видях да минават Глория и шофьорът ѝ. Четири коли след тях се движи мустанг и май нашият човек е вътре. Все още е с шапка, затова съм деветдесет процента сигурен, че е той.

— Добре.

— Една от камерите снима на изток. Смених ъгъла и проверих мустанга.

— Видял си регистрационната табела?

— Точно така, видях табелата. Дадох номера на моя приятел и той току-що ми се обади, след като е отишъл на работа.

Под „приятел“ имаше предвид източник от полицията, който му проверява номерата на колите. Източник, който очевидно работеше нощни смени. Споделянето на информация от компютъра на външен човек бе нарушение на законите на Калифорния. Затова не поисках от Сиско уточнение кой му е дал информацията, която се канеше да ми сподели. Просто исках да ми каже името.

— Така, мустангът е на някой си Лий Ланкфорд. И слушай сега, Мик, той е полицаи. Приятелят ми каза, че адреса му го няма в компютъра. Така пазят ченгетата. Могат да скрият регистрацията на частен автомобил. Но е полицаи и сега трябва да разберем за кого работи и защо е следил Глория. Вече знам, че не работи в Лос Анджелис. Приятелят ми провери. Та започвам да си мисля, Мик, че трябва да има нещо вярно в думите на клиента ни, че е нахиснат.

Не чух много от това, което каза Сиско, след като спомена собственика на мустанга. Бях обратно в играта, след като чух името на Ланкфорд. Сиско не го познаваше, защото още не работеше за мен преди осем години, когато склучих споразумението, според което Глория Дейтън предаде Хектор Мойя на прокуратурата, която пък го предаде на федералните. Ланкфорд нямаше нищо общо с тази сделка, но обикаляше около разследването като лешояд.

— Ланкфорд е пенсиониран полицаи от Глендейл — казах. — Сега работи като детектив за прокуратурата.

— Познаваш ли го?

— Нещо такова. Разследваше убийството на Раул Левин. Всъщност точно той се опита да ме обвини за него. Видях го при първото явяване на Ла Кос в съда. Прокуратурата го е назначила да работи по случая.

Докато палех колата, чух как Сиско подсвирна.

— Да обобщим — каза той. — Ланкфорд следи Глория Дейтън вечерта, в която е убита. Предполага се, че я проследява чак до дома ѝ, и час по-късно тя е убита в апартамента си.

— А след два дни на първото явяване на Ла Кос — ето го пак — продължих аз. — Назначен е да работи по убийството на Дейтън.

— Това не е съвпадение, Мик. Няма такива съвпадения.

Кимнах, макар да бях сам в колата, и казах:

— Това е постановка. Андре ни казва истината.

Имах нужда да прегледам архива на Глория Дейтън, но папките все още бяха у Дженифър Арънсън. Това трябваше да почака до събранието сутринта. Междувременно се опитвах да си спомня онези дни преди осем години, когато за първи път се запознах с полицай Ланкфорд и станах основния му заподозрян в убийството на собствения ми детектив.

Изведнъж се сетих какво бе казал Сиско в началото.

— В момента следиш Трина Трикс, така ли?

— Да, не беше трудно да я открия. Минах покрай дома ѝ да видя какво може да ми направи впечатление там, и ето ти я и нея. Същото като при Глория — с шофьора и всичко останало. В хотела е от около четирийсет минути.

— Добре, идвам към теб. Искам да говоря с нея. Още тази вечер.

— Ще го уредя. Можеш ли да шофираш? Говориш като човек, който е изпил няколко питиета.

— Добре съм. Ще си взема кафе по пътя. Ти само я дръж там.

17.

Преди да стигна до „Стандарт“ в центъра, получих съобщение от Сиско с адрес и номер на апартамент на Спринг стрийт. След това получих ново съобщение, с което ме съветваше да мина през банкомат — Трина искала пари, за да говори. Когато най-накрая стигнах на адреса, се оказа, че е преустроена сграда зад полицейската администрация. Вратата към фоайето беше заключена и позвъних на апартамент 12С. Отговори ми моят детектив и натисна бутона, за да ме пусне да вляза.

Слязох от асансьора на дванайсетия етаж и видях Сиско да ме чака пред отворената врата на 12С.

— Проследих я от „Стандарт“ до дома ѝ и изчаках, докато колата си тръгне — обясни той. — Стори ми се, че ще е по-лесно, ако извадим шофьора от уравнението.

Кимнах и погледнах през отворената врата, но не влязох.

— Ще говори ли с нас?

— Зависи колко кеш си донесъл. Тя е бизнесдама от главата до петите.

— Имам достатъчно.

Влязох в апартамента с изглед към полицейската администрация, общинския център и кметството, което грееше в средата на композицията. Жилището беше хубаво, макар и оскъдно мебелирано. Трина Рафърти или скоро се бе нанесла, или бе в процес на изнасяне. Седеше на бял кожен диван с хромирани крака. Бе облечена в черна коктейлна рокля, краката ѝ бяха примерно кръстосани, пушеше цигара.

— Ще ми платиш ли? — попита тя.

Влязох и я погледнах отвисоко. Наближаваше четирийсет и изглеждаше уморена. Косата ѝ бе леко разрошена, червилото ѝ размазано, а спиралата ѝ се стичаше от ъгълчетата на очите. Още една дълга нощ от поредната година с дълги нощи. Току-що се бе прибрала, след като бе правила секс с някой, когото не познава и вероятно няма да види никога повече.

— Зависи какво ми кажеш.

— Е, нищо няма да ти кажа, докато не видя парите.

Бях спрял до банкомат в лобито на хотел „Бонавенчър“ и изтеглих два пъти максималната сума от 400 долара. Получих парите на стотачки, петдесетачки и дващсетачки и ги бях разделил в двата си джоба. Извадих първите четиристотин долара и ги хвърлих на масичката до препълнения пепелник.

— Това са четиристотин долара. Достатъчни ли са като начало?

Тя взе парите, прегъна ги два пъти и ги пъхна в една от обувките си с висок ток. Спомних си как Глория ми бе казвала, че винаги крие парите си в обувките, защото те се сваляли последни, ако изобщо се сваляли. Много клиенти предпочитали да не си сваля обувките по време на секс.

— Ще видим — каза Трина. — Питай.

През целия път към центъра бях мислил какво да я питам и как да го направя. Имах чувството, че това може да е единствената ми възможност да говоря с Трина Трикс. След като Фългони и хората му разберяха, че съм се добрал до нея, щяха да се опитат да ми затворят достъпа.

— Кажи ми за Джеймс Марко и Хектор Мойя.

Тя се люшна назад от изненада, но след това се овладя. Издаде долната си устна и я държа така няколко секунди, преди да отговори.

— Не знаех, че ще питаш за тях. Трябва да ми платиш повече, ако искаш да ти говоря за тях.

Без да се поколебая, извадих другите пари и ги пуснах на масата. Те изчезнаха в другата обувка. Седнах на табуретката срещу Трина и казах:

— Да чуем.

— Марко е от Агенцията за борба с наркотиците и беше зациклил на Хектор — започна тя. — Наистина искаше да го пипне и накрая успя.

— Откъде познаваш Марко?

— Арестувал ме е.

— Кога?

— Беше капан. Престори се на клиент, поиска секс и кокаин, аз доставих и двете. И той ме арестува.

— Кога стана това?

— Преди десетина години. Не си спомням датата.

— Сключи ли сделка с него?

— Да, той ме пусна, но трябваше да му казвам разни неща. Той ми се обаждаше.

— Какви неща?

— Просто неща, които чувам и които знам — нали се сещаш, от клиенти. Съгласи се да ме пусне, ако го захранвам с информация. И все не му стигаше.

— Искал е да пипне Хектор.

— Ами не точно. Не знаеше за Хектор, поне не от мен. Не бях толкова глупава, нито толкова отчаяна. Бих предпочела арест пред това да издам Хектор. Този тип беше от картела, нали разбираш? Затова давах на Марко дреболии. От онези, за които мъжете се фукат, докато се чукат. Всичките им големи успехи, големи планове, ей такива работи. Мъжете винаги се опитват да компенсират с говорене.

Кимнах, макар да не знаех дали не издавам нещо за себе си, като се съгласявам. Опитах се да следя какво ми говори и доколко то съответства на последните промени по случая с Глория.

— Добре — казах. — Значи не си предала Хектор на Марко. Кой го предаде?

Знаех, че поне индиректно Глория бе предала Мойя, но не бях наясно какво знае Трина.

— Мога само да ти кажа, че не бях аз — отвърна Трина.

Поклатих глава.

— Това не ми е достатъчно, Трина. Не и за осемстотин долара.

— Какво искаш? Да добавя и свирка ли? Защото не е проблем.

— Не, искам да ми кажеш всичко. Искам да знам какво си казала на Слай Фългони.

Тя потрепери по същия начин, по който го бе направила, когато за първи път споменах Хектор Мойя. Сякаш за секунда името я хвърли в шок, но след това тя пак се овладя.

— Откъде знаеш за Слай?

— Просто знам. И ако искаш да запазиш парите, трябва да знам какво си му казала.

— Но това не е ли тайна между адвокат и клиент? Някакви привилегии или както там го наричат?

Поклатих глава.

— Грешно си разбрала, Трина. Ти си свидетел, не си клиент. Клиентът на Фългони е Хектор Мойя. Какво му каза?

Наведох се напред, докато казвах последното изречение, и зачаках.

— Ами казах му за другото момиче, което Марко арестува и накара да работи за него. Също като мен, само че нея наистина я бе стиснал за гушата. Не знам защо. Мисля, че когато я е хванал, е носела повече дрога от мен.

— Имаш предвид кокаин?

— Точно така. И досието ѝ не е било чисто като моето. Тя щеше много да загази, ако не беше измислила нещо голямо, нали разбираш?

— Да.

Точно по този начин протичаха делата срещу наркотрафикантите. Малките риби издаваха по-едрите. Кимнах, все едно разбирах напълно как стават нещата, но още веднъж се почувствах унижен вътре в себе си, защото не бях имал представа за отношенията на собствената ми клиентка с Агенцията за борба с наркотиците. Трина очевидно говореше за Глория Дейтън и ми разказваше история, която не знаех.

— Значи приятелката ти е издала Хектор — казах с надеждата тя да не спира да разказва, за да не се замислям за собствените си провали по този случай.

— Нещо такова.

— Как така „нещо такова“? Издаде ли го, или не?

— По-скоро да. Каза ми, че Марко я накарал да скрие пистолет в хотелската стая на Мойя, за да може, като го арестуват, да добавят още обвинения и да го пратят в затвора до живот. Хектор беше хитър. Никога не държеше в стаята си достатъчно, че да получи голяма присъда. Само няколко грама. Понякога и по-малко. Но оръжието щеше да промени всичко и Глори го внесе там. Каза, че когато Хектор заспа, след като го изучукала, извадила пистолета от чантата си и го скрила под матрака.

Бях меко казано шокиран. През последните няколко месеца бях приел факта, че съм бил използван по някакъв начин от Глория. Но ако историята на Трина Рафърти беше вярна, тя ме беше мамила и манипулирала толкова майсторски, че аз си бях изиграл ролята до последната реплика, като през цялото време си бях мислил, че съм добър адвокат и дърпам точните конци в полза на клиентката си, а

всъщност клиентката ми и нейният човек от Агенцията за борба с наркотиците бяха държали конците — моите конци.

Все още имах много въпроси за сценария, който ми разкриваше Трина — най-вече ме интересуваше защо изобщо съм бил необходим в схемата. Но в момента мислех за други неща. Единственият начин тази информация да стане по-унизителна бе да излезе в публичното пространство. А всичко, което ми разказваше проститутката, навяваше на мисълта, че се върви точно в тази посока.

Опитвах се да не показвам вътрешния си разпад. Овладях гласа си и зададох следващия въпрос:

— Като казваш Глори, имаш предвид Глория Дейтън, позната и като Глори Дейс, нали?

Преди тя да отговори, айфонът на масичката завибрира. Трина трескаво го сграбчи с надеждата, че може да получи още един ангажимент преди края на работната вечер. Погледна кой я търси, но беше скрит номер. Въпреки това тя отговори.

— Ало? Трина Трикс...

Докато слушаше какво й говорят, аз хвърлих поглед към Сиско, за да видя какво мога да прочета по лицето му. Зачудих се дали разбира, че казаното току-що показва, че съм бил неволен участник в дързък план на агент от Агенцията за борба с наркотиците.

— И още един мъж — каза Трина по телефона. — Казва, че не си ми адвокат.

Погледнах я. Не говореше с потенциален клиент.

— Това Фългони ли е? — попитах. — Дай ми да говоря с него.

Тя се поколеба, но каза на човека, с когото говореше, да почака и ми подаде телефона.

— Фългони — казах аз. — Обеща да ми се обадиш.

Настъпи мълчание, а след това чух глас, който не беше на Слай Фългони младши.

— Не знаех, че трябва.

И тогава осъзнах, че разговарям лично със Слай старши от затвора във Викторвил. Вероятно се обаждаше от мобилен телефон, внесен тайно вътре от посетител или надзирател. Много от клиентите ми в ареста успяваха да комуникират с мен с едnodневки — телефони с ограничени минути и кратък живот.

— Синът ти трябваше да ми се обади. Как си там, Слай?

— Не е зле. Излизам след единайсет месеца.

— Как разбра, че съм тук?

— Не съм. Просто проверявах Трина.

Изобщо не повярвах. Стори ми се, че специално пита Трина за мен, преди тя да ми предаде телефона. Реших да не го притискам засега.

— Какво мога да направя за теб, господин Холър?

— Ами... седя си тук, говоря си с Трина и се чудя за какво ли съм ти потрябвал. Получих призовка и тъкмо започнах да осъзнавам какво точно се каниш да направиш за Мойя. И трябва да ти кажа, че имам проблем с това да ме правят на глупак, особено в открит процес.

— Ще го имам предвид.

Прекъснах връзката и върнах телефона на Трина през масата.

— Какво каза той? — попита тя.

— Нищо особено. Колко ти обещаха?

— Какво?

— Стига, Трина, ти си делова жена. Взе ми пари само за да ми отговориш на няколко въпроса. Сигурно си взела нещо и за да разкажеш тази история в декларация за пред съдия. Колко? Вече взеха ли показанията ти?

— Не знам за какво говориш. Не са ми платили нищо.

— Ами това жилище? Дали са ти го, за да си им подръка?

— Не! Това жилище си е мое и искам да си тръгвате. И двамата. Махайте се! Веднага!

Хвърлих поглед към Сиско. Можех да я притисна, но беше ясно, че моите осемстотин долара са похарчени и тя няма да говори повече. Каквото и да й бе казал Фългони, преди тя да ми даде телефона, то я бе смразило. Беше време да си ходим.

Станах и кимнах на Сиско да тръгваме.

— Благодаря, че ни отдели от времето си — казах на Трина. — Сигурен съм, че пак ще си поговорим.

— Не разчитай на това.

Излязохме от апартамента и трябваше да почакаме за асансьора. Върнах се до вратата на Трина и се приведох, за да слушам. Мислех, че ще се обади на някого, може би на Слай младши. Но не чух нищо.

Асансьорът дойде и се качихме. Сиско мълчеше.

— Какво има, здравеняко? — попитах.

— Нищо, просто си мисля. Откъде е знаел да й се обади точно сега?

Кимнах. Добър въпрос. Още не се бях сетил за него.

Излязохме от сградата и тръгнахме по Спринг стрийт. Улицата беше пуста, ако не брояхме няколкото патрулки, паркирани пред полицейската администрация. Минаваше два след полунощ и никъде не се виждаше жив човек.

— Мислиш ли, че някой ме е проследил? — попитах.

Сиско поразсъждава известно време, после кимна.

— Той някак си е разбрал, че сме я открили. Че сме при нея.

— Това не е добре.

— Утре ще дам да ти проверят колата и след това ще ти пусна двама индианци. Ако те следят физически, ще го разберем много скоро.

Хората, които използваше Сиско, бяха толкова умели и така бързо и без следа изчезваха в сенките, че той ги наричаше индианци заради уестърните, в които местното население следеше фургоните на белите заселници, без те дори да подозират.

— Ще свърши работа — казах. — Благодаря.

— Къде си паркирал? — попита Сиско.

— Пред полицейската администрация. Реших, че там е безопасно. А ти?

— Ей тук. Добре ли си, или имаш нужда от придружител?

— Добре съм. Ще се видим утре на събранието.

Поехме в различни посоки. Погледнах три пъти през рамо, преди да стигна до колата си, паркирана на най-сигурното място в центъра. След това по целия път до вкъщи поглеждах в огледалото за обратно виждане.

18.

Пристигнах на събранието последен. И едва се влачех. Когато най-накрая се прибрах у дома преди само няколко часа, бях отпочнал запаса си от текила. От пиенето на алкохол, пътуването до центъра за разговора с Трина Рафърти и тревогата, която идва заедно с подозрението, че някой те следи, ме деляха два часа неспокоен сън, преди да чуя алармата на телефона.

Измърморих някакъв поздрав на хората, които се бяха събрали в заседателната зала, и отидох право при масата с кафето в ъгъла. Налях си половин чаша, лапнах два аспирина и изпих кафето на една глътка. След това си налях още кафе и сложих и мляко и захар, за да го направя по-поносимо. Първата доза изгори гърлото ми, но ми помогна да си върна гласа.

— Как сте днес? Надявам се по-добре от мен.

Май ми отговориха утвърдително. Огледах се за място и веднага забелязах Ърл. За миг се зачудих защо е тук, но после си спомних, че предния ден го бях поканил да се присъедини към вътрешния кръг, и казах:

— Поканих Ърл да се присъедини към нас. Той ще поеме по-активна роля в някои от делата, като разследване и разговори. Ще продължи да кара линкълна, но има и други умения и възнамерявам да ги използвам за благото на клиентите ни.

Кимнах на Ърл и чак тогава се сетих, че не бях споменал за повишението му пред Сиско. Но на Сиско не му личеше да е изненадан и си дадох сметка, че съм спасен от Лорна, която е информирала съпруга си за това, което аз съм пропуснал.

Седнах. В средата на масата забелязах малко електронно устройство с три блещукащи зелени светлилки.

— Мики, не искаш ли поничка? — попита Лорна. — Като те гледам, трябва да хапнеш нещо.

— Не точно сега — отвърнах. — Какво е това?

И посочих устройството. Беше правоъгълна черна кутия с размерите на айфон, само че два-три сантиметра по-дебела. И с три

антени, закачени в единия край.

Отговори ми Сиско:

— Вече казах на всички — това е блокер Пакуин 7000. Заглушава безжичния интернет, блутута и радиовълните. Никой извън тези стени няма да чуе какво си говорим.

— Да не намери бръмбари?

— След това устройство дори не се налага да търся. Това му е хубавото.

— Ами линкълнът?

— В момента го проверяват едни мои хора. Чакаха те да дойдеш. Ще ти съобщя веднага щом разбере нещо.

Бръкнах в джоба си за ключовете и Сиско каза:

— Нямаат нужда от ключовете ти.

Разбира се. Те бяха професионалисти. Все пак извадих ключовете, сложих ги на масата и ги плъзнах към Ърл. През остатъка от деня щеше да кара той.

— Добре, да започваме. Съжалявам, че закъснях. Беше дълга нощ. Знам, че не е извинение, но...

Подкрепих се с още една глътка кафе, което този път влезе полесно. Започнах да усещам как кофеинът влиза в кръвообращението ми.

Посочих Пакуин 7000 и казах:

— Съжалявам и за всичките тези джаджи от секретните служби, но смятам, че трябва да сме предпазливи. Вчера се случиха важни неща и ви събрах, защото искам всички да научите за тях.

Сякаш за да подчертае сериозността на встъпителното ми изречение, от горния етаж долетя силен акорд от китара, който ме накара да замръзна. Всички вдигнаха очи към тавана. Звучеше като началото на „Нощ след тежък ден“ и съпадението не ми убягна.

— А си мислех, че „Бийтълс“ са се разпаднали — казах.

— Разпаднали са се — отвърна Лорна. — И ни обещаха, че няма да има репетиции сутрин.

Чу се още един акорд, а след това зазвучаха импровизации. Някой заби на барабаните, а от чинелите за малко да ми паднат пломбите.

— Сигурно се шегувате — казах аз. — Тези момчета не трябва ли още да си отспиват махмурлука? На мен ми се ще да съм още в

леглото.

— Ще се кача — предложи Лорна. — Наистина се ядосах.

— Не. Сиско, ти се качи. Вече знаеш какво се е случило. Искам Лорна да го чуе, пък и ти можеш да постигнеш по-добър резултат горе.

— Веднага.

Сиско излезе, за да отиде на горния етаж. Това бе един от онези редки моменти, в които се радвах, че е дошъл на работа само по тениска, излагайки на показ впечатляващите си бицепси и страховити татуировки. Тениската имаше надпис в чест на 110-ата годишнина на „Харли Дейвидсън“. Смятах, че това ще му помогне да предаде посланието по-ясно.

Под ритъма на барабаните започнах да разказвам. Първо осведомих всички за призовката, която Валенцуела ми бе донесъл предната сутрин, и продължих със случките от деня. Бях по средата, когато отгоре се чу ужасен трясък и Сиско сложи край на репетицията на групата. Завърших с разказ за вечерната среща с Трина Трикс и предположението, че ме следят, подсказано от обаждането на Фългони от затвора.

Никой не ме прекъсна, за да зададе въпрос, макар Дженифър да си записа някои неща. Не знаех дали мълчанието им се дължи на ранния час, на предполагаемата заплаха, че всички сме под наблюдение, или на уменията ми да разказвам увлекателно. Съществуваше и възможността да съм загубил вниманието на всички някъде по завоите на заплетената история.

Сиско се върна непокътнат, седна и ми кимна. Проблемът беше решен.

Обърнах се към останалите.

— Въпроси?

Дженифър вдигна писалката си, сякаш беше в училище, и каза:

— Всъщност имам няколко. Първо, каза, че Силвестър Фългони старши ти се е обадил от затвора във Викторвил в два през нощта. Как е възможно? Не мисля, че дават на затворниците достъп до...

— Не дават — прекъснах я. — Номерът беше скрит, но съм сигурен, че е от мобилен телефон. Вкаран тайно от някой надзирател.

— Може ли да се проследи?

— Не и ако е едnodневка.

— Едnodневка?

— Телефон за еднократна употреба. Купува се без регистрация на име. Вижте, отклоняваме се от темата. Достатъчно е да се каже, че Фългони ми се обади от затвора, където някой очевидно се е свързал с него, за да го информира, че в този момент разговарям с главната му свидетелка Трина Трикс. Това е важното. Не че Слай Фългони е имал телефон там, а че е знаел какво правим. Какъв е следващият ти въпрос?

Тя си прегледа записките, преди да го зададе.

— Ами до вчера имахме два отделни сюжета. Случаят с Ла Кос и другото нещо с Мойя, което си мислехме, че няма нищо общо с първото, но може да се окаже полезно и да го използваме като димна завеса в процеса срещу Ла Кос. А сега, ако правилно съм разбрала, говорим, че тези два сюжета са свързани.

Кимнах.

— Да, точно това казвам. Вече е един случай. Връзката очевидно е Глория Дейтън. А ключът е Ланкфорд. Той е следил Глория вечерта, когато е била убита.

— Значи Ла Кос е бил накиснат — каза Ърл.

Кимнах отново.

— Точно така.

— И това не е просто димна завеса — каза Дженифър. — Поемаме случая и го разчепкваме.

— Отново вярно.

Огледах се. Три от стените на заседателната зала бяха от стъкло. Но едната бе направена от стари чикагски тухли.

— Лорна, трябва ни дъска за писане за тази стена. Ще ми се да начертаем схемата. Така ще е по-лесно.

— Ще намеря — обеща Лорна.

— И сменете ключалките. Искам и две камери. Една на вратата и една в тази стая. Когато започне процесът, това ще е щабквартирата и искам мястото да е сигурно.

— Мога да сложа някой мой човек да пази постоянно — каза Сиско. — Може би си струва.

— И откъде да му платим? — попита Лорна.

— Изчакай с пазачите, Сиско — казах аз. — Може би като започне процесът. Засега само ще сменим ключалките и ще сложим камери.

Наведох се и опрях лакти на масата.

— Вече всичко е един случай — обясних. — Затова трябва да го разглобим и да огледаме всички парчета. Преди осем години съм бил манипулиран. Водех дело и предприемах ходове, които смятах, че съм измислил сам. Но не е било така. Няма да позволя това да се повтори.

Зачаках коментари, но всички само мълчаливо се взираха в мен. Видях как Сиско погледна над рамото ми и през стъклената врата зад мен. И понечи да стане. Обърнах се. Пред външната врата се мотаеше някакъв мъж, който беше дори по-едър от Сиско.

— Мой човек е — каза Сиско и излезе от заседателната зала.

Обърнах се пак към останалите.

— Ако бяхме във филм, този тип щеше да се казва Малечко.

Всички се засмяха. Станах да си наляя още кафе и когато тръгнах обратно към мястото си, Сиско вече се връщаше. Останах прав и зачаках резултата. Сиско надникна през вратата, но не влезе, а каза:

— Линкълнът е маркиран. Искаш ли да свалим устройството? Може да му намерим място. Може би на куриерски камион, да ги поразкараме малко.

Под „маркиран“ имаше предвид снабден с проследяващо устройство като за предпазване от кражба. Но в този случай ставаше въпрос за това, че някой се е мушнал под колата ми и е закрепил за нея джипиес.

— Какво означава това? — попита Арънсън.

Докато Сиско й обясняваше това, което аз вече знаех, се замислих дали да махнем устройството, или да го оставим на мястото му и да намерим начин да го използваме в моя полза и срещу тези, които искаха да следят движението ми. Куриерски камион щеше да ги накара да се въртят в кръг, но също така щеше да ги предупреди, че сме ги разкрили.

— Остави го където си е — казах, когато Сиско приключи с обясненията. — Поне засега. Може да ни свърши работа.

— Не забравяй, че може да е просто помощно средство — предупреди ме Сиско. — Пак може да те следи и човек. Ще оставя индианците на пост още няколко дни, за всеки случай.

— Добре.

Той се обърна и даде знак на своя човек, като прекара ръката си по невидима маса: запазваме статуквото, оставяме следача на мястото

му. Мъжът кимна, за да покаже, че е разбрал посланието, и тръгна към вратата. Сиско се върна на масата, посочи Пакуин 7000 и продължи:

— Извинявайте. Той не можа да се обади заради заглушителя.

Кимнах и попитах:

— Как се казва?

— Кой, Дребосъка ли? Всъщност не му знам истинското име. Викаме си му Дребосъка.

Щракнах с пръсти. Почти бях познал. Другите се засмяха, а Сиско ни погледна все едно знаеше, че има някаква шега, която е на негов гръб.

— Има ли рокери без прякори? — попита Дженифър.

— А, имаш предвид като Бълокс? Не, не мисля, че има, да ти кажа честно.

Чуха се още смехове и после пак ги накарах да станат сериозни.

— Добре, да разгледаме случая. Знаем какво има на повърхността. Да слезем по-дълбоко. Първо, трябва да отговорим на въпроса защо. Защо са ме манипулирали преди осем години? Ако вярваме на това, което ни разказват, Марко е отишъл при Глория и ѝ е казал да подхвърли пистолета в хотелската стая на Мойя, за да може, като го арестуват, да го намерят и да го обвинят по състав, за който ще лежи до живот. Добре, това е ясно. Но след това идва трудното.

— Защо Марко просто не го е арестувал, след като пистолетът е бил подхвърлен? — попита Сиско.

Вдигнах пръст.

— Именно! Вместо да поеме по лесния прав път, той пуска в действие стратегия, в която Глория се оставя да я арестуват местните ченгета и след това идва при мен. Дава ми достатъчно информация, за да ми светнат очите и да реша, че мога да склуча споразумение. Отивам да се видя с прокурора и да уговоря сделката. Арестуват Мойя, пистолетът е намерен и останалото е история. Все още не сме отговорили на въпроса: защо е бил целият този зор?

Настъпи мълчание, в което екипът ми осмисляше сложната постановка. Дженифър се обади първа:

— Марко не е искал да го свържат с всичко това. По някаква причина той е трябвало да бъде отстранен и да чака, докато не му предоставят случая. Прокурорът склучва сделката с теб, местната полиция прави ареста и след това се появява Марко с федерална

заповед и издухва всички от сцената. Изглежда, че му е паднало от небето, а всъщност той е режисирал всичко.

— Кое то пак ни връща на въпроса защо — обади се Сиско.

— Точно така — каза аз.

— Дали Марко не е познавал Мойя и не е искал той да знае, че го е накиснал? — попита Дженифър. — Изглежда като да се е скрил зад Глория и теб?

— Може би — отвърнах аз. — Но накрая пак получава случая.

— Ами ако е заради Мойя? — каза Сиско. — Той е човек на картела, а те са най-агресивните хора на планетата. Могат да изтребят цяло село, за да хванат дори само един предател. Затова просто е стоял отстрани и е чакал да му предадат случая прошнурован и подпечатан. Ако Мойя тръгне да търси на кого да отмъщава, нещата спират до Глория.

— Предполагам, че е възможно — съгласих се донякъде. — Но ако Мойя е искал мъст, защо ще чака седем години, за да я убие?

Сиско поклати глава. Не беше убеден. Това му е лошото на брейнсторминга. Много често се озоваваш притиснат в логически ъгъл.

— Може би говорим за две отделни неща — каза Дженифър. — Две събития, разделени от седем години. От една страна, арестът и неизвестната причина, поради която Марко го е режисирал, а от друга — убийството на Глория, което може да е станало по съвсем други причини.

— Връщаш се към тезата, че я е убил нашият клиент? — попитах аз.

— Не, в никакъв случай. Почти съм сигурна, че той е идиотът, когото са накиснали. Просто казвам, че седем години са доста време. Нещата се променят. Ти самият току-що попита защо Мойя ще чака седем години, за да отмъсти. Не мисля, че е направил това. Смъртта на Глория е голяма загуба за него. В неговата жалба за отмяна на присъдата се казва, че пистолетът е подхвърлен в хотелската му стая. Така че той е имал нужда от Глория, за да го докаже. А сега кой му остава? Трина Трикс и нейният разказ от втора ръка. Ще извади късмет, ако успее да я убеди да свидетелства пред апелативния съд.

Взирах се дълго в Дженифър, после започнах бавно да кимам.

— Слушайте децата — казах. — И не го казвам с пренебрежение. Ти си новобранката и мисля, че току-що го закова. Тя е трябвала на Мойя жива. За да разкаже какво е направила.

— А може да не е искала да признае истината и той да я е очистил — предложи Сиско и кимна, за да убеди сам себе си.

Поклатих глава. Не ми харесваше. Нещо липсваше.

— Ако започнем от това, че тя е трябвала на Мойя жива — каза Дженифър, — въпросът би бил — на кого му е трябвала мъртва?

Кимнах. Тази логика ми харесваше. Изчаках малко, после разперих ръце да подканя другите да произнесат очевидния отговор. Но това не стана.

— На Марко — казах аз.

Облегнах се на стола си и погледнах първо Сиско, после Дженифър. Те сезираха в мен с празни очи.

— Какво, само аз ли го виждам? — попитах.

— Значи избираш да ползваме за димна завеса федерален агент вместо престъпник от наркокартел? — Дженифър направо не можеше да повярва. — Не ми изглежда като добра стратегия.

— Вече не сме на стратегията с димната завеса. Вече доказваме истинска теза — казах аз. — Няма значение дали ще е трудно да убедим съдебните заседатели, щом наистина е станало така.

Пак настъпи мълчание. И пак първа се обади Дженифър:

— Но защо? Защо Марко ще иска да я убият?

Свих рамене и казах:

— Точно това трябва да разберем.

— Много пари се въртят в бизнеса с наркотици — каза Ърл. — Променят доста хора.

Посочих го, все едно е гений.

— Точно така — казах. — Ако приемем тезата, че Марко е накарал Глория да подхвърли оръжието, значи вече имаме агент, престъпващ законите. Не знаем дали нарушава правилата, за да вкара лошите в затвора, или за да защити някого. И в двата случая не би било странно да убие, за да предпази себе си и престъпната си операция, нали? Ако Глория се е превърнала в заплахата за него, то тя просто си го е търсела.

Наведох се напред.

— Ето какво трябва да направим. Трябва да научим още за Марко. И за отдела в който работи — междуведомствения отдел. Разберете с какви други случаи са се занимавали преди и след Мойя. Проучете каква е репутацията им. Трябва да прегледаме и други случаи, за да видим има ли нарушаване на правилата.

— Ще потърся името му в съдебните архиви — каза Дженифър. — Щатските и федералните. Ще извадя всичко, което успея, и ще започна оттам.

— Аз ще поразпитам — добави Сиско. — Познавам хора, които познават хора.

— А аз ще поема семейство Фългони — казах аз. — И господин Мойя. Те може да се окажат ценни за делото ни.

Усещах как по вените ми се разлива адреналин. Нищо не раздвижва кръвта така както чувството, че си на прав път.

— А дали според теб това означава, че Агенцията за борба с наркотиците ти е маркирала колата? — попита Дженифър. — А не Мойя или Фългони?

Идеята за престъпна Агенция за борба с наркотиците, която следи движенията ми, накара адреналина да замръзне на иглички във вените ми.

— Ако е така, тогава обаждането на Фългони до Трина снощи, докато бях при нея, е било съвпадение — казах аз. — А не ми се вярва да е съвпадение.

Това бе едно от нещата, което трябваше да изясним, преди да проумеем всичко.

Дженифър си взе бележника и папките и бутна стола си назад.

— Чакай малко — казах аз. — Не сме свършили.

Тя седна и ме погледна.

— Ланкфорд — казах аз. — Той е следил Глория вечерта, когато е била убита. Ако ще проучваме Марко, трябва да потърсим връзка между него и Ланкфорд. Ако открием това, ще сме научили почти всичко, което ни трябва.

Насочих вниманието си към Сиско и казах:

— Искам всичко, което успееш да откриеш за него. Ако познава Марко, искам да знам откъде. И как.

— Почвам — отвърна Сиско.

Обърнах се пак към Дженифър.

— Това, че проверяваме Марко, не означава, че ще изгубим Мойя от поглед. Трябва да знаем всичко необходимо по неговото дело. То ще ни помогне да разберем Марко. Искам да продължиш да работиш по това.

— Ясно.

И сега вече се обърнах към Лорна и Ърл.

— Лорна, ти организирай нещата. Ърл, ти тръгваш с мен. Мисля, че това е всичко. Поне засега. Бъдете внимателни. Помнете с кого си имаме работа.

Всички станаха.

Не беше от онези събрания, които носят радост и сплотяват. Тръгвахме в различни посоки, за да проведем дискретно разследване на потенциално опасен федерален агент. Малко неща са по-стряскащи от това.

19.

По пътя към центъра се наложи да кажа на Ърл да охлади страстите и да спре да се опитва сам да разбере дали имаме опашка. Той влизаше и излизаше от трафика, ускоряваше и след това набиваше спирачки, минаваше от лента в лента, след това рязко извиваше волана, за да отбие в последния момент и пак да се върне на магистралата.

— Остави това на Сиско — казах. — Просто ме откарай до съда цял.

— Извинявай, шефе, увлякох се. Но трябва да ти кажа, че тази работа ми харесва, знаеш ли? Да ходя на събрания и да знам какво става.

— Е, както вече ти казах, когато се случи нещо и имам нужда от помощта ти — както стана вчера например — ще те вкарам в играта.

— Супер.

След това се успокои и стигнахме до центъра без инциденти. Накарах го да ме остави пред сградата на наказателния съд. Казах му, че не знам колко ще се бавя. Нямах работа в съда, но прокуратурата беше на 16-ия етаж и бях тръгнал натам.

След като слязох, погледнах небрежно над покрива на колата към кръстовището на Темпъл и Спринг. Не видях нищо необичайно и никой подозрителен. Но се хванах да търся индианците по покривите на къщите. И там не открих нищо.

След като минах през металния детектор, се качих в един от претъпканите асансьори към шестнайсетия етаж. Нямах уговорка и знаех, че може доста да почакам върху твърд пластмасов стол, но трябваше да се опитам да се видя с Лесли Фейър. Тя бе основен играч в събитията отпреди осем години, а почти не я бяхме споменавали напоследък. Именно тя бе прокурорът, който сключи сделката, довела до ареста на Хектор Аранд Мойя и освобождаването на Глория Дейтън.

През годините след това Лесли се справяше добре. Спечели няколко големи дела и правилно избра да подкрепи опонента ми Деймън Кенеди на изборите. Той ѝ се отплати с голямо повишение.

Вече беше първи заместник районен прокурор и отговаряше за големите дела. Това я правеше по-скоро мениджър на прокурорите, които се явяваха в съда, трябваше да пише графици и все по-рядко се явяваше в залата, за да излага тезата на обвинението. За мен това, разбира се, беше добре. Тя бе корав прокурор и бях доволен, че няма нужда да се тревожа, че може пак да се сблъскаме в някой процес. Броях делото на Глория Дейтън като единствения ми успех срещу нея. Естествено, в моите очи това вече беше куха победа.

Може и да не ми беше приятно да се изправам срещу Лесли Фейър в залата, но я уважавах. И си мислех, че би трябвало да знае какво се е случило с Глория Дейтън. И че може би новината ще я направи по-склонна да ми помогне да попълня празните места в пъзела отпреди осем години. Искях да съм наясно дали някога пътят ѝ се е пресичал с този на агент Марко и ако да — кога.

Казах на рецепционистката, че нямам уговорка и че съм готов да почакам. Тя ме покани да седна, докато събщи на секретарката на госпожа Фейър за молбата ми за десетминутна среща. Фактът, че Фейър имаше секретарка, потвърждаваше високопоставената ѝ позиция при режима на Кенеди. Повечето прокурори, които познавам, нямат администрация и се смятат за късметлии, ако могат да поделят някоя секретарка с колеги.

Извадих телефона си и седнах на един от пластмасовите столове, които помнех в чакалнята още откакто бях получил адвокатски лиценз. Трябваше да си проверя електронната поща и да напиша няколко съобщения, но първо щях да се обадя на Сиско, за да разбере дали индианците са открили нещо по пътя ми към центъра.

— Току-що говорих с моя човек — докладва Сиско. — Не са забелязали нищо.

— Добре.

— Това не значи, че не те бройкат. Не може да се разбере от едно пътуване. Може би ще трябва да те пратим по-далеч, да те отделим наистина, за да сме сигурни.

— Нямам време да обикалям града, Сиско. Нали каза, че тези хора са добри?

— Индианците, които бяха горе на скалите, не трябваше да наблюдават магистрала 101. Ще се оправя с тях. Какъв ти е графикът, между другото?

— В момента съм в прокуратурата и не знам колко ще остана. След това отивам в кантората на Фългони, за да се срещна с Младши.

— Къде се намира той?

— В Сенчъри Сити.

— Със Сенчъри Сити може да се получи. Там има хубави широки булеварди. Ще кажа на момчетата.

Прекъснах връзката и си отворих електронната поща. Имах най-различни съобщения от клиенти, които в момента бяха зад решетките. Най-лошото нещо за адвокатите по наказателни дела напоследък бе, че повечето затвори позволиха достъп до имейл. И след като нямаха какво друго да правят, освен да мислят за делата си, хората вътре бомбардираха мен и останалите колеги с безкрайни писма, съдържащи въпроси, тревоги и по някоя и друга заплаха.

Започнах да ги преглеждам. Минаха двайсет минути. Реших да изчакам един час, преди да се откажа от срещата с Лесли Фейър. Върнах се към имейла и успях да прочета голяма част от съобщенията, дори отговорих на няколко от тях. Вече чаках от четирийсет и пет минути, и както бях с наведена глава, видях сянка в екрана на телефона си. За малко да трепна, но мисля, че успях да си придам вид на човек, който не е изненадан.

— Детектив Ланкфорд.

— Холър, какво правиш тук?

Каза го все едно бях някакъв натрапник, който вече е предупреждаван да не се мярка тук.

— Чакам да се видя с един човек. А ти какво правиш тук?

— Работя тук, забрави ли? Заради Ла Кос ли си дошъл?

— Не, не е заради Ла Кос, а за нещо друго, което изобщо не ти влиза в работата.

Той ми даде знак да стана. Аз не помръднах.

— Казах ти, че чакам някого.

— Никого не чакаш. Лесли Фейър ме прати да видя какво искаш. Ако не искаш да говориш с мен, значи няма да говориш с никого. Ставай. Не може да ни ползваш чакалнята, за да си въртиш бизнеса от нея. Имаш си кола за това.

Отговорът му ме накара да замръзна. Значи Фейър го бе пратила при мен. Това означаваше ли, че тя знае какво се случва зад кулисите

на разследването на убийството на Глория Дейтън? Бях дошъл да я осведомя, но тя може би вече знаеше — при това повече от мен.

— Казах да станеш — повтори настойчиво Ланкфорд. — Ставай или аз ще те вдигна.

Една жена през два стола от мен се изправи, отдалечи се от сцената, която според нея щеше да се превърне във физическа схватка, и седна в другия край на стаята.

— По-кратко, Ланкфорд — казах. — Тръгвам, тръгвам.

Прибрах телефона във вътрешния джоб на самото си и вдигнах куфарчето си от пода. Понечих да го заобиколя, но той отстъпи в страни и застанахме лице в лице.

— Кефиш ли се? — попитах го.

— Госпожа Фейър не иска да идваш тук — каза той. — Вече не ходи в съда на дела и не иска да има нищо общо с нещастници като теб. Ясно?

Дъхът му вонеше на кафе и цигари.

— Разбира се — отвърнах. — Ясно.

Заобиколих го и тръгнах към асансьора. Той ме последва. Наблюдаваше мълчаливо как натискам копчето за надолу и чакам. Погледнах го през рамо.

— Може да отнеме известно време, Ланкфорд.

— За никъде не бързам.

Кимнах.

— Сигурен съм.

Обърнах се към вратата на асансьора, но после пак се извъртях към него. Не можах да се сдържа.

— Изглеждаш различно, Ланкфорд.

— Така ли? Защо?

— Не си същият като първия път, когато те видях. Нещо се е променило. Да не си си присадил коса?

— Много смешно! Слава богу, че не съм те виждал от първото явяване на Ла Кос в съда миналата година.

— Не, нещо по-скорошно е. Не знам.

Това бе всичко, което казах. След това се обърнах и се загледах във вратата на асансьора. Накрая лампичката светна и вратата се отвори. В кабината имаше само четирима души. Знаех, че докато слезем, вече ще е претъпкана доста над безопасния лимит.

Качих се в асансьора и се обърнах към Ланкфорд. Магнах му с въображаема шапка за довиждане.

— Шапката ти — казах. — Днес не си носиш шапката.

Вратите на асансьора се затвориха под ледения му взрян в мен поглед.

20.

Размяната на реплики с Ланкфорд ме превъзбуди. По пътя надолу местех тежестта си от крак на крак като боксьор, който чака гонга. Докато стигна до приземния етаж, вече знаех къде трябва да отида. Слай Фългони младши можеше да почака. Трябваше да се видя с Адвоката.

След четирийсет минути вече се качвах на друг асансьор за четвъртия етаж на Менора. На рецепцията сестрата ме спря и ми каза, че трябва да отворя куфарчето си, преди да ме пусне до стаята на Адвоката.

— Какво значи това? — възразих. — Аз съм адвокатът му. Не можете да ми нареждате да си отварям куфарчето.

Тя отвърна троснато:

— Някой носи храна отвън на господин Сийгъл. Това е не само нарушение на здравната и религиозната ни политика, но също така поставя пациента в риск, защото нарушава определения му хранителен план.

Знаех накъде бие и отказах да се предам.

— Наричате това, с което го храните и за което той плаща, хранителен план?

— Няма значение дали пациентите харесват храната тук. Ако искате да посетите господин Сийгъл, ще трябва да си отворите куфарчето.

— Ако искате да видите какво има в куфарчето ми, ми покажете съдебна заповед.

— Това не е обществена институция, господин Холър, нито съдебна зала. Това е частно медицинско заведение. Като главна сестра на това отделение имам правомощията да инспектирам всичко и всички, които минават през вратата на този асансьор. Тук има болни хора и ние трябва да ги пазим. Отворете си куфарчето или ще повикам охраната и ще ги накарам да ви изхвърлят от сградата.

И за да подчертае заплахата, сложи ръка върху телефонната слушалка на рецепцията.

Поклатих раздразнено глава и сложих куфарчето на плота. Отключих го и вдигнах капака. Гледах я как разглежда съдържанието му.

— Доволна ли сте? Може да сте изпуснали някоя кутийка с бонбонки „Тик-так“. Надявам се, че няма да е проблем.

Тя се направи, че не чува.

— Можете да го затворите и да отидете при господин Сийгъл. Благодаря.

— Не, аз ви благодаря.

Затворих куфарчето и тръгнах по коридора, доволен от себе си, но също така наясно, че ще ми трябва план за следващия път, когато реша да донеса храна на Адвоката. В гардероба вкъщи имах куфарче, което бях взел на бартер от клиент. Имаше тайник, в който можеше да се побере кило кокаин. Без проблем можех да скрия там сандвич, даже дори два.

Адвоката седеше в леглото си и гледаше повторение на Опра, надул телевизора до дупка. Очите му бяха отворени, но като че ли не виждаха нищо. Затворих вратата и приближих към леглото. Размахах ръка пред лицето му. За миг се уплаших, че може да е мъртъв.

— Адвокате?

Той излезе от унеса си, погледна ме и се усмихна.

— Мики Маус! Какво ми носиш? Нека позная — сандвич с риба тон и авокадо от „Гюс“ в Уеслейк?

Поклатих глава.

— Извинявай, Адвокате, нищо не ти нося днес. Пък и е прекалено рано за обяд.

— Какво? Я стига! Давай! Свинско от „Коул“, нали?

— Не, наистина не нося нищо. Пък и да носех, сестра Рачид щеше да ми го конфискува. Надушила ни е и ме накара да си отворя куфарчето.

— Ох, тази стара чанта! Защо отнема на хората простите удоволствия в живота!

Сложих ръка върху неговата, за да го успокоя.

— Спокойно, Адвокате. Не се плаша от нея. Имам план и следващия път ще мина през „Гюс“. Става ли?

— Да.

Седнах до леглото. Намерих дистанционното в гънките на завивките му и спрях звука на телевизора.

— Слава богу — каза Адвоката. — Това ме побъркваше.

— Тогава защо не го изключи?

— Защото не можех да го намеря това проклето дистанционно. Както и да е, защо си дошъл, без да ми донесеш нищо? Беше тук вчера, нали? Пастърма от „Арт“ в Долината.

— Прав си, Адвокате, и се радвам, че си спомняш.

— Тогава защо идваш пак толкова скоро?

— Защото имам нужда от помощ. Правна помощ.

— Как така?

— По делото на Ла Кос. Случват се разни неща и ми става все по-трудно да виждам цялата картинка.

И му изброих главните герои на пръсти.

— Имам един сенчест агент от Агенцията за борба с наркотиците, детектив ренегат от прокуратурата, наркотрафикант от картел и адвокат с отнети права. Клиентът ми е в панделата, а жертвата е единствената личност, която наистина харесвам, или по-точно харесвах. И на всичкото отгоре ме следят, но не знам кой.

— Разкажи ми.

През следващите трийсет минути му представих накратко историята и отговорих на въпросите му. Върнах се по-назад в събитията и му разказах с още по-големи подробности от последния път, когато бях говорил с него. Той зададе много въпроси, но не ми каза нищо. Само събираше информация и отлагаше отговорите. Не му спестих и размяната на реплики с Ланкфорд, състояла се преди малко в прокуратурата, и тревожното усещане, че пропускам нещо, което буквално ще ми избоде очите.

Млъкнах и зачаках реакцията му, но той мълчеше. Направи жест с немошните си ръце, сякаш искаше да хвърли всичко във въздуха и вятърът да го отвее. Забелязах, че ръцете му са лилави от всичките игли, тръбички и системи, с които го бодяха тук. Остаряването не е за слабите.

— Само това? — попитах. — Просто да хвърля всичко на вятъра като шепя листенца? Нямах какво да ми кажеш?

— О, имам много какво да ти кажа, но няма да ти хареса да го чуеш.

Подканих го с жест да не ме жали.

— Не виждаш голямата картина, мишоче.

— Наистина ли? — попитах саркастично. — И каква е тя?

— Виж сега, това е неправилен въпрос — каза той поучително.

— Първият ти въпрос не бива да е „какво“, а „защо“. Защо не виждам голямата картина?

Кимнах и неохотно се съгласих.

— Добре де, защо не виждам голямата картина?

— Нека започнем със състоянието на случая ти, което току-що ми описа. Каза, че на събранието тази сутрин само новобранката, която си взел от смесения магазин, е успяла да те накара да видиш нещата такива, каквито са.

Говореше за Дженифър Арънсън. Бях я взел право от Югозападния, който се намирал в сградата на някогашния универсален магазин „Бълокс“ на Уилшър. Оттам идваше и прякорът ѝ. Но да нарича юридическия факултет „смесен магазин“ си беше наистина подигравка.

— Просто се опитвах да отдам дължимото на този, който заслужава — казах. — Дженифър може и да е новобранка все още, но е по-умна от трима адвокати, завършили на по-добро място.

— Да, да, така е. Тя е добър адвокат, признавам. Работата е там, че ти винаги очакваш да си най-добрият и дълбоко в себе си си се вкопчил в тази мисъл. Затова когато тази сутрин изведнъж се оказва, че само новобранката вижда нещата ясно, си се стегнал. Понеже от теб се очаква да си най-умният, нали така.

Не знаех как да отговоря на това.

Адвоката продължи:

— Не съм ти психотерапевт. Аз съм адвокат. Но мисля, че трябва да спреш да се наливаш вечер и да си подредиш къщичката.

— Какви ги говориш? Аз не...

— Преценката ти и способността ти да преодоляваш препятствията са замъглени от външни обстоятелства.

— Имаш предвид детето ми? Че живея с мисълта, че детето ми не иска да има нищо общо с мен? Не бих го нарекъл обстоятелство.

— Нямам предвид това. Говоря ти за друго. За вината, която носиш. Тя ти влияе като адвокат. Влияе на представянето ти като

защитник на обвинените. И в този случай — най-вероятно на несправедливо обвинен.

Имаше предвид Санди и Кейти Патърсън и катастрофата, която бе отнела живота им.

Наведох се и сграбчих с две ръце металната табла на леглото откъм краката му. Адвоката беше мой ментор. Можеше да ми каже всичко. Можеше дори да ме унизи повече от бившата ми съпруга и аз щях да го приема.

— Чуй ме — каза той. — Няма по-благородна кауза на нашата планета от тази да защитаваш несправедливо обвинен. Не можеш да прецакаш това, момче.

Кимнах и останах с наведена глава.

— Вината ти — каза той. — Трябва да я преодолееш. Остави призраците да си отидат, иначе ще те повлекат към дъното и никога няма да си на нивото, което заслужаваш. Никога няма да видиш голямата картина.

Вдигнах ръце.

— Моля те, стига с тези глупости за голямата картина! Какво искаш да ми кажеш, Адвокате? Какво пропускам?

— За да разбереш какво пропускаш, трябва да отстъпиш назад и да разшириш ъгъла. Тогава ще видиш голямата картина.

Погледнах го, опитвах се да проумея думите му.

— Кога е подадена молбата за отмяна на присъдата? — попита той тихо.

— През ноември.

— Кога е убита Глория Дейтън?

— През ноември.

Казах го нервно. И двамата знаехме отговорите на тези въпроси.

— А кога те повика адвокатът?

— Вчера.

— А този федерален агент, за когото говориш, кога е получил призовка?

— Не знам дали я е получил. Но Валенцуела му я носеше вчера.

— Имаме и фалшива призовка от Фългони за онова другото момиче.

— Кендъл Робъртс. Да.

— Някакви идеи защо ще подправи документ за нея, но не и за теб?

Свих рамене.

— Не знам. Предполагам, че е знаел, че ще разбере дали призовката е законна, или не. Тя обаче не е юрист и няма как да разбере. Адвокатът просто си спестява таксата в съда. Чувал съм за адвокати, които правят така.

— Не ми изглежда достоверно.

— Ами това е всичко, което успях...

— Тоест те пращат първите си призовки шест месеца след подаването на молбата за отмяна на присъдата? Казвам ти: ако си въртях практиката така, щях да бъда изхвърлен от бизнеса и да съм на улицата. Не става въпрос за закъснение, в това съм сигурен.

— Фългони не знае нищо и...

И млъкнах. Изведнъж зърнах изплъзващата ми се голяма картина. Погледнах Адвоката и казах:

— Може би това не са първите им призовки.

— Мисля, че вече започваш да схващаш — каза той.

21.

Казах на Ърл да тръгне по Олимпик и да ме закара до Сенчъри Сити и до кантората на Слай Фългони. След това седнах с бележник в ръка и започнах да чертая схема, с която да разположа във времето убийството на Глория Дейтън и жалбата на Хектор Мойя да се яви лично пред съдия, за да протестира присъдата си. Скоро видях как случаите са преплетени като двойна спирала. Видях голямата картина.

— Сигурен ли си, че това е адресът, шефе?

Вдигнах очи от схемата и погледнах през прозореца. Ърл караше бавно покрай редица къщи във френски провинциален стил. Все още бяхме на Олимпик, но в северния край на Сенчъри Сити. Бях сигурен, че пощенският код и всички други атрибути на адреса са верни, но пейзажът изобщо не съвпаднаше с лъскавите кули от Булеварда на звездите и всичко останало, което хората си представят, когато им говориш за адвокатска кантора в този край на града. Предположих, че така се опитват да манипулират клиентите си, но кой съм аз да ги съдя, при положение че правех същото, като казвах, че работя от задната седалка на колата си.

— Да — казах. — Това е.

Слязох и тръгнах към вратата. Влязох в малка приемна с изтъркан килим, проснат между рецепцията и две пътечки, които водеха към врати вляво и вдясно. На вратата вляво бе изписано име, което не ми бе познато. На вратата вдясно беше името на Силвестър Фългони. Слай младши май делеше кантората с друг адвокат. Вероятно и секретарката им беше обща, но в момента не се виждаше никаква. Рецепцията беше празна.

— Ехо? — извиках.

Никой не ми отговори. Погледнах купчината книжа и писма на бюрото и видях най-отгоре фотокопие на съдебния график на Слай младши. Имаше много малко ангажименти за месеца. Явно нямаше много работа — поне не в съда. Видях, че ме е отбелязал за следващия вторник, но нямаше никакви бележки за Джеймс Марко или Кендъл Робъртс.

— Ехо? — извиках пак.

Този път бях по-гръмогласен, но пак никой не ми отговори. Отидох до вратата на Фългони и долепих ухо до нея. Не чух нищо. Натиснах дръжката. Беше отключено. Отворих и видях млад мъж, седнал зад голямо бюро, което напомняше за по-добри времена от тези, в които се намираше кантората сега.

— Да? — каза младият мъж, очевидно раздразнен от натрапването.

Затвори лаптопа на бюрото, но не стана. Прекрачих прага и видях, че в стаята няма никой друг.

— Търся Слай младши — казах. — Ти ли си?

— Съжалявам, но приемам само след уговорена среща. Трябва да си запишете час и да дойдете друг път.

— Няма секретарка.

— Секретарката ми е на обяд, а аз съм много зает в момента. Чакай, ти си Холър, нали?

И ме посочи с пръст, а с другата ръка се хвана за облегалката на стола, сякаш за да събере сили, в случай че му се наложи да бяга. Вдигнах ръце, за да покажа, че не съм въоръжен.

— Идвам с мир.

Беше най-много на двайсет и пет. Мъчеше се да си пусне козя брадичка и бе с тениска на „Доджърс“. Беше очевидно, че няма да ходи в съда днес — а може би всеки ден беше така.

— Какво искаш? — попита той.

Направих две крачки към бюрото му. То беше огромно, прекалено голямо за стаята, вероятно останало от баща му и някоя негова по-просторна и по-хубава кантора. Издърпах един от столовете пред бюрото и седнах.

— Не сядай. Няма да...

Но аз вече бях седнал.

— Добре, казвай.

Кимнах възпитано, посочих съм бюрото и казах:

— Хубаво е. Наследство от стареца, а?

— Какво искаш?

— Казах ти. Идвам с мир. Какво толкова се стягаш?

Той изсумтя раздразнено.

— Не ми харесва да ми нахлуват в личното пространство така. Това е адвокатска кантора. И ти не би искал... О, чакай, та ти дори нямаш кантора! Гледах филма.

— Не съм нахлул. Нямаше секретарка. Извиках и след това просто влязох.

— Казах ти, на обяд е. Сега е обедната ѝ почивка. Давай да приключваме по-бързо, а? Какво искаш? Казвай и се махай.

— Виж сега — започнах. — Дойдох, защото започнахме зле и искам да се извиня. Грешката беше моя. Отнасях се към теб — а и към баща ти — сякаш сме врагове по този случай. Но не мисля, че трябва да продължим така. Затова съм тук, за да сключа мир и да видя дали няма да можем да сме си полезни. Нали се сещаш — аз ти показвам моите карти, ти ми показваш твоите.

Той завъртя глава.

— Не, няма да стане. Аз имам случай, а ти имаш и аз не знам какво, но няма да работим заедно.

Наведох се напред и се опитах да го погледна в очите, но очите му не се спираха на едно място.

— Имаме общи мотиви, Слай. Твоят клиент Хектор Мойя и моят клиент Андре ла Кос само ще спечелят, ако работим заедно и си споделяме информация.

Той пак завъртя глава.

— Не мисля.

Огледах стаята и забелязах дипломите му в рамки на стената. Шрифътът беше прекалено дребен, за да го прочета от разстояние, но не мислех, че си имам работа с възпитаник на Бръшляновата лига. Реших да му споделя част от мислите си, за да видя какво ще стане.

— Моят клиент е обвинен в убийството на Глория Дейтън, която е важна личност във вашата молба за лично явяване пред съда за протестиране на присъдата. Работата е там, че според мен не я е убил той.

— Е, bravo на теб. Но това не е наша грижа.

Започвах да подозирам, че „наша“ не се отнася до него и Хектор Мойя. Отнасяше се до семейство Фългони — Господин Вътре и Господин Вън. Само че господин Вън не можеше да различи протестиране на присъда от обжалване и следователно не разговарях с когото трябва.

Реших да му задам големия въпрос. Въпросът, който се появи, когато видях голямата картина.

— Отговори ми само на един въпрос и ще си тръгна. Миналата година опитахте ли се да призовете Глория Дейтън, преди да я убият?

Фългони завъртя глава за пореден път.

— Няма да говоря с теб за нашето дело.

— На Валенцуела ли поръча да занесе призовката?

— Казах ти, няма да говоря...

— Виж, можем да сме си полезни и...

— Тогава говори с баща ми и се опитай да убедиш него. На мен не ми е позволено да обсъждам нищо с теб. Просто стани и се махни оттук.

Изобщо не помръднах от стола. Само се взирах в него. Той направи жест с ръце, сякаш ме изблъскваше навън.

— Моля те, върви си.

— Някой заплашва ли те, Слай?

— Да ме заплашва? Какво имаш предвид?

— Защо си подправил призовката, която си дал на Валенцуела да занесе на Кендъл Робъртс?

— Няма да ти кажа нито една шибана дума повече — почти викна той.

— Добре, тогава ще говоря с баща ти. Обади му се и го сложи на високоговорител.

— Не мога да му се обадя. В затвора е.

— Защо да не можеш? Снощи си говорих по телефона с него.

— Може само след полунощ.

— Стига, пич. Има мобилен в килията. Половината ми клиенти също имат. То пък голямата тайна.

— Във Викторвил имат заглушител. И баща ми си има човек, който го изключва, но само след полунощ. А щом имаш клиенти с телефони, знаеш, че не можеш да им звъниш. Те се обаждат. Когато е безопасно.

Кимнах. Беше прав. От опита си с други клиенти зад решетките знаех, че мобилните телефони са обичайна контрабанда в почти всички затвори и арести. И вместо да претърсват телесни кухни и килии, повечето институции предпочитаха заглушители, за да обезсмислят ползването им. Слай старши очевидно имаше

благоразположен към него надзирател — на когото най-вероятно бе платено за благоразположението му — който можеше да изключва заглушителя по време на нощната си смяна. Това бе потвърждение, че обаждането на Слай старши предната вечер е съвпадение, а не защото бе поръчал да ме следят. Кое то пък означаваше, че ме следи някой друг.

— Колко често ти се обажда? — попитах.

— Няма да ти кажа — отвърна Слай младши. — Приключихме с теб.

Предполагах, че Слай старши се обажда всяка вечер и му дава списък със задачи за следващия ден. Младши не ми изглеждаше инициативен. Умирах от любопитство да му прочета дипломата и да видя кой юридически факултет я е издал, но реших, че не си струва усилието. Познавам възпитаници на елитни университети, които изобщо не могат да се оправят в съдебната зала. Както и адвокати, завършили вечерно, на които бих се обадил веднага, ако ми щракнат белезниците. Всичко си зависи от адвоката, не от факултета.

Станах и казах:

— Добре, Силвестър, виж какво ще направим. Когато татко ти се обади довечера, му кажи, че утре ще му отида на посещение. На входа ще кажа, че съм негов адвокат. Както и на Мойя. Дватамата с теб работим заедно. Увери татко си, че търся сътрудничество между двата лагера, а не враждебни отношения. Кажи му, че е по-добре да говори с мен и да ме изслуша. Кажи същото и на Хектор. Да не отказва разговори, защото може да му стане тясно там в пустинята.

— Какви ги дрънкаш бе? Работим заедно? Глупости!

Опрых ръце на махагоновото бюро и се наведох напред. Слай младши се дръпна колкото можа назад.

— Чуй ме хубаво, Младши. Ако карам два часа дотам и не стане точно както ти обясних току-що, ще се случат две неща. Първо, заглушителят ще започне да работи цяла нощ, а ти тук няма да имаш представа какво да правиш, каква жалба да подадеш и какво да кажеш. И второ, калифорнийската адвокатска колегия незабавно ще се заинтригува от малката ти кооперация с тате. И тате ще бъде обвинен в практикуване на право без разрешително. А ти — в практикуване на право без изобщо да имаш представа какво правиш.

Изправих се и понечих уж да си тръгна, но след това пак се обърнах към него.

— И когато отида при адвокатската колегия, ще им дам и фалшивата призовка. Изобщо няма да им хареса, повярвай ми.

— Холър, голям задник си, сериозно.

Кимнах, тръгнах към вратата и отвърнах:

— Когато се налага.

22.

Качих се в линкълна и видях човек, който седеше срещу мен точно зад Ърл. Погледнах шофьора си в огледалото за обратно виждане и срещнах извинителния му поглед.

Пак погледнах непознатия.

Носеше големи слънчеви очила, изтъркани дънки и черна риза. Мургав, с черна коса и черни мустаци. Първото, което си помислих, бе, че прилича на наемен убиец.

Той очевидно прочете мислите ми, защото се усмихна и каза:

— Отпусни се, Холър. Не съм такъв, за какъвто ме мислиш.

— Какъв си тогава, по дяволите? — попитах. — И кой си?

— Знаеш кой съм.

— Марко?

Той отново се усмихна.

— Защо не пратиш шофьора си да се поразходи?

Поколебах се за миг, но след това погледнах Ърл в огледалото и казах:

— Слез, Ърл. Но не се отдалечавай. Да мога да те виждам.

Това, което наистина исках, бе Ърл да ме вижда. Исках свидетел, защото не знаех какво е намислил Марко.

— Сигурен ли си? — попита Ърл.

— Да — отвърнах. — Слез.

Ърл слезе от колата и затвори вратата. Отдалечи се на около метър и се облегна на предния калник със скръстени ръце. Погледнах към Марко и попитах:

— Добре, какво искаш? Ти ли ме следиш?

Той помисли върху въпроса, после каза:

— Не, не те следя. Идвам да се видя с адвокат, който се опитва да ми прати призовка, и виждам теб. Двамата работите заедно.

Добър отговор, освен това — достоверен. С него Марко отказваше да потвърди, че именно той е маркирал колата ми. Изглеждаше доволен от думите си, макар да не ме убеди. Според мен беше на около четирийсет и пет години. Излъчваше увереност и

информираност, като човек, който знае, че е с два хода напред от всички останали.

— Какво искаш? — попитах пак.

— Искам да ти помогна да не се издъниш грандиозно.

— И как точно да се издъня?

Марко продължи, сякаш не бе чул въпроса.

— Знаеш ли думата sicario, адвокате?

Каза я с акцент като латинос. Погледнах през прозореца, след това отново към него.

— Мисля, че съм я чувал.

— Няма точен английски превод, но така наричат убийците на наркокартелите в Мексико. Sicarios.

— Благодаря за урока.

— Там законите за различни от нашите. Знаеш ли, че нямат нито един член в наказателния кодекс, който позволява тийнейджър да бъде съден като възрастен? Без значение какво са извършили, никакви обвинения не могат да им бъдат повдигнати преди да навършат осемнайсет.

— Добре е да го знам, ако пак ходя в Мексико, Марко, но аз практикувам тук, в Калифорния.

— Съответно картелите наемат и обучават тийнейджъри като sicarios. Ако ги хванат и осъдят, излежават година, може би две, на осемнайсет излизат и са готови да се върнат на работа. Разбираш ли?

— Разбирам, че това е истинска трагедия. Няма начин тези момчета да излизат от затвора превъзпитани, това е сигурно.

Марко не реагира на саркастичната ми забележка.

— На шестнайсет Хектор Аранд Мойя е признал в съдебна зала в Кулякан в щат Синалоа, че е изтезавал и убил седем души, докато навърши петнайсет. Две от тях жени. Трима е обесил в едно мазе, а четирима е запалил живи. Изнасил е и двете жени и е нарязал всички трупове на парчета, с които е хранил койотите в планината.

— И това какво общо има с мен?

— Направил е всичко това по заповед на картела. Отгледан е от картела. И когато на осемнайсет излиза от панделата, се връща там. Дотогава, разбира се, има прякор. Наричат го Ел Фуего, тъй като пали хората.

Погледнах си нетърпеливо часовника.

— Интересна история, но защо ми я разказваш, Марко? Ами ти? Ами...

— Това е човекът, когото с Фългони се опитвате да освободите. Ел Фуего.

Поклатих глава.

— Не знам за какво говориш. Единственият човек, когото се опитвам да освободя, е Андре ла Кос. Той в момента е в затвора, обвинен в убийство, което не е извършил. Но ще ти кажа нещо за Хектор Мойя. Ако искаш да пратиш някой негодник в пандиза до живот, най-напред го съди честно. Недей да...

Млъкнах и разперих ръце. Достатъчно.

— Слизай от колата ми веднага — казах тихо. — Ако имам нужда да говоря с теб, ще го направя в съда.

— Това е война, Холър, и трябва да избереш на чия страна си. Трябва да се направят жертви...

— О, сега ти ми говориш за избор? Ами Глория Дейтън? Тя избор ли беше? Или жертва? Да ти го начукам, Марко. Има правила, закони. А сега се махай от колата ми.

Пет секунди се гледахме в очите. Марко мигна пръв. Отвори вратата и слезе бавно от колата. След това се наведе и пак ме погледна.

— Дженифър Арънсън.

Разперих ръце, сякаш го чаках да каже каквото има да казва.

— Кой?

Той се усмихна.

— Просто й кажи, че ако иска да знае нещо за мен, да дойде да се видим. Когато поиска. Няма нужда да се върти около съда, да взима дела, да шепти въпроси. Тук съм. Винаги.

Затвори вратата и си тръгна. Гледах го как върви по тротоара и завива зад ъгъла. Не влезе в кантората на Фългони, макар да бе казал, че е бил в района заради него и се е натъкнал на мен.

Ърл се върна зад волана.

— Добре ли си, шефе?

— Добре съм. Да вървим.

Той запали колата. Гневът и усещането ми за уязвимост ме победиха и си го изкарах на Ърл.

— Как, по дяволите, се озова този тип в колата?

— Приблѝжи се и почука на прозореца. Показа ми значката си и ми каза да отключа задната врата. Помислих си, че ще ми пусне куршум в тила.

— Страхотно! И ти му позволи да се качи?

— Нищо не можех да направя, шефе. Той ме предупреди да не мърдам. Какво ти каза?

— Купчина измислици и глупости. Да вървим.

— Къде?

— Не знам. Карай към нас. Засега.

Веднага се обадох на Дженифър. Не исках да я плаша, но беше ясно, че Марко знае за опитите ѝ да събере информация за него и да провери и другите дела, в които е замесен.

Обаждането ми бе пренасочено към гласова поща. Докато слушах записания глас, се чудех дали да ѝ кажа всичко, или просто да помоля да ми се обади. Реших, че ще е най-добре и може би най-сигурно да ѝ оставя съобщение, за да получи информацията веднага щом си включи телефона.

— Дженифър, аз съм. Току-що имах посещение от агент Марко и той знае, че ровиш за него. Сигурно има приятели в архивите или където там търсиш документи. Та си мисля, че трябва да запазиш каквото си събрала за него, но да се върнеш на Мойя. Ще се видя с него утре във Викторвил и бих искал дотогава да знам всичко необходимо за него. Обади се, като чуеш това съобщение. Чао.

Сиско беше следващият и този път успях да се свържа. Казах му за срещата с Марко и го попитах защо не получих предупреждение от индианците, които би трябвало да ме наблюдават за опашка. Не бях много любезен.

— Никаква предварителна информация, Сиско. Той ме чакаше в шибаната ми кола!

— Не знам какво е станало, но ще разбера.

Явно се ядоса също като мен.

— Разбери и ми се обади веднага.

Затворих. С Ърл пътувахме в тишина, а аз превъртах разговора с Марко в главата си. Опитвах се да отгатна мотивите на агента за тази среща. Реших, че това е преди всичко заплаха. Искаше да смрази екипа ми, за да спрем да го разследваме. Освен това ми се струваше, че иска да ме отдалечи от случая с Мойя. Вероятно смяташе, че доживотната

присъда на наркотрафиканта е в относителна безопасност, след като неопитният Слай Фългони младши движеше жалбата му за отмяна на присъдата. И може би беше прав. Но описанието на Мойя като почерен от дявола беше блъф. Мотивите на Марко не бяха алтруистични. Не се вързах на това дори за миг. Накрая заключих, че агентът се е опитал да ме сплаши, защото аз съм го уплашил. А това означаваше, че се движим в правилната посока.

— Хей, шефе?

Погледнах Ърл в огледалото за обратно виждане.

— Чух да казваш на Дженифър, че ще ходиш във Викторвил утре. Вярно ли е? Ще ходим ли?

Кимнах.

— Да, отиваме. Още рано сутринта.

И като го казах на глас, напсувах наум Марко.

Телефонът ми завибрира. Беше Сиско. Вече бе готов с обясненията.

— Извинявай, Мик, издънили са се. Видели са човека да пристига и да се качва в колата при Ърл. Показал значка, а те не знаели кой е. Помислили, че е приятел.

— Приятел? Този тип е трябвало да покаже на Ърл значка, за да се качи в колата, а те са помислили, че ми е шибан приятел? Трябвало е веднага да ти се обадят, за да можеш да ми звънеш и да не му позволиш да ме хване по бели гащи.

— Вече им казах всичко това. Искаш ли да ги изтегля?

— Какво? Защо?

— Ами май вече е ясно кой ти е маркирал колата, нали?

Спомних си твърдението на Марко, че случайно се е натъкнал на мен, докато е идвал при Фългони за призовката. Не му бях повярвал, разбира се. Бях съгласен със Сиско — тъкмо Марко беше маркирал колата ми.

— Може да си спестим парите — казах на Сиско. — Изтегли ги. И без това не успяха да ме предупредят.

— Искаш ли да махнем проследяващото устройство от колата?

Замислих се за това за миг, както и за плановете ми за следващия ден. Реших, че искам да подразня Марко, да му покажа, че не съм се пречупил от неочакваното му посещение и неизречената заплаха.

— Не, остави го. Засега.

— Добре, Мик. И ако това има значение, момчетата наистина съжаляват.

— Добре де, няма нищо. Чао.

Затворих. Ърл караше през Бевърли Хилс по малкия булевард „Санта Моника“ към къщата ми. Умирах от глад и знаех, че приближаваме „Папа Джейк“, павилион за храна, където правят най-хубавия сандвич с пържола на запад от Филадельфия. Не бях ходил там, откакто заради недостиг в бюджета затвориха близкия съд в Бевърли Хилс и бях загубил клиентите, заради които да идвам в този район. Но междуременно също като Адвоката бях започнал да ламтя за хубава пържолка с печен лук и майонезен сос.

— Ърл — казах. — Ще спрем да обядваме тук. И ако онзи агент още ни следи, сега ще научи най-добре пазената тайна на Бевърли Хилс.

23.

След късния обяд приключих със задачите си за деня. Графикът ми беше празен и нямах повече срещи. Смятах да се върна в центъра и да видя дали ще успея да се вредя за среща с Андре ла Кос, за да прегледаме някои неща за предстоящия процес. Но случките от последните няколко часа — от лекцията на Адвоката до срещата със Слай младши и изненадващото посещение на Марко — ме дърпаха към дома. Достатъчно ми се беше събрало.

След като Ърл ме остави и си тръгна със собствената си кола, влязох къщи и се преоблякох в дрехи по-подходящи за разходка през Фриман Каниън. Отдавна не бях гледал тренировка на дъщеря ми. От уебстраницата на училището знаех, че остават само няколко седмици до края на сезона и че отборът се подготвя за щатския шампионат. Реших да отида на хълма да погледам и може би така да избягам за малко от мислите си за случая Ла Кос.

Но бягството се отложи, докато минавах през Лоръл Каниън. Дженифър ми се обади, за да ми каже, че е получила съобщението ми и инструкциите ми да спре с проучването за Марко.

— Поразпитах из съда за случаите, по които е работил отделът му, защото информацията в PACER ми се стори непълна — обясни тя. — Обзалагам се, че някой от писарушките, с които говорих, му се е обадил и го е предупредил.

— Всичко е възможно. Та засега проучвай само Мойя.

— Разбрах.

— Можеш ли да ми пратиш всичко, което си събрала, до края на деня? Утре ме чака дълъг път до затвора и бих могъл да запълня времето с малко четене.

— Ще ти пратя...

Каза го колебливо. Сякаш имаше още нещо, което искаше да ми съобщи.

— Нещо друго? — попитах аз.

— Не знам. Всъщност все още се чудя дали вървим в правилната посока. Мойя е по-добра цел за нас от Агенцията за борба с

наркотиците.

Разбирах какво има предвид. Да хвърлим подозренията върху Мойя в предстоящия процес щеше да е много по-лесно и вероятно по-ползотворно, отколкото да осветяваме делата на федерален агент. Арънсън се движеше по тънката граница между търсене на истината и опита за постигане на присъда в полза на клиента. Което невинаги е едно и също.

— Знам какво имаш предвид — казах. — Но понякога трябва да се довериш на инстинктите си, а моите ми казват, че това е правилната посока. Ако съм прав, истината ще направи Андре свободен.

— Надявам се.

Стори ми се, че не е убедена. А може би я тревожеше нещо друго.

— Имаш ли проблем с това? — попитах. — Ако имаш, аз ще се оправя, а ти се занимавай с другите клиенти.

— Не, нямам проблем. Просто ми е малко странно, нали разбираш? Всичко е наопаки.

— Кое е наопаки?

— Ами добрите може да се окажат лоши. А лошият в затвора може да е най-голямата ни надежда.

— Да, странно е.

Напомних ѝ да ми прати каквото е намерила преди да тръгна за Викторвил следващата сутрин. Тя обеща и двамата затворихме.

След петнайсет минути спрях на паркинга на върха на Фриман Каниън. Взех бинокъла от жабката, заключих колата и тръгнах надолу, а след това оставих утъпкания път и поех към мястото ми за наблюдение. Но когато стигнах, видях, че камъкът, който бях оставил там, е местен. Някой бе ползвал полянката, най-вероятно за сън. Високата трева бе смачкана като от спален чувал. Огледах се внимателно, за да се уверя, че съм сам, и върнах камъка на мястото му.

Тренировката по футбол долу току-що започваше. Вдигнах бинокъла и го насочих към северната врата. Вратарката имаше червена коса, вързана на конска опашка. Не беше Хейли. Проверих другата врата, но и там вратарката не беше дъщеря ми. Зачудих се дали вече не играе на друг пост и започнах да оглеждам терена и играчките една по една, но пак не я открих.

Пуснах бинокъла да виси на шията ми и извадих телефона. Обадох се на служебния телефон на бившата ми жена в прокуратурата във Ван Найс. Секретарката ми каза да почакам, след това се обади пак и ми съобщи, че Маги Макфърсън е в съда. Знаех, че това не е вярно, защото Маги се занимаваше със завеждане на нови случаи и вече не се явяваше по дела — едно от многото неща, за които ме държеше отговорен в нашите отношения, ако те изобщо съществуваха на този етап.

Опитах се да се обадя на мобилния ѝ телефон, макар да ми бе казала никога да не ѝ звъня на него през работно време, освен ако случаят не е спешен. Но този път вдигна.

— Майкъл?

— Къде е Хейли?

— Какво искаш да кажеш? Вкъщи си е. Току-що говорих с нея.

— Защо не е на тренировката по футбол?

— Какво?

— На тренировката по футбол. Няма я. Да не е контузена или болна?

Настъпи мълчание в което проумях, че всеки момент ще науча нещо, което като баща вече би трябвало да знам.

— Добре е. Отказа се от футбола преди месец.

— Какво? Защо?

— Ами защото предпочита да язди и не може да ходи и на двете тренировки и да се справя с училището. Затова се отказа. Мисля, че ти казах. Пратих ти имейл.

Благодарение на множеството юридически организации, в които членувах, и на множеството клиенти, които имаха мейла ми, в електронната си поща имах повече от десет хиляди съобщения. Съобщенията, които бях разчистил по-рано, докато чаках в прокуратурата, бяха само върхът на айсберга. Имах толкова много непочетени писма, че сигурно бях получил мейл и за това, но не го бях видял. Макар че обикновено не пропусках нищо от Маги или от дъщеря ми. Но не бях напълно сигурен, за да споря, затова продължих нататък.

— Имаш предвид, че язди коне?

— Да, обездка. Ходи в конната база в Бърбанк.

Наложи се да млъкна. Чувствах се засрамен, че знам толкова малко за това, което се случва в живота на дъщеря ми. Нямаше значение, че бях изолиран не по свой избор. Аз ѝ бях баща и вината беше моя.

— Слушай, Майкъл, щях да ти го кажа в по-добро време, но може и сега, за да съм сигурна, че си получил съобщението. Приех нова работа и това лято ще се преместим в окръг Вентура.

Вторият удар при комбинация от два винаги е по-силен. Така стана и сега.

— Кога се случи това? Каква работа?

— Отговорих вчера. Давам едномесечно предизвестие за напускане, след това ще си взема един месец отпуск, за да си намеря жилище и да подготвя всичко. Хейли ще довърши учебната година тук. След това се местим.

Вентура беше следващият окръг на юг по крайбрежието. В зависимост от това къде точно се преместят, Маги и дъщеря ми щяха да са на час до час и половина път оттук. Дори в рамките на Лос Анджелис понякога се пътува по-дълго заради задръстванията. Но от друга страна можеха да се местят и в Германия.

— Каква работа си приела?

— В прокуратурата във Вентура. Започвам в отдела за борба с компютърните престъпления. И ще се върна в съда.

И разбира се, всичко беше по моя вина. Загубата ми на изборите се отрази и на нейната кариера в лосанджелиската прокуратура. Въпреки че се славеше като институцията, която въздава еднаква справедливост за всички, това място беше една от повлияните от политиката бюрокрации в окръга. Маги Макфърсън ме бе подкрепила на изборите. И когато аз загубих, загуби и тя. Веднага щом Деймън Кенеди пое юздите, я преместиха в друг отдел, в който не трябваше да влиза в съдебна зала. Тя само приемаше нови случаи и жалби, за които после други прокурори щяха да се борят в съда. В известен смисъл извади късмет. Можеше да е и по-лошо. Един прокурор, който ме представи на предизборен митинг, докато още водех в предвижданията, накрая бе преместен в затвора в Антилоуп Вали.

И той като Маги напусна. Разбрах я защо иска да го направи. Също така разбрах, че няма да може да прекоси границата и да стане адвокат, нито да приеме пост в някоя фирма и да се занимава с

корпоративно право. Тя си беше роден прокурор и нямаше избор какво да работи, а само къде да го работи. В този смисъл знаех, че трябва да съм доволен, че се мести в съседния окръг, а не в Сан Франциско, Оукланд или Сан Диего.

— Е, къде ще търсиш жилище?

— Ами работата ми е в град Вентура, така че там или някъде наблизо. Щеше ми се да видя как стоят нещата в Оджай, но там може да е прекалено скъпо. Мисля си, че Хейли ще се приспособи много бързо с ездата.

Оджай беше модерно екоселище в една долина в северната част на окръга. Някога, още преди да се роди дъщеря ни, с Маги ходехме там пред уикендите. Даже беше възможно да сме заченали Хейли точно на това място.

— Значи... ездата не е временно увлечение.

— Може и да е. Никога не се знае. Но засега е много ентусиазирана. Взехме кон под наем за половин година. С опция да го купим.

Поклатих глава. Това беше болезнено. Остави бившата ми жена, но Хейли не ми бе казала нищо.

— Съжалявам — каза Маги. — Знам, че ти е трудно. Искам да знаеш, че не я насърчавам. Без значение какво става между нас, смятам, че тя трябва да общува с баща си. Наистина го мисля и точно това ѝ казвам.

— Оценявам го.

Не знаех какво друго да кажа. Станах от камъка. Искях да се махна оттук и да се прибера.

— Може ли да те помоля за услуга? — попитах.

— Каква?

Давах си сметка, че импровизирам, че се хвърлям с наполовина оформена идея, която ми хрумна в тъгата и от желание да спечеля пак някак си дъщеря си.

— Наближава един процес — казах. — Искам тя да дойде.

— Говориш за сводника, който представляваш? Майкъл, не, не искам да става свидетел на това. Освен това е на училище.

— Той е невинен.

— Наистина ли? Да не се опитваш да ме манипулираш като съдебните заседатели?

— Не, наистина. Невинен е. Не го е направил и ще го докажа. Ако Хей е там, може би...

— Не знам. Ще си помисля. Тя е на училище и не искам да изпуска. Освен това и преместването...

— Елате за присъдата. И двете.

— Виж, трябва да затворям. Натрупа се опашка от полицаи.

Полицайте, които идваха в кабинета ѝ, за да си предадат случаите.

— Добре, но си помисли.

— Добре. А сега трябва да затворям.

— Почакай, само още нещо. Можеш ли да ми пратиш снимка на Хейли на онзи кон? Просто искам да я видя.

— Разбира се. Ще ти пратя.

Тя прекъсна връзката. Взирах се известно време във футболното игрище и превъртах разговора ни като се опитвах да осмисля всички новини за дъщеря ми. Спомних си какво ми бе казал Сийгъл за преодоляването на вината. Осъзнах, че някои неща е по-лесно да се кажат, отколкото да се направят — някои са невъзможни.

24.

В седем вечерта тръгнах надолу по хълма към пазарчето в подножието на Лоръл Каниън. Повиках такси и изчаках петнайсет минути, през които четях обявите на корковото табло там. Таксито ме качи на хълма и след това се спусна надолу към Долината. Накарах шофьора да ме остави на булевард „Вентура“ до Колдуотър Каниън. Оттам въврях пеша последните пет пресечки до „Флекс“ и пристигнах в студиото по йога малко преди осем.

Кендъл Робъртс се въртеше около рецепцията и вършеше последни задължения преди да затвори. Косата ѝ бе вдигната на кок, през който бе промушен молив. Курсистите от последното занимание се изнизваха през вратата с навити гумени постелки под мишница. Влязох, привлякох вниманието ѝ и я попитах дали можем да поговорим, след като заключи. Тя се поколеба. Не я бях предупредил, че ще намина.

— Гладна ли си? — попитах.

— Имах четири занимания едно след друго. Умирам от глад.

— Била ли си някога в „Катцу-я“ надолу по улицата? Много е добро. Продават суши, ако обичаш такава храна.

— Обожавам суши, но не съм била там.

— Дали да не отида да запазя маса, а ти ела когато приключиш.

Тя пак се поколеба, сякаш все още се опитваше да отгатне мотивите ми.

— Няма да те задържам дълго — обещах ѝ.

Най-накрая тя кимна.

— Добре, ще дойда. Може да се забавя петнайсетина минути. Трябва да се освежа.

— Спокойно. Обичаш ли саке?

— Обожавам го.

— Топло или студено?

— Ами студено.

— Ще се видим там.

„Катцу-я“ беше претърпено от любители на суши. Нямаше свободни маси, но запазих два стола на суши бара. Поръчах саке и салата от краставици, извадих телефона си и зачаках Кендъл.

Бившата ми жена ми бе пратила по мейла снимка на дъщеря ми на кон. Хейли се бе навела над главата на животното. Конят беше черен с бяла ивица на носа. И той, и момичето бяха прекрасни. Почувствах се горд, но снимката още повече увеличи болката ми от предстоящото местене в окръг Вентура.

Написах съобщение на дъщеря ми. Тя си четеше мейлите един-два пъти в седмицата, а ако исках посланието да стигне до нея без закъснение, трябваше да ѝ напиша есемес.

Казах ѝ, че майка ѝ ми е пратила снимка на нея и коня ѝ и че съм горд, че така сериозно се е захванала с езда. И че съм чул за преместването и съжалявам, че ще е толкова далеч, но разбирам, че така трябва. Попитах я дали може да я гледам по време на тренировки и с това приключих. Пратих съобщението и глупаво се надявах, че ще получа отговор, след като телефонът ми каза, че е предадено.

Тъкмо се канех да напиша нов есемес и да я питам дали е получила първия, когато Кендъл внезапно се появи на празния стол до мен. Прибрах телефона в джоба си и станах, за да я посрещна, като успешно избегнах срама, който щеше да ми навлече второто съобщение.

— Здравсти — каза весело Кендъл.

Беше се преоблякла в дънки и риза. Косата ѝ бе пусната и изглеждаше страхотно.

— Здравей — отвърнах. — Радвам се, че успя да дойдеш.

Тя ме целуна по бузата, докато се наместваше до мен на стола. Беше неочаквано, но мило. Налях ѝ саке, чукнахме се и отпихме. Наблюдавах лицето ѝ за отрицателна реакция на сакето, но очевидно приемаше избора ми.

— Как си? — попитах я.

— Добре. Имах хубав ден. Ами ти? Малко се изненадах да те видя в студиото тази вечер.

— Ами трябва да поговорим за нещо, но нека първо поръчаме.

Разгледахме заедно менюто и Кендъл си избра три различни вида пикантна риба тон, а аз се спрях на калифорнийски и краставични рулца. Преди изборите водих дъщеря ми в „Катцу-я“, тъй като вкусът ѝ

бе започнал да става по-изтънчен и палачинките в сряда вечер вече не бяха такава атракция. В сравнение с нейните, моите интереси към храната бяха ограничени, плюс това така и не можех да проумея как хората ядат сурова риба. Но за тези, които не бяха настроени така авантюристично, имаше много други неща за ядене. Сакето е друга работа. Харесвам го и топло, и студено. Бях на третата чаша, когато един от готвачите най-накрая дойде при нас и прие поръчката. Бързото пиене като че ли се дължеше донякъде на причината да съм тук и на разговора, който се чувствах длъжен да проведа с Кендъл.

— Какво има? — каза тя, след като умело използва клечките, за да опита салатата от краставици, която бях поръчал. — Като последния път е. Нямаше нужда да биеш път дотук, за да ме видиш.

— Не, исках да те видя — казах. — Но също така трябва да поговоря още с теб за Мойя и Марко, агента от Агенцията за борба с наркотиците.

Тя се намръщи.

— Моля те, не ми казвай, че трябва да отида да говоря с онзи адвокат.

— Не, нищо подобно. Няма призовка и ще се погрижа нещата да останат така. Но днес изникна нещо друго.

Млъкнах, тъй като още не бях формулирал начина, по който да подхожда към нея по този въпрос.

— Какво? — подтикна ме да говоря тя.

— Случаят е малко рискован заради замесените в него. Мойя, който е в затвора, Марко от Агенцията за борба с наркотиците, който се опитва да защити себе си и делата си. И по средата на всичко това — случилото се с Глория, както и моят клиент, когото са обвинили в убийството ѝ, но според мен не го е извършил той. Така че имаме много чувствителни компоненти, а тази сутрин открих, че имам и проследяващо устройство на колата.

— Как така? Какво проследяващо устройство?

— Нещо като джипиес. Това означава, че някой ме следи. Знаят къде ходя, поне с колата.

Завъртях се на стола, за да я погледна право в очите и да видя как приема тази информация. Но очевидно не проумяваше важността ѝ.

— Не знам откога устройството е там — казах. — Но вчера идвах два пъти до дома ти. Първо с Ърл, а после и сам.

Сега вече започна да проумява. Видях в очите ѝ искрици страх.

— Какво значи това? Че някой може да дойде в дома ми?

— Не, не мисля, че означава това. Няма причина за паника. Но си мислех, че трябва да знаеш.

— Кой го е сложил?

— Не сме сто процента сигурни, но според нас е човекът от Агенцията за борба с наркотиците. Марко.

И точно в този най-неподходящ момент готвачът сложи пред нас голяма чиния с формата на листо. Пет рулца, наредени красиво и украсени с маринован джинджифил и лютива паста усаби, която дъщеря ми наричаше „зелената смърт“. Кимнах в знак на благодарност към готвача, а Кендъл само се взираше в храната и осмисляше това, което току-що ѝ бях казал.

— Чудех се дали изобщо да ти казвам — продължих аз. — Но си помислих, че трябва да знаеш. Тази вечер взех предпазни мерки. Слязох от дома си надолу по хълма пеша и хванах такси. Няма да разберат, че съм се виждал с теб. Колата ми е пред къщата ми.

— Откъде знаеш, че не те следят?

— Пратил съм хора да работят по това. По всичко личи, че е само проследяващото устройство.

Дори ако това по някакъв начин я бе успокоило, това не си пролича.

— Не можеш ли просто да го свалиш и да се отървеш от него? — попита тя.

— Това е една от възможностите — отговорих аз. — Но има и други. Може да успеем да го използваме срещу тях. Нали разбираш, да им даваме информация, която е объркваща или погрешна. Все още мислим по въпроса, така че засега сме го оставили. Защо не започваш да ядеш?

— Май вече не съм гладна.

— Хайде де, работила си цял ден. Каза, че умираш от глад.

Тя неохотно сипа соев сос в една от малките чинийки и го смеси с усаби. След това топна вътре резен суши и го изяде. Хареса ѝ и веднага си взе друг. Не можех да ям с клечки, затова хванах с пръсти едно калифорнийско рулце. И пропуснах усабито.

Две хапки по-късно пак се върнах към деловата част.

— Кендъл, знам, че те питах за това вчера, но трябва да го направя пак. Този агент Джеймс Марко — сигурна ли си, че никога не си имала вземане-даване с него? Тъмнокос мъж, в момента е на около четирийсет години. Има мустаци, зли очи. Той...

— Ако е от Агенцията за борба с наркотиците, няма нужда да ми го описваш. Никога не съм имала вземане-даване с тази агенция.

Кимнах.

— Добре, и не можеш да се сетиш за никаква причина да попаднеш в радара му във връзка с Глория Дейтън?

— Не, никаква причина.

— Вчера ми каза, че една от услугите, които си извършвала, е да доставяш кокаин. Глория и Трина са взимали наркотика от Мойя. Ти откъде го взимаше?

Кендъл бавно сдъвка калифорнийското рулце, което ядеше, след това остави клечките до чинията си и каза:

— Наистина не ми се говори за това. Мисля, че си ме довел тук, за да се чувствам притисната в ъгъла и да трябва да отговарям.

— Не — отвърнах веднага. — Това не е вярно. Не искам да се чувстваш притисната. Съжалявам, ако съм прекалил. Просто искам да съм сигурен, че си в безопасност, това е всичко.

Тя си изтри устата със салфетка. Имах чувството, че вечерята е приключила.

— Трябва да отида до тоалетната — каза тя.

— Добре — отвърнах.

Станах и бутнах стола си назад, за да има място за маневриране.

— Ще се върнеш ли? — попитах.

— Да, ще се върна — отговори тя троснато.

Седнах и се загледах след нея, докато вървеше към коридора в дъното. Знаех, че може да си тръгне през задната врата и нямаше да разбере, че го е направила. Но ѝ вярвах.

Извадих телефона си, за да видя дали дъщеря ми не е отговорила на съобщението, но не беше. Помислих да ѝ пратя ново, може би да ѝ пратя снимка на калифорнийско рулце от „Катцу-я“, но реших да не прекалявам.

Кендъл се върна след по-малко от пет минути и тихо си седна на мястото. Преди да заговоря, тя каза нещо, което очевидно бе репетирала в тоалетната:

— Продуктът, който доставях на клиентите, взимах от Хектор Мойя, но не директно. Купувах го от Глория и Трина на цена, която те ми кажеха. Нито веднъж не съм срещала дилъра им, нито някакъв агент от Агенцията за борба с наркотиците. Това е нещо, което съм оставила в миналото, и не искам повече да говоря за него нито с теб, нито с някой друг.

— Всичко е наред, Кендъл. Напълно разби...

— Когато ме покани на вечеря, бях толкова щастлива. Помислих си... Помислих си, че е по друга причина, и бях развълнувана. Затова реагирах така, когато попита за наркотиците.

— Съжалявам, че оплесках нещата. Но повярвай ми, и аз бях развълнуван, когато каза, че ще дойдеш. Защо не забравим за работата и не си ядем сушито? — И посочих платото. По-голямата част от поръчката ни си стоеше непокътната.

Тя се усмихна предпазливо и кимна. И аз ѝ се усмигнах и казах:

— Тогава ще ни трябва още саке.

25.

По пътя към къщи реших да оставя таксито да ме откара чак до вратата. Бях уморен от работа, новини и прехода по пътеката във Фриман Каниън. Предполагах, че дори някой да наблюдава къщата ми, би се чудил къде съм бил през последните четири часа. Платих, слязох и тръгнах по стълбите към пътната врата.

Когато се изкачих, се обърнах да огледам пъстроцветния пейзаж. Нощта беше ясна и виждах всичко чак до кулите на Сенчъри Сити. Спомних си, че някъде близо до тези кули в низината Слай Фългони младши бе отцепил жалката си територия в юридическия свят.

Погледнах и към центъра. Светлините зад него не бяха толкова ярки, защото трябваше да си пробиват път през смога. Но виждах пролома Чавез, където се намираше стадионът на „Доджърс“, които бяха започнали сезона ужасно.

Отворих вратата и влязох. Изкуших се да пусна радиото и да слушам как Вин Скъли коментира мача — бе обявил, че това ще е последният му сезон с „Доджърс“ — но бях прекалено уморен. Отидох в кухнята да си взема бутилка вода и спрях за миг да погледна картичката от Хаваите на хладилника. След това се отправих директно към спалнята и се строполих на леглото. След два часа, докато препусках в съня си на черен кон, напълно излязъл от контрол, напред мрачен пейзаж, огряван само от светкавици, телефонът ме събуди.

Бях заспал с дрехите. Взирах се в тавана и се опитвах да си спомня съня си, когато телефонът иззвъня отново. Бръкнах в джоба си и се обадох, без да поглеждам дисплея. Незнайно защо очаквах, че ще е дъщеря ми, но в пространството около мен се втурна отчаян глас.

— Холър?

— Да, кой е?

— Слай Фългони. Добре ли си?

Плътният тон ми подсказа, че говоря със Слай старши, който ми се обаждаше от затвора във Викторвил.

— Добре съм. Откъде имаш този номер?

— Валенцуела ми го даде. Той не те харесва, Холър. Не си изпълнил някакво обещание.

Седнах на леглото и погледнах часовника. Беше два и десет.

— Е, майната му — казах. — Защо ми се обаждаш, Слай? Утре ти идвам на свиждане.

— Не бързай толкова, умнико. Не ми харесва да ме заплашваш. Не ми харесва да заплашваш и сина ми. Така че се налага да уточним някои неща, преди да се домъкнеш чак тук.

— Чакай малко.

Оставих телефона на леглото и светнах нощната лампа. Отворих бутилката вода, която бях донесъл преди да заспя, и изпих почти половината. Това ми помогна да си проясня главата.

След това отново взех телефона.

— Там ли си още, Слай?

— Че къде да ходя?

— Така е. Та какви неща искаш да уточним?

— Първо, това нещо със съвместната работа, което си казал на младия Слай. Няма да мине, Холър. Мойя е наш и не го даваме.

— Помисли ли си добре?

— Какво има да му мисля? Ние държим всичко.

— Слай, ти си в затвора. Ще дойде момент, когато предварителната работа ще приключи и някой ще трябва да се яви в съда. И наистина ли мислиш, че младият Слай може да влезе във федерален съд и да се изправи срещу юристите на държавата и на Агенцията за борба с наркотиците, без те да му вземат главата?

Той не отговори веднага и аз продължих да го притискам.

— И аз съм баща, Слай. Всички си обичаме децата, но младият Слай работи по сценарии, които му даваш ти. Няма сценарий, когато влезеш в съдебната зала. Там или свършваш работата, или умираш.

Той все още не отговаряше.

— Сигурен съм, че ти е казал, че съм се отбил днес през кантората. Нямах предварителна уговорка. Не знам с какво точно се занимава, но не върши никаква адвокатска работа. Няма нищо в графика му, Слай. Няма опит и не може дори да отговори на въпроси, свързани със случая. А показанията, насрочени за следващата седмица? Предполагам, че ще получи всички въпроси от теб.

— Не е вярно. Изобщо не е вярно.

За първи път възрази на нещо, казано от мен.

— Добре, значи ще си напише сам някои въпроси. Но пак цялата концепция ще е твоя и ти много добре го знаеш. Виж, Слай, смятам, че имаш достоверни мотиви. Мисля, че може и да стане, но ти трябва някой, който познава тази процедура.

— Колко искаш?

Този път аз млъкнах. Знаех, че съм го убедил, и сега трябваше да довърша сделката.

— За пари ли говориш? Не искам никакви пари. Искам съдействие за моя човек. Споделяме информация и си делим работата по Мойя. Може да ми потрябва за моето дело.

Той не отговори. Обмисляше. Реших да се намеся със заключителен аргумент.

— Като стана въпрос за Мойя, наистина ли искаш да седи до младия Слай, ако случайно нещата в съда се объркат? Искаш синът ти да му е пред очите, когато търси кого да обвини, след като съдията го върне във Викторвил до края на живота му? Днес чух някои истории за Мойя от времето, когато е живял в Синалоа. Не е от хората, които би искал да са край сина ти, когато нещата тръгнат на зле.

— Кой ти разказа тези истории?

— Агент Марко. Посети ме и съм сигурен, че е посетил и младия Слай.

Слай старши не отговори, но този път аз не запълних тишината. Бях казал всичко, което имах да казвам. И сега чаках.

— Кога ще дойдеш тук? — попита Слай старши.

— Ами сега е посред нощ. Ще си легна пак и ще се наспя. Може би до осем часа и след това ще тръгна към теб. Веднага ще се регистрирам и вероятно ще се видим преди обед.

— Тук шибаният обяд е в десет и половина. Някога имах запазена маса в „Уотър Грил“ всеки ден.

Кимнах. Малките неща липсват най-много.

— Добре, значи ще се видим следобед по твое време. Първо с теб, после с Мойя. Припомни му, че този път съм на негова страна. Става ли?

— Става.

— До скоро.

Прекъснах връзката и отворих съобщенията. Дъщеря ми още не беше отговорила на есемеса, който ѝ бях пратил преди почти шест часа.

Нагласих алармата на телефона за седем и го оставих на нощното шкафче. Съблякох се и този път се пъгнах под завивките. Легнах по гръб и се замислих. Първо за дъщеря си, после за Кендъл. Беше ме целунала пак, когато се разделяхме пред входа на „Катцу-я“. Усецах, че нещо в мен се променя. Сякаш затварях една врата и отварях друга. От това се чувствах едновременно тъжен и изпълнен с надежда.

Преди да се унеса, си спомних черния кон, който тичаше в полето под светкавиците. Държах го за шията, защото нямаше юзди. Спомних си, че го стисках здраво, сякаш от това зависеше животът ми.

26.

Слязох по стълбите пред дома си точно в осем. Ърл Бригс ме чакаше, облегнат на колата си и обърнат към гледката към Западен Холивуд, която се открива през скалите на Лоръл Каниън.

— Добро утро, Ърл — казах аз.

Той взе двете чаши кафе от капака на колата си, пресече улицата и се приближи до линкълна. Дадох му ключовете, взех едната чаша и му благодарих, че се е сетил да спре за кафе, преди да тръгнем.

Линкълнът бе основно прегледан от Сиско предния следобед. Проследяващото устройство си беше на мястото, но той и хората му не бяха открили никакви микрофони и скрити камери вътре.

Поехме на юг към магистрала 10, като спряхме само за да напълним резервоара. Движението беше натоварено, но знаех, че ще се разрежи, след като преминем през центъра и поемем на север по магистрала 15. Оттам пътят беше право на север през Мохаве.

Дженифър ми беше изпратила няколко имейла с прикачени документи от проучването си. Запълних си времето с четенето им. Първото, което ми се наби на очи, беше анализът на жалбата на Хектор Мойя и основанията за нея. Мойя бе лежал осем години след ареста му. Доживотната присъда, получена заради утежняващото вината обстоятелство, че у него е намерен пистолет, беше единственото, което го държеше зад решетките. Бе получил шест години за кокаина. Доживотната присъда бе прибавена към тях.

Това означаваше, че изходът от жалбата за отмяната ѝ щеше да определи дали Мойя излиза на свобода, или не. За мен това бе допълнителна причина да ми съдейства по случая с Ла Кос и да остави бъдещето си в по-опитни ръце от тези на Силвестър Фългони младши. Вече виждах и посещенията на Марко от предния ден в по-ясна перспектива. Докато бе седял срещу мен в линкълна, федералният агент сигурно вече е бил наясно, че агресивният престъпник, който си е мислил, че е пратил на топло до края на живота му, може скоро да излезе навън и че това зависи от две дела, над които той няма контрол.

След това прочетох протоколите от процеса срещу Мойя преди седем години. Първо прегледах показанията на полицаи от Лос Анджелис, а после и част от показанията на агента на Агенцията за борба с наркотиците Джеймс Марко. Лосанджелиското ченге свидетелстваше за ареста на Мойя и намирането на скрития под матрака пистолет. А Марко отговаряше на въпроси за анализа и проследяването на откритото оръжие. Това бяха ключови показания, защото свързваха пистолета с Мойя чрез покупка в Ногалес, Аризона.

Когато излязохме от планината и навлязохме в Мохаве, вече се бях уморил от четене и казах на Ърл да ме събуди, когато стигнем. Опънах се на задната седалка и затворих очи. След среднощния разговор със Слай Фългони старши бях спал неспокойно и имах нужда да си наваксам със съня. От опит знаех, че посещениято в затвор може да е изтощително. Всъщност си е направо изпитание, което натоварва всички сетива. Затворнически звуци и миризми, сивата стомана изглежда още по-мрачна на фона на ярките оранжеви униформи на задържаните, смесицата от отчаяние и заплаха по лицата на мъжете, на които ходя на свиждане — не е място, на което бих прекарал доброволно и една минута. Винаги ми се е струвало, че през цялото време вътре съм със затаен дъх.

Въпреки че седалката беше неудобна, успях да дремна половин час. Ърл ме събуди, когато приближихме затвора. Погледнах си телефона и установих, че въпреки натовареното движение сме стигнали бързо. Беше едва десет — часът, в който започват посещенията на адвокатите при техните клиенти.

— Шефе, ако нямаш нищо против, ще те изчакам отвън — каза Ърл.

Усмихнах му се в огледалото за обратно виждане.

— Нямам нищо против, Ърл. Де да можех и аз да остана при теб.

Подадох му телефона си. Нямаше да ме пуснат вътре с него, което беше иронично, защото повечето затворници имаха достъп до мобилни телефони.

— Ако се обадят Сиско, Лорна или Бълокс, вдигни и им кажи, че съм вътре. Всички други да оставят съобщение на гласовата поща.

— Ясно.

Остави ме пред главния вход за посетители.

Процедурата по допускане ми до свиждане с Фългони и Мойя мина гладко. Трябваше да им покажа шофьорската си книжка и картата си от калифорнийската адвокатска колегия, след това да подпиша декларация, че съм адвокат, и друга, че не внасям наркотици или друга нелегална контрабанда в сградата. Свалиха ми колана и обувките и ме накараха да мина през магнитометър. Оставиха ме в стаята за срещи на адвокати и клиенти и ми дадоха електронна аларма, която да закача на колана си. Ако клиентът ми ме нападнеше физически, трябваше да сваля устройството с размери на пейджър от колана си и алармата щеше сама да се задейства и да повика надзирателите. Разбира се, за да го направя, би трябвало да съм жив, но тази подробност не бе спомената. Правеха всичко това заради последните съдебни разпореждания, които забраняваха на надзирателите да присъстват на срещите между адвокати и клиенти в затвора.

Оставиха ме в една стая три на три метра. В нея имаше маса, два стола и интерком на стената до вратата. Чакането се подразбираше. Не си спомням да съм ходил на свиждане на клиент и когато вляза в специално предназначенията за това стая, той вече да ме чака вътре.

Адвокатите се срещат с по няколко клиенти в затвора, дори когато случаите им не са свързани. Така се пести от път и от време за допуск — всичко се върши наведнъж. Но обикновено водят затворниците по график, който е удобен на персонала и зависи от това дали затворниците са на разположение. Бях помолил отговорника за посещенията да се видя първо с Фългони, а след това с Мойя. Той се бе намръщил и бе казал, че ще види какво може да направи.

Може би затова чакането ми се стори извънредно дълго. Минаха трийсет минути, преди най-накрая да ми доведат Фългони. За малко да кажа, че ми водят неправилния човек, но след това осъзнах, че това наистина е Силвестър Фългони старши. Макар да го познах, той не беше същият човек, когото познавах от съдебните зали. Този, който влезе при мен с вериги на краката, беше блед, оцъклен и приведен и за първи път си дадох сметка, че през цялото време, докато сме работили заедно в Лос Анджелис, той май е носил тупе. В затвора не позволяваха подобна суета. Темето му бе плешиво и лъщеше под светлината на флуоресцентните лампи на тавана.

Седна срещу мен на масата. Китките му бяха в белезници, вързани за верига на кръста. Не си стиснахме ръцете.

— Здравсти, Слай — казах аз. — Как беше обядът?

— Като всеки ден тук. Евтин салам и бял хляб, които не стават за храна на хора.

— Съжалявам да го чуя.

— А аз не. Предполагам, че когато започне да ми харесва, тогава наистина ще имам проблем.

Кимнах.

— Разбирам.

— Не знам за теб, но аз съм имал клиенти, които обичаха да се крият в затвора. В място като това. Беше им по-лесно, отколкото на улицата, защото тук си имаш двата квадратни метра, легло и чисти дрехи. Секс и наркотици лесно се намират, стига да ги пожелаеш. Опасно е, но и на улицата си е опасно.

— Да, и аз съм имал такива клиенти.

— Е, аз не съм от тях. Смятам това място за ада на земята.

— Но ти остава по-малко от година, нали?

— Триста четирийсет и един ден. Преди можех да ти кажа до час и минута, но сега малко се поуспокоих.

Кимнах отново и реших, че достатъчно сме си бърбрили общи приказки. Време беше да се захващаме за работа. Не бях бил път дотук, за да обсъждам предимствата и недостатъците на затворническия живот или образно казано да потупам Силвестър Фългони по рамото.

— Говори ли тази сутрин с Хектор Мойя за мен?

Фългони кимна.

— Говорих. Всичко е уредено. Той ще се види с теб и ще те приеме за адвокат заедно с младия Слай.

— Добре.

— Не бих казал, че е много щастлив от това. Убеден е, че отчасти ти си виновен да е тук.

Преди да кажа и дума в своя защита, се чу гръм, който разтърси стаята, а според мен — и целия затвор. Ръката ми се стрелна към алармата на колана, като първата ми мисъл беше, че това е някаква експлозия и в затвора става бунт. След това забелязах, че Фългони дори не трепна — дори се усмихваше самодоволно.

— Този беше голям — каза спокойно. — Вероятно днес са пуснали Б2. Стелта.

Ама разбира се. Сега си спомних за близката авиобаза. Опитах се да се успокоя и да се върна към работата. Бележникът ми беше на масата пред мен. Бях си записал някои въпроси и подсказки, докато чаках Фългони. Искях да започна от самото начало и да задам важните въпроси чак след като увлека Фългони в разговора.

— Разкажи ми за Мойя. Искам да знам как и кога започна всичко това.

— Ами доколкото знам, аз съм един от двамата разжалвани адвокати тук. Другият е участвал в някаква банкова измама в Сан Диего. Както и да е, на това място бързо се разчува какво си правил в цивилния живот и хората започват да идват при теб. Отначало за общи съвети и препоръки. След това когато се нуждаят от помощ за някоя жалба. Говоря ти за мъже, които са тук толкова дълго, че са зарязани от адвокатите си, защото са изчерпали всички възможности за обжалване. Но те не искат да се предадат.

— Ясно.

— Е, Хектор е един от тях. Дойде при мен, каза ми, че държавата не е играла честно с него и че иска да знае какво още може да се направи. Работата е там, че никой не му е повярвал. Собствените му адвокати не са му повярвали и доколкото знам дори не са пратили детектив да проучи случая.

— Говориш за подхвърленото от Агенцията за борба с наркотиците оръжие в стаята му, за да се увеличи присъдата му?

— Да, и то да се увеличи така, че да го затворят до живот. Не говоря за пращеца в стаята. За това той признава без проблем. Но каза, че пистолетът не е бил негов, и се оказва, че го твърди още от първия ден, но никой не иска да го чуе. Е, аз го чух. Искам да кажа — какво друго ми остава тук, освен да изслушвам хората.

— Ясно.

— И така се започна. Синът ми подаде жалбата и ето ни тук.

— Нека се върнем преди младият Слай да подаде жалбата за лично изслушване пред съда за отмяна на присъдата. Да се върнем към миналата година. Виж, опитвам се да си наредя пъзела. Мойя ти е казал, че оръжието е било подхвърлено. А каза ли ти, че го е подхвърлила Глория Дейтън?

— Не, каза, че са го направили ченгетата. Арестуван е от лосанджелиската полиция след като ти си сключил сделка с

прокуратурата. Забрави ли? Само че той не е знаел години наред за тази сделка — докато аз не му казах. Всичко, което е знаел по онова време, е, че лосанджелиски полицаи влетяват през вратата му със заповед за арест на беглец от закона. Намират кокаина в бюрото и огнестрелното оръжие под матрака. Онази щуротия за беглец от закона е за да няма съдебни заседатели. Тя е нищо в сравнение с доказателствата, които вече са натрупали. Намират в стаята около петдесет грама кокаин и оръжието. И след това идват федералните и напомпват случая, а процесът отива във федерален съд, където раздават награди за цялостно творчество. Удобно, а?

— Да, всичко това го знам. Говоря ти за оръжието. Опитвам се да разбера как си стигнал от неговия разказ до Глория Дейтън. В жалбата се казва, че Глория е подхвърлила оръжието.

— Много просто. Задах правилните въпроси, след това отстъпих две крачки и видях голямата картина. И това се случи след като повярвах на Хектор Мойя. Както вече ти казах, никой преди не му бе повярвал. Но той дойде при мен и каза: да, кокаинът в стаята беше мой и ще лежа за него. Но не и пистолетът. Запитах се — защо ще отрича едното, а ще потвърждава за другото, освен ако не казва истината?

Можех да измисля няколко причини някой да постъпи точно по този начин — да излъже за едно, а да каже истината за друго — но реших засега да си ги запазя за себе си.

— Е? Глория?

— Да, Глория. Ами Хектор каза, че оръжието е подхвърлено. Някога работех по дело с утежняващи вината обстоятелства — притежание на оръжие. Същата работа, само че Агенцията за борба с наркотиците се занимаваше със случая от самото начало. Без местни ченгета. Агентите арестуваха моя човек, като го примамиха с фалшиво предложение за сделка. Той ми се кълнеше, че е не носил оръжие, когато отишъл да сключва сделката. Отначало не му вярвах — кой ще отиде да купува кило кокаин с двайсет и пет бона в куфарче и няма да си носи пистолет? Но след това се поразрових.

— И си доказал, че оръжието е подхвърлено, за да се увеличи присъдата?

Фългони се намръщи и поклати глава.

— Всъщност така и не успях да го докажа. И моят човек получи тежка присъда. Но отделът, който бе извършил ареста, се казваше Междуведомствен отдел за борба с картелите или нещо подобно. Беше под шапката на Агенцията за борба с наркотиците и се ръководеше от агент Джими Марко. Същият, който е напомпал делото на Мойя. Та когато името му изскочи, си казах, че тук има нещо. За втори път го виждах в подобен случай. Казах си, че няма дим без огън.

Мислих дълго, опитвах се да подредя парчетата и да проумея ходовете на Фългони.

— Видял си името на Марко, но той се включва чак след ареста, чак след като местните ченгета са намерили кокаина и оръжието — обобщих аз. — Ако Марко е стоял зад всичко това, е трябвало да разбереш как pistolетът се е озовал там, за да може да бъде намерен при ареста.

Фългони кимна.

— Точно така. Затова отидох при Хектор и му казах, че оръжието не е подхвърлено от местните ченгета. Ами ако вече е било под матрака, оставено там по-рано от някой друг? Питам го кой е идвал при него от настаняването му в хотела до ареста. Това са четири дни. Накарах го да направи списък с имената на хората, които са го посещавали в стаята през това време.

— Глория Дейтън.

— Да, спряхме се на нея. Но тя не е единствената, която е била в тази стая. Там е ходила поне още една проститутка, братът на Хектор и още двама други. За щастие не трябваше да проверяваме камериерките, защото през цялото време Хектор бил държал табелата „не ме безпокойте“ на вратата. Но се спряхме на Глория, защото накарах един приятел да провери всички имена в компютърната система на полицията и — бинго! Оказа се, че е била арестувана един ден преди да приберат Мойя.

Кимнах. Беше логично. И аз бих се спрял на Глория. Освен това знаех какъв би бил следващият ми ход.

— Как я откри? Тя е била сменила името си. Напуснала е града и после се е върнала.

— По интернет. Тези момичета си сменят имената, адресите, но това няма значение. Бизнесът им се гради на външния им вид. Младият Слай намери снимката ѝ отпреди осем години, когато е

арестувана за притежание на наркотици и проституция. След това прегледа в интернет сайтовете на компаньонките. И я намери. Беше си променила прическата, но почти нищо друго. Разпечата снимките и ми ги донесе. Хектор потвърди.

Бях изненадан. Слай младши всъщност бе свършил нещо, което бе помогнало много на разследването.

— И след това, разбира се, си накарал Младши да я призове.

Казах го, все едно следващият ход се подразбира.

— Да, пратихме ѝ призовка. Искахме да протоколираме показанията ѝ.

— Кой ѝ занесе призовката? Валенцуела?

— Не знам. Някой, когото Слай младши е наел.

Наведох се през масата и започнах да нажежавам обстановката, като му задавах въпроси бързо един след друг.

— Снимана ли е, за да се докаже, че призовката е предадена?

Фългони сви рамене все едно не знае и не го интересува.

— Снимана ли е?

— Виж, не знам. Аз бях тук, Холър, какво толкова...

— Ако има снимка, искам да я имам. Кажете на сина си.

— Добре, добре.

— Кога ѝ прати призовката?

— Не знам точната дата. По някое време миналата година.

Очевидно преди сводникът ѝ да я убие.

Наведох се още повече през масата.

— Колко време преди да бъде убита?

— Мисля, че седмица.

Стоварих юмрука си върху масата.

— Не е убита от сводника си.

Посочих го с пръст.

— Заради теб е убита. Заради теб и сина ти. Някой е разбрал за призовката. И не е искал тя да говори.

Фългони започна да клати глава още преди да довърши последното изречение.

— Първо — кой е този някой?

— Марко от Междуведомствения отдел. Мислиш ли, че биха рискували това да се разчуе? Особено ако подхвърлянето на огнестрелно оръжие е редовна практика на отдела. Помисли си за

всички репутации, кариери и дела, които биха били застрашени. Не мислиш ли, че това е мотив за убийство? Не мислиш ли, че биха рискували да премахнат една проститутка, стига да запазят операцията си в тайна?

Фългони вдигна ръка, за да ме прекъсне.

— Виж, Холър, не съм глупав. Знаех рисковете. Призовката беше засекретена. Марко е нямало как да разбере за нея.

— И само след седмица тя е убита, а ти решаващ, че убиецът е сводникът ѝ и всичко това е съвпадение?

— Помислих си същото, което и полицията. И което синът ми ми прочете от вестниците. Че сводникът ѝ я е убил и сме пропуснали възможността да я накараме да помогне на Мойя.

Поклатих глава.

— Глупости. Знаел си. Бил си наясно, че ти си задвижил нещата. Колко дни преди да даде показания е била убита?

— Не знам. Не бях насрочил...

— Пак ми говориш глупости! Знаел си. Колко дни?

— Четири, но това няма значение. Призовката беше засекретена. Само тя и ние знаехме за нея, никой друг.

Кимнах.

— Да, само тя и вие. И какво очаквахте, че няма да каже на никой друг? Или няма да се обади на Джими Марко, за когото е донасяла информация, за да го пита какво да направи?

Изведнъж осъзнах нещо, което би могло да отговори на всички въпроси, които си задавах, откакто открих, че призовката на Кендъл Робъртс е фалшива. Смушках Фългони в гърдите.

— Знам какво е станало. Решил си, че Марко има свой човек в съдебната администрация. Някой, който му е казал за секретната призовка. Затова синът ти е подправил призовката, която Валенцуела занесе на Кендъл Робъртс. Не сте искали пак да направите същото — да предизвикате нечие убийство. Искали сте тя да се яви, за да може Младши да разбере какво знае тя за Глория и Марко, но сте се страхували, че ако призовката е истинска, тя може пак да стигне до Марко, дори да е засекретена.

— Не знаеш какво говориш, Холър.

— Не, много добре знам какво говоря. Призовката по някакъв начин е убива Глория. И двамата сте го знаели и сте решили да не

шумите за това, да се покриете, докато някой нещастен кретен не го отнесе.

— Много грешиш.

— Нима? Не мисля. Защо прати призовки тази седмица? На мен, Марко и фалшивата до Кендъл Робъртс? Защо сега?

— Защото жалбата е подадена преди почти половин година. Трябваше да направим нещо, или тя щеше да бъде отхвърлена. Нямам нищо общо с Глория Дейтън или...

— Не ми говори глупости! И знаеш ли какво, Слай? Ти и синът ти не сте по-добри от Марко и Ланкфорд.

Фългони стана.

— Първо, не знам кой е Ланкфорд. И второ, приключихме. И можеш да забравиш за Мойя. Той е наш, не твой. Няма да се видиш с него.

Обърна се и тръгна към вратата.

— Седни, Слай, не сме свършили — казах на гърба му. — Ако излезеш от тази стая, щатската адвокатска колегия ще подгони теб и сина ти. Ти вече не си адвокат, Слай. Направил си си фабрика за жалби тук и захранваш с работа детето си, което седи в кантората с тениска на „Доджърс“ и няма представа какво е да си адвокат. Колегията ще го разкъса и ще го изхвърли на боклука. Искаш ли това да му се случи? Заради теб? Кого ще захранваш с работа, след като Младши излезе от бизнеса?

Фългони се обърна и ритна вратата с пета, за да даде знак на надзирателя.

— Какво избираш, Слай? — попитах аз.

Надзирателят отвори вратата. Фългони хвърли поглед към мен, поколеба се и след това каза, че му трябват още пет минути. Вратата се затвори и Фългони се обърна към мен.

— Вчера си заплашил сина ми, но не мислех, че ти стиска да заплашиш и мен.

— Това не е заплаха, Слай. Ще ви съсипя и двамата.

— Ти си задник, Холър.

Кимнах.

— Да, задник съм. Особено когато имам невинен човек, обвинен в убийство.

Той нямаше какво да отговори на това.

— Сядай на стола — наредих му аз. — За да ми кажеш какво да
правя с Хектор Мойя.

Между разговорите с Фългони и Мойя чаках двайсет и пет минути, през които чух още два разтърсващи гърмежа от преминаването на свръхзвуковата граница. Когато вратата най-накрая се отвори, Мойя пристъпи вътре бавно и спокойно, вперил очи в мен. Движеше се с грация и лекота, които бяха в пълен разрез с положението му, дори можеха да заблудят, че двамата мъже зад него са лична прислуга, а не надзиратели в затвор. Оранжевият му гащеризон светеше и беше прясно изгладен, за разлика от този на Фългони, който бе избелял от хилядите пранета и опърпан по крачолите и ръкавите.

Мойя бе по-висок и по-мускулист, отколкото бях очаквал. И по-млад. Не можех да му дам повече от трийсет и пет. Имаше широки рамене и тясна талия. Ръкавите на гащеризона му бяха опънати по бицепсите му. Дадох си сметка, че въпреки че имах нещо общо с делото му преди осем години, никога не го бях виждал лично, нито на снимка във вестника или в репортаж по телевизията. Бях си изградил образ на базата на въображението. Представях си го дребен и набит, зъл и жесток човек, който е получил каквото заслужава. Не очаквах да видя този екземпляр, който сега стоеше срещу мен. И това бе притеснително, защото за разлика от Фългони китките и глезените на Мойя не бяха вързани с верига. Той беше свободен точно като мен.

Той веднага схвана тревогата ми и се опита да ме успокои, преди да седне.

— Аз съм много по-отдавна тук от Силвестри — каза той. — Имат ми доверие и не ме оковават като животно.

Говореше със силен акцент, но всичко му се разбираше. Кимнах предпазливо, защото не знаех дали обяснението му не съдържа някаква заплаха.

— Защо не седнеш — подканих го.

Мойя дръпна стола и седна. Кръстоса крака и хвана ръцете си в скута. Изглеждаше съвсем спокоен, все едно бяхме в адвокатска кантора, а не в затвор.

— Знаеш ли — започна той, — преди половин година имах намерение да те убия по много мъчителен начин. Когато Силвестри ми разказа за ролята ти в моето дело, много се ядосах. Бях разстроен и те исках мъртъв, господин Холър. Глори Дейс също.

Кимнах, сякаш му съчувствах.

— Е, радвам се, че не се е случило. Защото съм все още тук и мога да ти помогна.

Той поклати глава.

— Единствената причина да ти казвам това е, че само идиот може да си помисли, че имам мотив да очистя теб и Глория Дейтън. Не съм аз. Ако бях, вие двамата просто щяхте да изчезнете. Така се прави. Няма да има дело, нито процес срещу невинен човек.

Кимнах.

— Разбирам. Знам, че за теб няма значение, но аз също трябва да ти кажа, че преди осем години просто си вършех работата — да защитавам по възможно най-добрия начин клиентката си.

— Няма значение. Това са вашите закони. Вашите правила. Предателят е предател и в моя бизнес той изчезва. Понякога заедно с адвокатите си.

Той се взираше хладно в мен, а очите му бяха най-тъмните, които бях виждал, може би само с изключение на очите на брат ми Бош. След това отклони поглед и смени тона, защото премина към деловата част. От гласа му изчезна смъртоносната заплаха и на нейно място се появи колегиална готовност за съдействие.

— Е, господин Холър, какво ще обсъждаме днес?

— Искам да поговорим за оръжието, което е намерено в хотелската ти стая при ареста ти.

— Не беше мое. Повтарям го от самото начало. Никой не ми вярва.

— Не съм бил там от самото начало — или поне не съм работил за теб. Но съм сигурен, че казваш истината.

— И ще направиш нещо за това?

— Ще опитам.

— Разбираш ли какъв е залогът?

— Разбирам, че хората, които са ти сторили това, няма да се спрат пред нищо, за да запазят престъпленията си в тайна. Защото съм сигурен, че не си единственият, с когото са постъпили така. Те вече

убиха Глория Дейтън. Така че ще трябва да сме много предпазливи, докато не съберем достатъчно доказателства, за да се явим в съда. Щом стигнем до съда, ще им е по-трудно да се крият зад значките си и в сенките на нощта. Ще трябва да излязат на светло и да отговорят на въпросите ни.

Моя кимна, после попита:

— Глория — тя важна ли беше за теб?

— За известно време. Но в момента за мен е важно, че в затвора имам клиент, обвинен в убийството ѝ, което не е извършил. Трябва да го измъкна и имам нужда от помощта ти. Ако ти ми помогнеш, и аз ще ти помогна. Така става ли?

— Става. Имам хора, които могат да те защитят.

Кимнах. Очаквах да направи такова предложение. Но не се интересувах от подобна защита.

— Мисля, че съм си добре и така — казах. — Имам си свои хора. Но ето какво ще ти кажа. Клиентът ми е в педалското отделение на мъжкия централен затвор на Лос Анджелис. Мислиш ли, че можеш да уредиш някой да го наглежда? Той е сам там. Когато тръгнат към процес, много от тайните ще излязат наяве. А всички знаят, че най-добрият начин да се избегне това е да няма процес.

Моя кимна.

— Няма клиент — няма процес.

— Правилно си разбрал — отвърнах аз.

— Тогава ще се погрижа да бъде защитен.

— Благодаря. И като стана въпрос, на твоє място бих удвоил охраната ти тук.

— И това ще бъде направено.

— Добре. А сега да поговорим за оръжието.

Отгърнах няколко страници назад от бележника си на записките, които си бях водил, докато четох протоколите от делото му. Припомних си фактите и вдигнах очи към Моя.

— Добре, един от полицаите, които са те арестували, описва пред съда как са влезли в стаята ти, как са те задържали и са намерили оръжието. Ти беше ли в стаята, когато го намериха, или вече те бяха извели?

Той кимна, за да покаже, че му е лесно да отговори на този въпрос.

— Беше апартамент с две стаи. Сложиха ми белезници и ме накараха да седна на дивана във всекидневната. Пазеше ме един въоръжен полицай, докато другите претърсваха. Намериха кокаина в чекмедже в спалнята. След това казаха, че са намерили пистолет. От спалнята излезе друг полицай, показа ми оръжието в найлонова торба, а аз обясних, че не е мое. А той каза: „Вече е твое“.

Записах си, след това заговорих, без да си поглеждам бележника.

— И това е полицаят, който е свидетелствал пред съда? Робърт Рамос?

— Същият.

— Сигурен си, че е казал „Вече е твое“, когато ти си отрекъл, че това оръжие ти принадлежи?

— Точно това каза.

Беше хубаво да го зная. Може и да беше „думата на единия срещу думата на другия“ и дори да не го допуснат като свидетелство в съда, но ако Мойя казваше истината — а аз вярвах, че е така, това означаваше, че Рамос сигурно е знаел, че пистолетът е подхвърлен в стаята. Може би е бил инструктиран да погледне под матрака.

— По време на процеса не е представен видеозапис от претърсването. Спомняш ли си дали имаше някой с камера?

— Да, снимаха ме. Както и цялата стая. Унижиха ме. Накараха ме да си сваля дрехите, за да ме обискират. И човекът с камерата беше там.

Това събуди любопитството ми. Имали са видеозапис, но не са го използвали по време на процеса. Защо? Какво е имало на него, та не са рискували да го покажат на съдебните заседатели? Унижението на Хектор Мойя? Вероятно. Но може и да е било нещо друго.

Пак си отбелязах нещо в бележника и продължих със следващото, което исках да знам.

— Бил ли си някога в Ногалес, Аризона?

— Не, никога.

— Сигурен ли си? Никога в живота си?

— Никога.

Според показанията на Марко в съда той получил доклад от Бюрото по алкохол, тютюн, огнестрелни оръжия и експлозиви, който показвал произхода на оръжието — пистолет „Гардиън“ 25-и калибър, произведен от „Норт Американ Армс“. Закупен първоначално в

Колорадо от някой си Бъдуин Дел, който го продал на оръжейно изложение в Ногалес пет седмици преди да бъде намерен в хотелската стая на Мойя. Дел нямал федерално разрешително за търговия с оръжие, затова му позволили да продаде пистолета без проверка и изчаквателен период. При сделка в брой се изисква само представяне на документ за самоличност. Агент на Бюрото по алкохол, тютюн, огнестрелни оръжия и експлозиви, прикрепен към Междуведомствения отдел, бил изпратен до Литълтън, Колорадо, за да разпита Дел и да му покаже снимки за разпознаване. Дел посочил снимката на Хектор Мойя и го идентифицирал като клиента, който купил от него пистолета в Ногалес. Разписката, която дал, била на името на Рейналдо Санте, което било едно от имената в многото фалшиви документи за самоличност, намерени у Мойя при ареста.

Дел се бе оказал ключов свидетел на процеса, защото бе свързал Мойя с пистолета и фалшивите документи, намерени у него. Мойя заявил, че и личната карта е подхвърлена от полицията, но това сигурно бе прозвучало пресилено на съдебните заседатели.

Но след като вече знаех, че Глори Дейс и Трина Трикс са били информатори на агента, оглавяващ Междуведомствения отдел за борба с картелите, изобщо не ми се струваше пресилено.

— Хектор, трябва да знам нещо. Не ме лъжи, защото смятам, че истината всъщност ще ти помогне.

— Питай.

— Фалшивата лична карта на името на Рейналдо Санте. Пред съда си казал, че оръжието и картата са подхвърлени в стаята от ченгетата. Но това не е вярно, нали?

Той помисли малко и кимна.

— Личната карта е моя. Но не и оръжието.

И аз кимнах. Така си и мислех.

— И си използвал тази лична карта при предишни пътувания до Лос Анджелис, нали?

— Да.

— По време на тези пътувания, когато си отсядал в хотел под името Рейналдо Санте, Глори Дейс и Трина Трикс идвали ли са в стаята ти?

— Да.

Записах си това. Адреналинът се разливаше по цялата ми кръвоносна система. Вече виждах ясно накъде да поведе случая на Ла Кос, както и този на Мойя. Бях на път да открия нещо.

— Добре — казах. — Хектор, дотук всичко върви добре. Мисля, че можем да свършим работа с тази информация.

— Какво друго искаш да знаеш?

— Засега — нищо. Но пак ще идвам при теб. Днес исках най-вече съдействието ти и да разбера дали можем да работим заедно. Имам нужда да свидетелстваш по делото на другия ми клиент. Там ще съберем показания, които ще ти помогнат в твоята жалба. Единият случай ще помогне на другия. Разбираш ли?

— Разбирам.

— И не е проблем да свидетелстваш? Хората ти ще разберат какво правиш?

— Ще ги накарам да разберат.

— Тогава всичко е наред. И накрая един съвет относно Силвестър Фългони.

— Силвестри ли?

— Добре, нека е Силвестри. Той някога беше много добър адвокат, но вече не е адвокат. Затова не забравяй, че думите ти пред него не са така защитени както думите ти пред мен. Бъди по-кратък с него. Ясно? Внимавай.

Той кимна.

— Добре. И като стана въпрос, за да е всичко между мен и теб законно, трябва да подпишеш пълномощно, което ми дава право да те представлявам.

Бях подготвил документа, държах го сгънат по дължина във вътрешния джоб на самото си. Подадох му го през масата заедно с писалка и той го подписа.

— Добре, сега вече мисля, че приключихме — казах аз. — Пази се, Хектор.

— И ти, Мигел.

28.

Качих се в линкълна и казах на Ърл да кара обратно към града.

— Как мина, шефе?

— Ърл, знаеш, че съм ходил при най-различни хора в най-различни затвори, но не съм убеден, че съм имал по-добро свиждане.

— Това е добре.

— Да, наистина е добре.

Отворих списъка с контакти в телефона си и отидох на буквата В. Фернандо Валенцуела може и да не ми беше вече на бързо избиране, но бях сигурен, че още пазя номера му. Избрах го и се зачудих дали ще вдигне, като види името ми. Тъкмо се канех да затворя, преди да бъда прехвърлен на гласова поща, когато той най-накрая вдигна.

— Ей, Мик, да не би да ме търсиш, за да ми дадеш работа, както обеща?

— Всъщност, Вал, реших, че би трябвало да знаеш, че с Фългони вече сме партньори, така че все пак ще работим заедно.

— Я виж ти! Ще го повярвам, като го чуя от Фългони, не от теб.

— Няма проблем. Обади му се. Но има нещо, което трябва да разбере от теб веднага.

— Ама разбира се, че има. Но няма да ти се вържа пак, Холър. Ще се обадя на Фългони и когато той потвърди, тогава ще видим от какво имаш нужда.

— Прави каквото искаш, Вал. Но искам да ми пратиш снимката на Жизел Далинджър с призовката, която си й занесъл през ноември. Пазиш ли я? Жизел Далинджър. Ако не я получа до десет минути, си уволнен.

— Да видим какво ще каже Слай.

— Слай и неговият старец работят за мен. Не аз работя за тях. Остават ти само девет минути, Вал.

Прекъснах връзката. Валенцуела винаги успяваше да ме ядоса. Държеше се все едно знае нещо, което аз не знам, сякаш ме държи с нещо.

— Това вярно ли е? — попита Ърл от предната седалка. — С Фългони вече сте партньори?

— Само по едно дело, Ърл. Това е всичко, което мога да понеса с тези двамата.

Ърл кимна.

Огледах се и видях, че вече сме на магистрала 15 и се движим на юг. Трафикът бе спокоен и това ми даде надежда, че ще стигнем до Лос Анджелис преди следобедните задръствания. Това щеше да ми позволи да се възползвам от инерцията, която бях набрал след посещението в затвора.

Обадих се на Сиско, за да пренаредя задачите му още веднъж.

— Ще трябва да заминеш за Колорадо.

— Какво има в Колорадо?

— Някакъв тип на име Бъдуин Дел. Бил е свидетел в процеса срещу Мойя. Нелицензиран търговец на оръжие от Литълтън, който е свидетелствал, че е продал пистолета на Хектор Мойя на оръжейно изложение в Ногалес. Мисля, че лъже. Мисля, че някой от Междуведомствения отдел за борба с картелите го е подучил да го направи. Бюрото по алкохол, тютюн, огнестрелни оръжия и експлозивни има нещо срещу него. Искам да отидеш да говориш с него и да видиш дали ще потвърди показанията, ако го изправя на свидетелската банка.

— Занимавам се с пет различни неща, Мик. Искаш да зарежа всичко и да се кача на самолета?

Понякога инерцията може да те запрати прекалено бързо прекалено далеч. Сиско имаше право.

— Искам да отидеш, когато сметнеш за добре. Но мисля, че този човек ще е ключов свидетел.

— Добре. Ще отида до края на седмицата. Но първо ще се уверя, че е в Колорадо. Ако все още ходи по оръжейни изложения, може да е навсякъде. Напоследък има много.

— Добър аргумент. Оставям всичко в твоите ръце. Знаеш какво да правиш.

— Добре, какво друго научи там?

— Слай Фългони младши е пратил призовка на Глория една седмица преди да я убият. Мисля, че точно това е задвижило нещата. Убита е, за да не проговори.

Сиско подсвирна. Правеше го винаги, когато някое парче от пъзела си дойдеше на мястото.

— В дома ѝ не е намерена призовка. Четох описа.

— Защото са я прибрали. Затова е убита в дома си. Трябвало е да вземат призовката, иначе местните ченгета са щели да започнат да задават въпроси.

— Как са разбрали?

— Фългони я е засекретил, затова си мисля, че Глория е казала за нея на погрешния човек.

— Марко?

— И аз това предполагам. Но не искам да гадая. Искам да го закова.

— Телефонни разпечатки?

— Стига да има. Ла Кос казва, че с Глория използвали телефони едnodневки и ги сменяли непрекъснато.

— Ще видя какво мога да открия. Може да се наложи да поискаш съдебно разпореждане за разпечатките от телефона на Марко. Ще се опитаме да намерим в тях номерата на едnodневките.

— Това ще си е битка до самия край.

— Какво друго научи, Мик? Май пътуването си е струвало.

— Ами мисля, че вече имаме стратегия. Само трябва да заковем този тип Бъдуин Дел и още няколко неща...

Покрай мислите за битката, която трябваше да водим, за да получим разпечатките от телефона на Марко, се сетих и къде най-вероятно ще се разгори истинската битка.

— Делото ще зависи от призовките — казах. — От това дали ще успеем да изправим тези хора пред съда. Дел, Марко, Ланкфорд — никой от тях няма да свидетелства доброволно. Техните работодатели ще се борят на живот и смърт. Федералните дори ще имат възражения срещу призоваването на Мойя. Ще се позоват на обществената сигурност, разходите за сметка на данъкоплатците, ще използват всичко, за да не допуснат да бъде докаран в Лос Анджелис, за да свидетелства.

— Може и да са прави за обществената сигурност — каза Сиско. — Да местиш картелен бос? Може точно това да е планът на Мойя — да бъде изкаран от затвора и неговите хора да го спасят. Има много път от Викторвил до Лос Анджелис.

Замислих се за Мойя и за разговора, който току-що бяхме провели с него.

— Възможно е — казах. — Но нещо ми подсказва, че случаят не е такъв. Той иска да спечели честно. Ако жалбата му бъде удовлетворена, ще го пуснат на свобода. Вече е лежал осем години за петдесет грама. Единственото, което го държи зад решетките, е притежанието на оръжие.

— Е, при всички случаи ще ти трябва силен съдия — каза Сиско. — Който да устоява на натиск.

— Да, не са останали много такива.

Това бе самата истина. Много съдии вече работеха открито за обвинението. А и тези, които не го правеха, щяха да бъдат притиснати силно да не ми позволят да разгърна защитата си така, както вече я виждах. Истинската битка по това дело щеше да се води на предварителните изслушвания преди свикването на съдебните заседатели. Освен ако не измислех друга стратегия да призова свидетелите си.

Реших засега да не мисля за това.

— А ти напредваш ли? — попитах.

— Вече съм близо до това да свържа Ланкфорд и Марко.

Това бе добра новина.

— Разкажи ми.

— Още не съм сигурен, така че дай ми още ден. Става въпрос за двойно убийство в Глендейл. Кражба на наркотици преди десет години. Очаквам документите. Случаят не е разкрит, така че няма проблеми да ги получа.

— Обади се като научиш нещо. Днес чувал ли си се с Бълокс?

— Не.

— Тя...

— Хей, шефе! — обади се Ърл от предната седалка.

Потърсих очите му в огледалото за обратно виждане. Те не гледаха към мен, а към нещо зад нас. Нещо, което го бе изплашило.

— Какво...

Ударът беше шумен и силен. Нещо с мощта на влак ни блъсна отзад. Бях закопчан с предпазен колан, но въпреки това изхвърчах напред към масичката, прикачена за седалката пред мен, а когато линкълнът занесе надясно, изхвърчах настрани. Все пак успях да

вдигна глава достатъчно, за да погледна през страничния прозорец. Видях мантинелата една микросекунда преди да се ударим в нея и да се превъртим върху ѝ.

Колата започна да се търкаля по бетонния склон, в ушите ми отекна пронизителен звук от мачкане на метал и чупене на стъкла, докато автомобилът се претъркаляше — веднъж, два пъти, три пъти. Мятах се из купето като парцалена кукла. Накрая дъното застърга земята и колата спря под ъгъл 45 градуса на склона.

Не знам колко дълго съм бил в безсъзнание, но когато отворих очи, осъзнах, че вися с главата надолу на предпазния колан. Възрастен мъж, застанал на четири крака, се взираше в мен през счупения прозорец на издигнатия край на колата.

— Господине, добре ли сте? — попита той. — Катастрофирахте лошо.

Не отговорих. Посегнах към колана и освободих заключването, без да мисля. Паднах на покрива на колата, в бузата ми се заби стъкло, цялото тяло ме заболя още по-силно.

Простенах и започнах бавно да се надигам. Потърсих Ърл на предната седалка.

— Ърл?

Нямаше го.

— Господине, по-добре излезете от колата. Мирише на бензин. Мисля, че резервоарът е пробит.

Обърнах се към бъдещия си спасител.

— Къде е Ърл?

— Ърл шофьорът ви ли е?

— Да. Къде е?

Пресегнах се, за да извадя стъклото от бузата си. Усетих кръв по пръстите си.

— Излетял е навън — каза спасителят. — Лежи ей там. Изглежда зле. Мисля, че... Е, санитарите ще кажат. Обадох се на 911 и те идват насам.

Погледна ме и кимна.

— Благодаря — казах.

— Нека ви помогна да излезете. Това може да се подпали всеки миг.

Чак когато изпълзях навън и се изправих с мъка, прегърнал своя спасител, видях Ърл да лежи по корем на склона над линкълна. По бетона от лицето и шията му се стичаше гъста струя кръв.

— Извадили сте късмет — каза мъжът.

— Да, аз съм си късметлия — отвърнах.

Свалих ръката си от раменете му, приведох се и пропълзях нагоре до Ърл. Веднага разбрах, че е мъртъв. Сигурно бе изхвърчал и след това колата се беше търколила върху него. Черепът му беше счупен и лицето му беше смазано и страшно за гледане.

Седнах на бетона до него и извърнах очи. Видях спасителя ми да се взира в мен, на лицето му бе изписан ужас. Знаех, че носят ми е счупен и че покрай устата ми се стича кръв. Предположих, че и аз съм страшен за гледане.

— Видяхте ли какво се случи? — попитах.

— Да, видях. Беше червен камион. Удари ви все едно ви нямаше и след това продължи напред.

Кимнах и сведох поглед. Видях протегнатата ръка на Ърл с дланта надолу върху бетона. Сложих своята върху нея и казах:

— Съжалявам, Ърл.

ЧАСТ 3: МЪЖЪТ С ШАПКАТА
17 ЮНИ, ПОНЕДЕЛНИК

29.

На прокуратурата ѝ трябваша осем дни, за да изложи обвинение срещу Андре ла Кос, като стратегически приключи в петък, за да може съдебните заседатели да имат цял уикенд да обмислят случая, преди да чуят и една дума от защитата. Прокурор Бил Форсайт направи семпла презентация, нищо лъскаво, нищо прекалено. Методично изгради тезата си около видеозаписа с разговора с обвиняемия, като се опита да го свърже с физическите улики от местопрестъплението. На записа Ла Кос казваше, че е хванал Глория Дейтън за гушата по време на спора им. Форсайт веднага след това спомена, че според съдебния лекар подезичната кост на жертвата е счупена. Тази връзка беше в основата на обвинението и всички други доводи тръгнаха от нея като кръгове около хвърлен в езеро камък.

Да, съдия Легоу допусна проклетия видеозапис като доказателство и в деня преди да започне подборът на съдебните заседатели отхвърли молбата ми той да бъде оттеглен с единствения коментар, че защитата не е успяла да докаже, че полицаите са използвали принуждение или са действали недобросъвестно по време на разговора. Решението ѝ не беше неочаквано и аз предпочетох да го погледна откъм добрата му страна: вече имах първото солидно основание за обжалване, ако присъдата се окажеше не в полза на клиента ми.

Чрез видеозаписа Форсайт даде на съдебните заседатели мотив и възможност, като използва собствените думи на обвиняемия. В многото процеси, на които се бях явявал през почти двацет и пет годишната си адвокатска практика, се бях убедил, че най-трудно се премахват щетите, предизвикани от собствените думи на обвиняемите. Такъв беше и този случай. Съдебните заседатели винаги искат да чуят обвиняемия, независимо дали на живо в съда, или на запис — видео или аудио. През инстинктивното тълкуване на гласа и личността формираме преценката си за другите. Нищо не е по-силно от това. Нито пръстови отпечатьци, ДНК проби, показания на очевидци. Форсайт запрати само един фалцов удар срещу мен, но той беше

добър. Последният му свидетел беше друг клиент на Ла Кос, който той бе менажирал и обслужвал по интернет. Прокурорът твърдеше, че той се е свързал с него предния ден, чак след като разбрал за процеса от вестника. Протестирах срещу това да му бъде позволено да свидетелства, като обвиних прокуратурата в протакане, но без резултат. Легоу каза, че показания за предишни престъпни деяния са допустими, и позволи на Форсайт да го призове.

Брайън Гудрич — Бранди беше дребен, не по-висок от метър и шейсет. Носеше тесни избелени дънки и лавандулова тениска. Заяви, че е травестит, който работил като ескорт и бил менажиран от Андре ла Кос. Каза, че Андре веднъж го душил, докато не изпаднал в безсъзнание, защото го заподозрял, че крие пари от него. Когато Гудрич се свестил, бил вързан с белезници за кол, който тръгвал от пода и стигал до тавана на всекидневната му, и гледал безпомощно как Ла Кос претърсва дома му за липсващия кеш. Бранди вкара обичайния драматизъм — просълзен разказ как се е страхувал за живота си и е извадил късмет, че е останал жив.

Наведох се към Андре, усмихнах му се и поклатих глава, сякаш този свидетел е просто досада, за която дори не си струва да се говори сериозно. Но това, което му прошепнах, не беше толкова оптимистично.

— Искам веднага да ми кажеш това наистина ли се е случило? И не ме лъжи, Андре.

Той се поколеба, след това се наведе към мен и ми отговори шепнешком.

— Преувеличава. Вързах го с белезници за кола във всекидневната му, за да мога да претърся. Но не съм го душил. Хванах го за гушата само веднъж, за да ме погледне в очите и да ми отговори на въпросите. Не е изпаднал в безсъзнание и дори не съм му оставил синина. Същата вечер отиде на работа.

— Не се отказал от теб и не е отишъл при друг?

— Не се отказа цели шест месеца след това. Докато не си намери чичко паричко.

Отдръпнах се от Андре и изчаках Форсайт да довърши разпита. Когато дойде моят ред, зададох няколко въпроса, с които се надявах да напомня на съдебните заседатели, че Бранди е проститутка и че не е докладвал за това животозастрашаващо събитие в полицията.

— В коя болница отидохте, за да ви лекуват шията? — попитах.

— Не съм ходил в болница — отвърна той.

— Разбирам. Значи подезичната ви кост не е била счупена, както е станало с жертвата по това дело?

— Не знам какви точно са нараняванията в този случай.

— Разбира се, че не знаете. Но твърдите, че обвиняемият ви е душил, докато сте изпаднали в безсъзнание, а пък не сте се оплаkali в полицията, нито сте потърсили медицинска помощ.

— Просто се радвах, че съм останал жив.

— И сте отишли на работа, нали?

— Не разбирам въпроса.

— Отишли сте на работа като ескорт същата вечер след като твърдите, че сте били между живота и смъртта. Така ли е?

— Не си спомням.

— Ако извадя счетоводните документи на господин Ла Кос, в които е отразена работата ви като проститутка, дали това ще ви помогне да си спомните?

— Ако същата вечер съм работил, то е било само защото той ме е накарал и ме е заплашвал.

— Добре, да се върнем на инцидента, който твърдите, че се е случил. С една или с две ръце ви стисна обвиняемият?

— С две ръце.

— Вие сте голям мъж, не се ли защитихте?

— Опитах се, но той е по-едър от мен.

— Казахте, че когато сте дошли в съзнание, сте били вързан за кол. А къде бяхте, когато твърдите, че ви е душил, докато припаднете?

— Той ме хвана изотзад веднага щом го пуснах в апартамента си.

— Значи ви е душил изотзад?

— Да, нещо такова.

— Как така „нещо такова“? Души ли ви, или не?

— Уви ръка около шията ми изотзад и стисна, а аз опитах да се освободя, защото щеше да ме убие. Но след това припаднах.

— Тогава защо току-що казахте, че ви е душил с две ръце?

— Ами защото така беше.

Оставих съдебните заседатели да преценят сами. Смятах, че успешно съм дискредитирал достоверността на показанията на Гудрич на няколко места. Реших, че трябва да се оттегля, докато имам

предимство, и стрелях за последен път напосоки. Беше изчислен риск, тъй като се основаваше на вярата ми, че доброволните свидетели обикновено искат нещо в замяна. В този случай Гудрич очевидно желаше да си отмъсти, но подозирах, че има и още нещо.

— Господин Гудрич, в момента имате ли повдигнати някакви обвинения в престъпление, провинение или нарушение на обществения ред? Каквото и да е?

За частица от секундата погледът на Гудрич се стрелна към масата на прокурора.

— В окръг Лос Анджелис ли? Не.

— А в някой друг окръг, господин Гудрич?

Гудрич неохотно призна, че има обвинение за склоняване към проституция в Ориндж Каунти, но отрече, че свидетелства, за да получи помощ по него.

— Нямам повече въпроси — казах аз и гласът ми бе пропит с презрение.

Форсайт се опита да замаже нещата, като започна да уверява, че не е давал никакви обещания на Гудрич да му помогне в Ориндж Каунти.

След това на Гудрич му позволиха да стане от свидетелската банка. Бях нанесъл няколко добри удара, но белята вече беше направена. Чрез свидетеля прокуратурата добави и склонност към подобно поведение към солидните колони на мотива и възможността, които вече бяха побити. Така тезата на Форсайт беше завършена и той приключи с излагането ѝ в 16 часа в петък, като ми гарантира уикенд с неспокоен сън и паническа подготовка.

Вече беше понеделник и скоро щеше да ми дойде редът да застана пред съдебните заседатели. Задачата ми беше ясна. Да срутя направеното от Форсайт. Да променя гледните точки на дванайсетимата заседатели. При предишни процеси крайната ми цел бе да променя мнението поне на един. В повечето случаи блокирането на решението на съдебните заседатели е почти толкова изгодно, колкото оправдателна присъда. Прокуратурата често избира да започне повторен процес и да смекчи обвинението. Делото става като болно куче, което трябва да бъде приспано възможно най-бързо и най-безболезнено. В окопа на защитата това се смята за победа. Но не и този път. Не и с Андре ла Кос. Бях убеден, че клиентът ми си има

много грехове, но не е убиец. Бях сигурен, че е невинен по това обвинение, и затова имах нужда всичките дванайсет бога на вината да ми се усмихнат в деня на присъдата.

Седях на адвокатската банка и чаках приставите да доведат Ла Кос от ареста. Всички в съдебната зала бяхме предупредени, че бусът, който го кара от мъжкия централен затвор, закъснява заради задръстване. След като обвиняемият пристигнеше, съдията щеше да излезе от покоите си и да даде думата на защитата да изложи тезата си.

Запълвах си времето, като четях записките, които си бях набелязал за встъпителната реч. Бях решил да се възползвам от правото си да се обърна към съдебните заседатели в самото начало, преди да представя доказателствата си. Това крие риск, защото означава, че може да минат дни, преди те да чуят някакъв контрааргумент на хипотезата на обвинението и да видят някакви улики.

Форсайт бе произнесъл встъпителната си реч преди дванайсет дни. Беше минало толкова много време, че тезата на обвинението изглеждаше дълбоко и необратимо вкоренена в съзнанието на дванайсетимата. Но на мен ми се струваше, че съдебните заседатели вече умират да чуят нещо от защитата, да им се представи отговор на твърденията на Форсайт, на видеозаписа, на научните и материалните доказателства. И щяха да го получат точно днес.

Най-накрая в девет и четирийсет вкараха Ла Кос в залата. Обърнах се и видях как приставите го водят към адвокатската банка, свалят веригата от краката му и го слагат да седне до мен. Бе облечен с втория костюм, който му бях занесъл. Исках когато започнем да излагаме тезата на защитата, той да изглежда различно от предишната седмица. Двата костюма бяха купени на промоция на цената на един от магазин за мъжка мода. Лорна ги избра, след като прегледа гардероба на Ла Кос и не намери нищо представително и консервативно, което да му придаде деловия вид, който исках да има в съдебната зала. Но и новите костюми не можеха да скрият лошото му физическо състояние. Приличаше на човек в последен стадий на nelечим рак. Отслабването му бе излязло от контрол през шестте месеца, откакто бе зад решетките. Беше изпит, с петна по ръцете и шията, дължащи се на алергичната му реакция към праха за пране в затвора. Позата му беше

като на старец. Налагаше се непрекъснато да му напомням да се изправи, защото съдебните заседатели го гледат.

— Андре, добре ли си? — попитах го веднага щом седна до мен.

— Да — прошепна той. — Уикендите са дълги, когато си на топло.

— Знам. Дават ли ти още лекарства за стомаха?

— Дават ми, пия ги, но не знам дали помагат. Вътрешностите ми все още горят като подпалени.

— Е, да се надяваме, че няма да останеш още дълго вътре. Ще те пратим в най-добрата болница веднага щом те измъкнем.

Ла Кос кимна, сякаш за да ми каже, че не му се вярва някога да остави зад гърба си оковите и затвора. Дългите периоди зад решетките имат такъв ефект върху хората — разяждат надеждата им. Дори и на невинните.

— Как я караш ти, Мики? — попита той. — Как е ръката ти?

Въпреки собственото си тежко положение Андре никога не пропускаше да попита и за мен. В много отношения все още се възстановявах от катастрофата с линкълна. Ърл бе загинал, а аз бях ранен, но най-вече вътрешно.

Физически претърпях сътресение на мозъка и имах нужда от операция за наместване на носа. Направиха ми двайсет и девет шева на всички прорезни рани. Два пъти седмично трябваше да ходя на физиотерапия, за да възстановя напълно движението на лявата си ръка, която имаше скъсани сухожилия на лакътя.

Казано направо — беше малкият дявол. Някой дори би казал, че съм се отървал без нищо. Но физическите наранявания дори не се доближаваха до вътрешните травми, които носех в себе си. Всеки ден тъгувах за Ърл Бригс и скръбта ми се равняваше само на вината, която изпитвах заедно с нея. Не минаваше и ден, без да проверя отново ходовете и решенията си от април. Най-много ме измъчваше решението да оставя проследяващото устройство на колата си и да подразня тези, които ме следяха, като отида до Викторвил, за да се видя с Хектор Мойя. Последствията от него щях да нося винаги и към тях винаги щеше да е прикрепено усмихнатото лице на Ърл Бригс.

До огледа на останките от линкълна проследяващото устройство беше изчезнало, но беше там следобеда, когато Сиско отиде да види колата. За мен нямаше съмнение кой ни е проследил до Викторвил.

Нито кой е решил да обърне линкълна, дори може би го бе направил лично. Имах само една-единствена цел в този процес — да спечеля свободата на Андре ла Кос и да изчистя името му. Но смятах, че унищожаването на Джеймс Марко е неразривна част от съдебната ми стратегия.

Като се връщах към случилото се на магистрала 15, виждах само едно последствие от него, което с огромни уговорки можеше да се нарече добро. С Ърл бяхме превозени с хеликоптер до болницата във Викторвил. Ърл беше мъртъв, когато пристигнахме, а аз бях приет в спешното отделение. Когато дойдох в съзнание след операцията, дъщеря ми беше до леглото ми и ми държеше ръката. Този жест помогна много за изцерението вътре в мен.

Процесът бе отложен с почти месец, докато се възстановя, и цената на това плати най-вече Андре. Още един месец зад решетките, още един месец на умираща надежда. Нито веднъж не се оплака. Само искаше да се оправя.

— Добре съм — казах му. — Благодаря, че попита. Нямам търпение да започна, защото най-накрая и на теб ти дойде редът. Днес започваме да разказваме различна история.

— Добре.

Каза го не много убедено.

— Искам да се съсредоточиш само върху едно нещо, Андре.

— Да, знам, знам. Да не изглеждам виновен.

— Точно така.

Ударих го на шега по рамото със здравата си ръка. Тази мантра му повтарях още от първия ден. Не изглеждай виновен. Човек, който изглежда виновен, обикновено го осъждат. В случая с Андре бе по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Той изглеждаше съсипан, а това доста прилича на виновен.

Разбира се, аз знаех доста за това какво е да изглеждаш и да се чувстваш виновен. Но също като Андре се опитвах да си играя ролята. Не бях пил нищо от вечерта преди избора на съдебни заседатели. Дори през уикендите. Бях съсредоточен и подготвен. За Андре днес бе първият ден от остатъка от живота му. За мен — също.

— Ще ми се и Дейвид да е тук — прошепна Андре толкова тихо, че едва го чух.

Думите му ме накараха да се обърна инстинктивно назад и да огледам задната част на залата. Местата за публиката бяха почти празни както от самото начало на процеса. В отделение 111 съдеха сериен убиец и това дело бе привлякло по-голямата част от представителите на пресата. Ла Кос получаваше минимално внимание в новините и циникът в мен реши, че това е защото жертвата е проститутка.

Но си имах и мажоретки. Кендъл Робъртс и Лорна Тейлър седяха на първия ред точно зад адвокатската банка. Лорна бе идвала от време на време от началото на процеса, но за Кендъл това бе първо посещение. Притесняваше се да влезе в съда, за да не се натъкне на някой от миналото си, и бе стояла надалеч, докато не настоях да дойде поне за встъпителната ми реч. Бяхме се сближили от април насам и исках да е с мен за емоционална подкрепа.

Още от избора на съдебни заседатели на задния ред неотклонно седяха двама мъже. Не им знаех имената, но знаех кои са. Носеха скъпи костюми, но изглеждаха не на място в тях. Бяха мускулести, с много мургави кожи, очевидно защото прекарваха по-голямата част от времето си навън, а не в съдебната зала. Имаха същата физика и същите широки рамене като Хектор Аранд Мойя. Бях ги нарекъл просто „хората на Мойя“. Бяха част от закрилниците, които Мойя бе пратил да ме пазят след катастрофата в планината. Бях отказал предложението му за охрана при посещението в затвора. За Ърл Бригс бе прекалено късно, но аз втори път не казах „не“ на офертата.

И това бяха всички. Никой друг не искаше да гледа процеса. Любовникът на Ла Кос — Дейвид, го нямаше. Изчезна, след като взе всичкото останало злато на Ла Кос. Напусна града в деня преди началото на делото. Тази загуба бе най-голямата причина Андре да се завърти в спиралата надолу.

Донякъде го разбирах. Присъствието на Кендъл в залата бе много важно за мен. Чувствах се подкрепен и не толкова самотен. Все едно имах партньор в битката. Но дъщеря ми засега не бе стъпила в съда и от това ме болеше. Срещата в болницата само възстанови донякъде отношенията ни. А и училището вече не беше извинение, защото докато обвинението излагаше тезата си, започна междусрочната ваканция. Инстинктивното ми обръщане към публиката бе още една надежда, че тя може да е там.

— Не можеш да си позволиш да се тревожиш за това сега — прошепнах на Андре, а и на себе си. — Трябва да изглеждаш силен. Бъди силен.

Андре кимна и се опита да се усмихне.

Когато Дейвид избяга със златото, Ла Кос не бе единственият излъган. Дотогава вече бях взел разписка за второ кюлче. Трябваше да получа трето в началото на процеса. Така че делото, от което очаквах тлъста печалба, се превърна в про боно. Екипът на Холър вече не получаваше пари.

Точно в десет часа съдия Легоу се появи от покоите си и седна на мястото си. Както обикновено погледна Форсайт и мен и попита дали имаме да кажем нещо преди да покани съдебните заседатели. Този път имаше. Станах с купчина документи в ръка и казах, че имам нов списък със свидетели, които искам съдът да разгледа и да одобри. Тя ми махна да се приближа до катедрата ѝ. Подадох ѝ новия списък, дадох копие и на Форсайт. Още не бях седнал и Форсайт стана, за да възрази.

— Ваша Чест, адвокатът ви пробутва стара измамна практика и се опитва да скрие истинските свидетели в море от имена. Списъкът му отпреди началото на процеса беше огромен, а сега е добавил по моя преценка от двайсет до двайсет и пет нови имена. Очевидно е, че голяма част от тези хора изобщо няма да бъдат призовани.

Махна с листовете зад себе си към мястото, на което седеше Лий Ланкфорд, и продължи:

— Виждам, че иска да призове и детектива на прокуратурата, който работи по случая. Да видим какво още. Вече има не един, а двама федерални затворници. И един... двама... трима... надзиратели. И почти всички обитатели на сградата, в която е живяла жертвата...

Млъкна насред тирадата си и пусна листовете на масата, сякаш ги хвърляше в кошчето за боклук.

— Обвинението възразява, Ваша Чест. Би било невъзможно да се отговори, без да се даде време за преглед на имената и определяне на отношението на тези хора към делото, ако изобщо има такова.

Възраженията на Форсайт не бяха изненадващи. Даже разчитахме на тях в стратегията, която бяхме изработили и която бяхме нарекли „Марко Поло“. Бяхме я планирали на бялата дъска, която Лорна бе донесла по моя молба и бе сложила пред тухлената стена в

заседателната зала. Списъкът със свидетелите беше първият ход в гамбита и Форсайт правеше точно каквото се очакваше от него, макар засега да не бе обърнал внимание — или поне да не го бе показал с думи — на най-важното име. Наричахме го дълбочинен експлозив, който бе заровен под повърхността и чакаше да бъде детониран от първото погрешно движение на обвинението.

Станах да отговоря на възраженията, като хвърлих още един бърз поглед към публиката. Дъщеря ми все още я нямаше, но получих усмивка от Кендъл. Докато се обръщам, очите ми за миг се натъкнаха на очите на Ланкфорд. Той ме изгледа по начин, шейсет процента от който можеше да се определи като „какво, по дяволите, е това“, а останалите четирийсет бяха обичайното „да ти го начукам“. Но именно на тези шейсет процента се надявах.

— Ваша Чест — казах, като най-накрая се обърнах към съдията, — от възраженията на господин Форсайт е очевидно, че той вече знае кои са тези хора и как са свързани с делото. Въпреки това защитата с радост ще му даде време да прегледа новите имена и да отговори. Но няма нужда да прекъсваме процеса. Смятам да занимая съдебните заседатели с дълго отлаганата ми встъпителна реч и след това да започна с разпити на свидетели от първоначалния списък, които вече са одобрени от съда.

Легоу — доволна от предложеното ѝ лесно решение на ситуацията — каза:

— Добре. Ще решим това утре сутринта. Господин Форсайт, дотогава имате време да прегледате списъка и да си подготвите отговора.

— Благодаря ви, Ваша Чест.

Легоу повика съдебните заседатели. Останах прав и си препрочетох записките, докато заседателите се настаняваха по местата си и съдията им обясняваше, че сега ще произнесе пред тях встъпителната си реч. Припомни им, че това, което ще кажа, не би трябвало да се приема като доказателство, и след това ми даде думата. Отдалечих се от адвокатската банка, като оставих записките си на нея. Никога не ползвам нещо написано, когато се обръщам директно към съдебните заседатели, и през цялото време ги гледам в очите.

Съдията бе разпоредила, че по време на встъпителните си речи адвокатът и прокурорът имат право да застанат в пространството пред

съдебните заседатели. Юристите наричат това кладенеца на залата, но аз винаги съм го приемал като територия на доказването. И нямам предвид улики, а доказване пред заседателите, демонстрация на каузата, зад която заставащ. Първо трябва да спечелиш уважението им, ако изобщо искаш да се надяваш да ги убедиш в тезата си. Трябва да проявиш страст и да не се извиняваш, че защитаващ обвинения.

Първият съдебен заседател, чийто поглед срещнах, беше номер 4. Малъри Гладуел, на двайсет и осем години, редактор в киностудио. Работата ѝ бе да анализира сценарии и да преценява дали стават за откупване и реализация. Още щом я видях по време на процедурите по подбора, разбрах, че я искам за съдебен заседател. Трябваша ми познанията ѝ в разказването на истории и логиката. Искан заседателите накрая да предпочетат моята теза пред тази на Форсайт и инстинктите ми подсказваха, че Малъри Гладуел би могла да е тази, която да ги поведе натам.

По време на представянето на обвинението през цялото време не свалях очи от Малъри. Наблюдавах всички съдебни заседатели, опитвах се да разчета израженията им, да разбере кои показания и доказателства им правят най-силно впечатление, към какво са скептични, какво ги ядосва и т.н. Но за мен Малъри беше алфата. Предполагах, че уменията ѝ да разбива сюжетите на съставните им части биха я направили важен глас, ако не и най-важният, при обсъждането на присъдата. Тя можеше да стане моя Хамелински ловец на плъхове, затова бе първата, която погледнах в очите; щеше да бъде и последната. Искан да я спечеля за каузата на защитата.

Фактът, че тя също ме погледна в очите и не извърна поглед, беше ясен сигнал, че инстинктите не са ме излъгали.

— Госпожи и господа — започнах, — не мисля, че тук се нуждаем от въведение. Процесът вече започна и съм сигурен, че всички знаем кой кой е. Затова ще бъда съвсем кратък, за да се захванем с най-важното по делото. С истината за това какво се е случило с Глория Дейтън.

Докато говорех, несъзнателно пристъпих две крачки напред, разперих ръце и ги сложих върху преградата, която ме отделяше от съдебните заседатели. Наведох се напред и се опитах да превърна общуването между един мъж и дванайсет непознати в толкова интимен

акт, колкото срещата със свещеник или равин. Исках всеки един от тях да си мисли, че говоря само на него.

— Знаете, че адвокатите си имат жаргон за всичко, включително и за съдебните заседатели. Наричаме ви богове на вината. И не от неуважение към религията ви. А защото вие сте точно това. Боговете на вината. Седите тук и решавате кой е виновен и кой не. Кой да бъде пуснат на свобода и кой не. Това е възвишено, но и тежко бреме. За да вземете такова трудно решение, трябва да знаете всички факти. Трябва да имате цялата истинска история. Трябва и да получите и правилното ѝ тълкуване.

Погледнах право към Малъри Гладуел. Вдигнах ръце от преградата и отстъпих назад, за да обхвана всичките дванайсет души и двете резерви. Докато говорех, небрежно се преместих надясно, за да може повечето съдебни заседатели да ме виждат вляво.

— Моля ви през следващите няколко дни или седмица да обърнете сериозно внимание на тезата на защитата. Досега чухте само едната страна на историята.

Предстои ви да чуете и другата. Ще видите, че в този случай имаме две жертви. Глория Дейтън, разбира се, е едната. Но същото важи и за Андре ла Кос. Също като Глория той е манипулиран и използван. Тя е убита, а Андре е накиснат да поеме вината.

Направих съвсем кратка, но многозначителна пауза.

— Реалистично погледнато, моята задача е да посея семената на съмнението в умовете ви. Ако имате разумни съмнения относно вината на Андре, то вашата работа е да го обявите за невинен. Но през следващите няколко дни аз ще отида отвъд тази задача и вие ще ме придружите в това пътуване. Ще разберете, че Андре е напълно невинен. И също така ще научите кой всъщност е извършил това ужасно престъпление.

Млъкнах, но очите ми продължиха да шарят по съдебните заседатели. Вече ги владеех. Знаех го.

— А сега, преди да приключа, нека ви кажа нещо, което съм сигурен, че ви е притеснявало през цялото време, докато обвинението излагаше тезата си. Това е начинът, по който господин Ла Кос си изкарва прехраната. Честно казано, и мен ме притеснява. Всъщност той е интернет сводник. И аз като мнозина от вас съм родител и се чувствам дълбоко разтревожен, когато някой печели от сексуалната

експлоатация на млади жени и мъже. Но присъдата, която трябва да произнесете в този случай, не бива да бъде повлияна от начина, по който Андре ла Кос се издържа. Не можете да го обвините в убийство само защото е такъв, какъвто е. Моля ви да помислите за жертвата Глория Дейтън и да се запитате дали е заслужавала да бъде убита само защото е проститутка? Отговорът, разбира се, е не, както и отговорът на въпроса: трябва ли Андре ла Кос да бъде осъден за убийство просто защото е сводник?

Млъкнах, бръкнах си в джобовете и сведох очи към пода. Време беше за грандиозния финал. Вдигнах поглед и го насочих право към Малъри.

— В заключение ви давам обещание, за което можете да ме държите отговорен. Ако не се справя — моля, обявете клиента ми за виновен. Готов съм да поема този риск, Андре също е готов, защото знаем каква е истината. Ние носим праведността на невинния.

Отново млъкнах с надеждата, че Форсайт ще възрази. Искан съдебните заседатели да видят как ме предизвиква, как се опитва да ме спре да не кажа истината. Но прокурорът не бе слязъл от първия автобус от юридическия факултет. Знаеше какво правя и се въздържа, не ми даде това, което си просех.

Продължих:

— Защитата ще ви представи улики и свидетелски показания, които ще докажат, че господин Ла Кос е просто употребен човек. И то в най-ужасна схема. Схема, в която тези, на които вярваме най-силно, заговорничат, за да накиснат невинен човек. Това е история за конспирация за укриване на истината, която в крайна сметка завършва с убийство и разтваряне на властови чадър. Надявам се...

Обърнах се и посочих към Андре ла Кос.

— ... и господин Ла Кос също се надява, че заедно с вас ще открием тази истина и ще произнесем вярната присъда, че той е невинен. Благодаря ви много.

Върнах се на мястото си и веднага си погледнах записките, за да видя дали не съм забравил нещо. Изглежда, бях покрил всички основни моменти, затова останах доволен. Андре се наведе и ми благодари шепнешком. Казах му, че още нищо не е видял.

— Мисля, че можем да обявим почивка — каза съдията. — Когато се върна след петнайсет минути, защитата ще започне своето

изложение.

Станах заедно със съдебните заседатели и ги наблюдавах как излизат заедно през вратата към стаята си. Видях, че Малъри Гладуел върви с наведена глава.

В последния момент, точно преди да мине през вратата, тя се обърна и погледна към залата. Очите ѝ срещнаха моите, останаха така за частица от секундата, а след това тя изчезна.

Веднага щом съдията се оттегли, излязох в коридора, за да видя първия си свидетел.

30.

Истинската причина да изскоча от съдебната зала в мига, в който съдията се оттегли, беше за да отида до тоалетната. Бях станал в четири, за да обмислям делото и да се подготвя за встъпителната реч. Поддържах огъня с обилни количества кафе и вече беше време за прочистване.

Видях Сиско да седи на пейката в коридора до Фернандо Валенцуела.

— Как сме? — попитах, докато минавах покрай тях.

— Страхотно — отвърна Сиско.

— Да бе — каза Валенцуела.

— Веднага се връщам — уверих ги.

След няколко минути вече стоях до писоара и в мен се разливаше чувство на облекчение. Дори бях затворил очи и превъртах наум някои от изказванията си от встъпителната реч. Така и не чух кога вратата на тоалетната се е отворила и някой е застанал зад мен. Точно когато си вдигах ципа, някой ме блъсна и лицето ми се удари в покритата с плочки стена. Ръцете ми бяха притиснати и не можех да помръдна.

— Да видим сега как ще те защити картелът.

Познах гласа, както и дъха на кафе и цигари.

— Ланкфорд, разкарай се от мен, мамка ти.

— Искаш да се ебаваш с мен, а, Холър? Искаш да потанцуваме?

— Не знам за какво говориш. Но ако направиш нещо на костюма ми, ще кажа на съдията. Детективът ми е отвън. Видял те е да влизаш.

Той ме дръпна от стената и ме хвърли към летящата врата на една от кабинките. Окопитих се бързо и огледах костюма си за поражения, след това си закопчах колана.

— Върни се в залата, Ланкфорд.

— Защо съм в списъка? Защо искаш да свидетелствам?

Отидох до редицата с мивки и спокойно си измих ръцете. После попитах:

— А ти защо мислиш?

— Онзи път в прокуратурата — сети се той. — Каза, че си ме видял с шапка. Защо го каза, по дяволите?

Вдигнах поглед от ръцете си към огледалото и го погледнах в него.

— Споменал съм шапка?

Пресегнах се и издърпах цял наръч хартиени салфетки, за да си избърша ръцете.

— Да, спомена шапка. Защо?

Хвърлих салфетките в кошчето за боклук, обърнах се и се засуетих, сякаш се опитвах да си спомня нещо от далечното минало. След това го погледнах и поклатих глава, направих се на объркан.

— Не знам за шапката. Но знам, че ако още веднъж ме докоснеш така, ще си имаш повече неприятности, отколкото можеш да понесеш.

Отворих вратата и излязох в коридора, като оставих Ланкфорд в тоалетната. Едвам сдържах усмивката си, когато приближих Сиско, който все още седеше на пейката с Валенцуела. Първото правило на „Марко Поло“ беше да ги караме да гадаят. Скоро Ланкфорд щеше да получи повече причини за притеснение от шапката.

— Всичко наред ли е? — попита Сиско.

— Ланкфорд да не се опита да те хване за патката вътре? — добави Валенцуела.

— Да, нещо такова — казах аз. — Да вървим.

Отворих вратата към залата и я задържах, докато влязат. Докато те минаваха покрай мен, се огледах за Ланкфорд, но не го видях. Обаче видях брат си да върви по коридора с дебела синя папка под мишница.

— Хари.

Той се обърна, без да спира, и ме видя. Усмихна се и спря.

— Мик, как си? Как е ръката?

— Добре е. Да не си на дело?

— Да, в 111.

— Хей, това е процесът, който краде репортерите от моя процес. Казах го на шега и се усмихнах.

— Неразкрит случай от 1994 година. Някой си Патрик Сюъл, голям нещастник. Докараха го от „Сан Куентин“, където излежава доживотна присъда за друго убийство. Този път му искат смъртна присъда.

Кимнах, но не можах да се насиля да му пожелаая късмет. Все пак работеше за другата страна.

— Е, нещо ново за шофьора? — попита той. — Хванаха ли вече някого?

Взрях се в него за момент, чудех се дали не е чул нещо за разследването от колеги.

— Не още.

— Лошо — отвърна той.

Кимнах в знак на съгласие.

— Е, трябва да се връщам. Радвам се, че те видях, Хари.

— Аз също. Трябва някой път пак да съберем момичетата.

— Разбира се.

И двамата имахме дъщери на една и съща възраст. Но очевидно неговата все още му говореше, и то редовно. Все пак той вкарваше лошите в затвора. Аз ги вадех оттам.

Влязох в залата и се сгълчах наум за негативните си мисли. Опитах се да си спомня упреците на Адвоката, който ме съветваше да спра да изпитвам вина, за да дам най-доброто от себе си в защитата на Ла Кос.

След като съдебните заседатели се върнаха на местата си, призовах първия си свидетел. Валенцуела тръгна към свидетелската банка и тупна с ръка преградата пред заседателите, когато минаваше покрай тях. Държеше се все едно свидетелстването в дело за убийство е нещо толкова обичайно, колкото да си купи цигари от супермаркета.

Закле се и каза буква по буква името си на секретарката. Оттам поех аз и го накарах да каже на съдебните заседатели какво работи.

— Ами — започна той, — може да се каже, че съм човек с много умения. Аз съм смазката, която дава възможност на съдебната система да работи гладко.

За малко да го поправя, че е вазелинът на съдебната система, но се сдържах. Все пак беше мой свидетел. Накарах го да е по-конкретен относно заниманията си.

— Ами първо съм лицензиран поръчител по суми за пускане под гаранция — каза той. — Освен това имам и ЧД разрешително и го използвам. И ако слезете в кафенето на втория етаж, ще разберете, че съм му арендатор. В тази сделка сме заедно с брат ми. Така че...

— Да се върнем малко назад — прекъснах го. — Какво е ЧД?

— Частен детектив. Трябва ти разрешително от щатската управа, за да вършиш тази работа.

— Добре, а какво имате предвид, като казвате, че го използвате?

— Ами нали се сещате, да обслужвам юриспруденцията. Като например когато някой го съдят и адвокатът иска да му прати призовка, за да дойде да свидетелства или да даде писмени показания. Като това, което правя аз сега.

— Значи разнасяте призовки на свидетели?

— Да, нещо такова. С това се занимавам.

Въпреки всичките години, през които бе работил като смазка на съдебната система, беше ясно, че Валенцуела няма много опит в свидетелстването пред съда. Отговорите му бяха тромави и непълни. Мислех си, че ще е един от най-лесните за разпит свидетели, а се оказа, че трябва да положи допълнителни усилия и да му вадя думите с ченгел от устата. Това не бе най-доброто начало на изложението на защитата, но аз продължих, раздразнен повече на себе си, отколкото на него, че не го бях препитал предварително.

— Добре, в работата си на призовкар имахте ли контакти с жертвата по това дело — Глория Дейтън?

Валенцуела се намръщи. Смятах, че въпросът е ясен, но той тръгна да отговаря заобиколно.

— Ами... да, но по онова време не го знаех. Имам предвид, че името ѝ не беше Глория Дейтън единствения път, когато съм контактувал с нея, нали разбирате.

— Имате предвид, че е използвала друго име?

— Да. Името на призовката, която ѝ предадох, беше Жизел Далинджър. На нея дадох документа.

— Добре, и кога беше това?

— В понеделник, пети ноември, шест часа и шест минути вечерта във фойето на блока ѝ на „Франклин“.

— Съобщавате много точно времето и мястото. Как е възможно да сте толкова сигурен?

— Защото документирам всяко предаване на призовка, в случай че някой не се яви в съда или за да даде писмени показания. След това мога кажа на съдията или на адвоката — виж, всичко е тук, призовката е предадена и човекът трябва да дойде. Показвам им документирането, на което са отбелязани часът и датата.

— Правите снимка?

— Да.

— Значи сте снимали Жизел Далинджър, след като сте й връчили призовката на пети ноември миналата година?

— Точно така.

Извадих копие от снимката, направена от Валенцуела на Жизел (Глория), на хартия с размери 20×25 см с отбелязани дата и час и помолих съдията да приеме първото вещественно доказателство на защитата. Форсайт възрази снимката да се ползва като доказателство и бе готов да спори, че Валенцуела е връчил призовка на Глория Дейтън. Но аз се борих за нея, защото исках съдебните заседатели да я видят. Съдията зае моята позиция и аз предадох снимката на заседателите, за да я разгледат. Това бе най-важното, което исках да постигна, изправяйки Валенцуела на свидетелската банка. Снимката беше ключова, защото правеше нещо повече от това да удостовери думите на Валенцуела. На нея бе уловен страхът в очите на Глория, който трябваше да се види и да не се обсъжда. Фотографията бе направена точно когато тя бе вдигнала поглед, след като бе прочела призовката. Видяла е името на Мойя и веднага е била обзета от страх. Исках заседателите да видят това изражение и сами да решат, че е страх, без аз или някой свидетел да им го казва.

— Господин Валенцуела, от чие име връчихте призовката? — попитах аз.

— Работех за адвокат на име Силвестър Фългони младши — отвърна той.

Почти очаквах да прибави онази шега за „Фългони, който мамата ще ви разгони“, но за щастие той я спести на заседателите. Може би най-накрая започваше да схваща как трябва да се държи един свидетел.

— И по кое дело бе издадена тази призовка?

— Мойя срещу Ролинс. Осъден наркочидилър на име Хектор Мойя се опитваше да...

Форсайт възрази и поиска разрешение да отиде до катедрата на съдията. Очевидно не искаше съдебните заседатели да чуят това, което имаше да казва Валенцуела. Съдията ни махна да се приближим. Заговорихме шепнешком.

— Ваша Чест, каква е целта на всичко това? — попита Форсайт.
— Господин Холър се опитва да отклони делото за убийство и да ни въвлече в друг, напълно различен процес. Въздържах се да протестирам, но сега... трябва да спрем това.

Забелязах употребата на първо лице множествено число, сякаш той и съдията споделяха отговорността да ме държат под контрол.

— Ваша Чест — казах аз, — господин Форсайт иска да ме спре, защото знае много добре каква е целта ми и е напълно наясно, че тя ще преобърне цялата му обвинителна теза. Делото, по което Глория Дейтън е получила призовка, е извънредно уместно за споменаване по този случай и в този процес и цялата теза на защитата е построена върху това. Моля ви да ме оставите да продължа и скоро ще разберете защо прокуратурата иска да ме блокира.

— Извънредно ли, господин Холър?

— Да, Ваша Чест, извънредно.

Тя помисли малко и кимна.

— Отхвърля се. Можете да продължите, господин Холър, но по-бързо.

Върнахме се на местата си и аз зададох последния си въпрос към Валенцуела още веднъж:

— Както вече казах — Мойя срещу Ролинс. Ролинс е директор на затвора във Викторвил, където Мойя лежи някъде от около седем-осем години. Опитва се да излезе оттам, като твърди, че Агенцията за борба с наркотиците го е нахиснала, като е подхвърлила...

Форсайт отново протестира, което май раздразни съдията. Той поиска още веднъж да се приближи към катедрата, но Легоу отказа и Форсайт трябваше да изложи възраженията си пред цялата зала.

— Доколкото ми е известно, Ваша Чест, свидетелят не е юрист, но дава юридическо тълкувание на жалба за лично явяване в съда за искане на отмяна на присъдата и се кани да ни съобщи като факти обвинения от едно дело. Всички знаем, че в едно дело всеки може да каже всичко. Това, че е казано, не означава...

— Добре, господин Форсайт — каза съдия Легоу. — Мисля, че изяснихте възраженията си пред съдебните заседатели.

Вече ми се искаше да му бяха разрешили да се доближи до съдийската катедра. Форсайт умело използва правото си на възражение, за да подкопае показанията на Валенцуела още преди той

да ги е изрекъл. Припомни на заседателите навреме, че „Моя срещу Ролинс“ е просто дело, в което се съдържат обвинения, а не доказани факти.

— Ще отхвърля възраженията и ще оставя свидетеля да довърши отговора си — каза Легоу.

Подканих Валенцуела да отговори отново и той обобщи обвиненията в жалбата на Мойя — че оръжието, заради което е осъден до живот, е подхвърлено от Агенцията за борба с наркотиците.

— Благодаря — казах аз, когато отговорът най-накрая влезе в протокола. — Какво направихте, след като връчихте призовката на Жизел Далинджър?

Валенцуела изглеждаше объркан от въпроса.

— Аз, въъ... Ами май казах на господин Фългони, че съм свършил работата — отвърна той.

— А след това виждали ли сте пак госпожица Далинджър?

— Не. Това беше единственият път.

— Кога чухте пак за нея след пети ноември миналата година?

— Сигурно седмица по-късно, когато разбрах, че е убита.

— Как разбрахте?

— Господин Фългони ми каза.

— Научихте ли нещо друго за смъртта ѝ?

— Ами да, четох във вестниците и видях, че са арестували някакъв човек.

— Говорите за ареста на Андре ла Кос, който е обвинен в убийството ѝ?

— Да, имаше го във вестниците.

— И как реагирахте на новината, след като я прочетохте?

— Изпитах облекчение, защото това значеше, че ние нямаме нищо общо.

— Какво...

Форсайт отново възрази, като каза, че това няма връзка с делото. Аз оспорих твърдението му, като заявих, че реакцията на Валенцуела към новините за убийството и ареста имат връзка, защото тезата на защитата е изградена върху факта, че призовката, връчена на Глория Дейтън, е мотивът за убийството ѝ. Легоу ме остави да продължа, тъй като щяла да отсъди дали има връзка след като свидетелят приключи с показанията си. Това беше победа с едно наум за мен. Дори по-късно

да извадеше отговорите на Валенцуела от протокола, съдията нямаше да може да ги изтрие от спомените на дванайсетимата съдебни заседатели.

— Продължете, господин Валенцуела — казах. — Кажете на съдебните заседатели защо изпитахте облекчение, когато чухте, че господин Ла Кос е арестуван за убийството.

— Ами защото това означаваше, че няма нищо общо с другото нещо. Нали се сещате, със случая на Мойя.

— А защо изобщо се притеснявахте за това?

— Защото Хектор Мойя е човек от наркокартел и си мислех, нали се сещате, че...

— Май тук ще трябва да прекъсна свидетеля — каза Легоу. — Влизаме в област извън неговите познания. Задайте друг въпрос, господин Холър.

Само че аз няхах повече въпроси. Въпреки недодяланото си поведение Валенцуела се оказа отличен свидетел и бях доволен от начина, по който протече всичко. Дадох думата на Форсайт за въпроси, но той бе достатъчно умен, за да пропусне. Нямаше кой знае какво да измъкне от разпита на Валенцуела, без някой от тях да повтори някое твърдение, което бе в угода на тезата на защитата.

— Нямам въпроси, Ваша Чест — каза той.

Съдията освободи Валенцуела и той излезе от залата. Легоу ми каза да повикам следващия си свидетел.

— Ваша Чест — започнах аз, — може би сега е подходящ момент да прекъснем за обяд.

— Наистина ли, господин Холър? — попита Легоу. — И защо? Часовникът показва дванайсет без двајсет.

— Ами, госпожо, следващият ми свидетел още не е дошъл и ако сега направим обедна почивка, съм сигурен, че с него ще започнем следобедното заседание.

— Добре. Съдебните заседатели са свободни до един часа.

Докато те излизаха от залата, аз се върнах на адвокатската банка и започнах да си събирам книжата. Знаех, че не бива да оставям нищо там по време на обедната почивка. В мига, в който вратата се затвори зад последния заседател, прогърмя гласът на съдията:

— Господин Холър.

Вдигнах очи.

— Да, Ваша Чест.

— Господин Холър, дали ще ви хареса да обядвате заедно с клиента си в ареста?

Усмихнах се, защото не се сещах да съм извършил някакво нарушение.

— Нямам нищо против компанията му, но сандвичите със сирене не са сред кулинарните ми фаворити, Ваша...

— Смятайте се за предупреден, господин Холър. Никога не предлагайте обедна или каквато и да е друга почивка пред моите съдебни заседатели, ясно ли е?

— Да, госпожо.

— Това е моята съдебна зала, господин Холър, не вашата. И аз решавам кога да прекъснем за обяд.

— Да, Ваша Чест. Извинявам се, няма да се повтори.

— Ако се повтори, ще има последствия.

След това изсумтя и си тръгна, а черната ѝ тога се развя след нея. Окопитих се и погледнах към Форсайт, който се подхилваше. Очевидно и преди бе работил с Легоу и знаеше какви са правилата ѝ за приличие. Голяма работа, помислих си. Поне изчака съдебните заседатели да напуснат и чак тогава ме скастри.

Излязох от залата в коридора и видях Сиско да крачи нервно край асансьорите. Държеше телефона си до ухото, но не говореше.

— Къде е Фългони, по дяволите? — попитах.

— Не знам — отвърна Сиско. — Каза, че ще е тук. Чакам да ме свържат с него в кантората му.

— Има един час. И по-добре да се появи.

31.

Кендъл си бе тръгнала преди обедната почивка и бе поела към Долината, за да си поеме смяната във „Флекс“. С Лорна тръгнахме по „Спринг“, а след това завихме по Главната улица към „Кафенето на Пийт“. По пътя непрекъснато поглеждах през рамо, за да съм сигурен, че ни пазят. Хората на Мойя не се отделяха от нас.

Бяхме избрали „Пийт“, защото там обслужването беше добро и бързо и сервираха отлични сандвичи с бекон, маруля и домати. Единственият проблем бе, че винаги гъмжеше от ченгета, и този път не беше по-различно. Ресторантът се намираше само на две пресечки от административната сграда на полицията и бе любим на костюмите от командния състав и на детективите от елитните отдели „Убийства“ и „Грабежи“. Размених си няколко неловки кимвания и погледи с хора, които познавах от предишни процеси и дела. Намерих маса, която бе скрита от по-голямата част от заведението зад дебела подпорна колона, и това беше добре. Започвах да се чувствам все едно съм влязъл във вражески лагер, а всичко, което исках, беше сандвич с бекон, маруля и домати върху пълнозърнеста филия.

Лорна прояви достатъчно разум и ме попита дали искам да пази тишина, докато размишлявам върху делото и следобедното заседание. Но ѝ казах, че няма смисъл да съставям стратегия, докато не разбере дали Слай младши ще дойде в съда, както се очакваше от него. След като поръчахме, започнахме да разглеждаме графика ми и да търсим как да изкараме малко пари. Финансите на фирмата бяха на приключване. Преди да разбере, че няма да има повече златни кюлчета от Андре ла Кос, бях харчил щедро за разследване и подготовка за процеса. Излизаше повече, отколкото влизаше, и това беше проблем.

Това бе една от причините Дженифър Арънсън да не е в съда тази сутрин. Не можех да си позволя да я откъсна от работата с малкото платежоспособни клиенти, които имахме. Преди обед тя бе на изслушване по обявяване на фалита на собственика на сградата, в която правехме събранията на екипа.

Поне кредитната карта, с която платих обяда, все още не беше спряна. Представях си унижението, ако я бяха конфискували и срязали пред огромната публика от ченгета.

Добрите новини станаха две, когато получих есемес от Сиско на връщане.

Той е тук. Можем да продължим.

Споделих с Лорна, че Фългони вече е в съда, и можах да се отпусна по остатъка от пътя обратно. Докато Лорна не повдигна въпроса, който категорично избягахме почти месец.

— Мики, искаш ли да започна да се оглеждам за шофьор?

Поклатих глава.

— Не искам да говоря за това сега. Освен това нямам кола. За какво ми е шофьор? Да не би да искаш да кажеш, че не искам повече да ме караш?

Всяка сутрин тя ме взимаше от къщи и ме караше до съда. Обикновено Сиско ме връщаше у дома, за да може да провери къщата и да се увери, че е безопасна.

— Не, не е това — каза Лорна. — Нямам нищо против да те карам. Но докога ще чакаш, докато се върнеш към нормалния си живот?

Този процес бе добро спасение от душевната болка, причинена от катастрофата. Вниманието, което изискваше, не ми позволяваше да се връщам към онзи ден в Мохаве.

— Не знам — отвърнах. — Освен това не мога да си позволя нормалния си живот. Няма пари за шофьор, нито за кола, докато не получим чека от застрахователната компания.

Обезщетението се бавеше заради разследването. Калифорнийската магистрална полиция бе класифицирала катастрофата като убийство, причинено от умишлен удар на камион и последвало бягство. Камионът бе намерен на следващия ден, паркиран в поле в Хесперия и изгорен. Преди това бил откраднат от „Пътна помощ“. Доколкото знаех, магистралните полицаи нямаха представа кой го е карал, когато се е забил в линкълна ми.

Докато изминаваше дългия път от задния вход до свидетелската банка, Силвестър Фългони младши въртеше глава, сякаш виждаше съдебна зала отвътре за първи път. Когато стигна до мястото си, понечи да седне и съдията трябваше да го спре, за да остане изправен, докато положи клетва да казва истината, цялата истина и нищо друго освен истината.

След обичайните въпроси, които целяха да установят кой е Фългони и с какво се занимава, се насочих към жалбата за лично явяване пред съда на Хектор Мойя с искане за отмяна на присъдата. Накарах го да извърви стъпка по стъпка пътя, довел до призовката на Глория Дейтън.

— Всичко започна, когато господин Мойя ми каза, че оръжието, намерено у него от полицията в хотелската му стая, не е било негово, а е било подхвърлено — отговори Фългони. — Направихме разследване и заключихме, че има голяма вероятност оръжието вече да е било скрито в стаята, когато полицаите идват, за да го арестуват.

— И какво ви говори това?

— Че ако пистолетът е бил подхвърлен, както твърди господин Мойя, то това е направено от някой, който е влизал в тази стая преди полицаите.

— И какво предприехте?

— Направихме списък на хората, които са влизали в стаята през четирите дни, които господин Мойя е прекарал в нея преди ареста. И чрез процес на елиминация стигнахме до две жени, които многократно са влизали там през тези дни. Те са проститутки и са работили под имената Глори Дейс и Трина Трикс. Трина Трикс беше лесна за намиране, защото все още работи под същото име в Лос Анджелис и има уебсайт. Свързах се с нея и си уговорихме среща.

Млъкна и зачака нови указания. Бях му казал предварително да не захапва историята на големи хапки, а да отговаря кратко. И също така да не споменава изобщо, че е платил на Трина Трикс за съдействието ѝ. Не исках да дам тази информация на Бил Форсайт наготово.

— Ще разкажете ли на съдебните заседатели какво се случи на тази среща? — попитах аз.

Фългони кимна ентузиазирано.

— Първо уточни, че истинското ѝ име е Трина Рафърти. Освен това призна, че познава господин Мойя и е била в стаята му по онова време. Отрече да е подхвърляла оръжието, но каза, че приятелката ѝ Глори Дейс ѝ споделила, че го е направила тя.

Постарах се да се престоря на объркан, като вдигнах ръце, все едно исках да кажа: „Нищо не разбирам“.

— Но защо е подхвърлила оръжието?

Това предизвика възражение от страна на Бил Форсайт и петминутни обяснения пред катедрата на съдията. Накрая ми бе позволено да задам този въпрос. Това е един от малкото моменти в едно наказателно дело, когато защитата има предимство. Иначе всичко в процеса е организирано така, че да е против защитата. Само че единственото, което един съдия не иска да му се случва, е обрат в присъдата при обжалване в резултат на негова грешка. Затова мнозинството магистрати, включително и съдия Нанси Легоу, отстъпват и позволяват на защитата да продължи както намери за добре, стига да остане близо до границата на процедурата и приличието. Легоу знаеше, че всеки път, когато приеме възраженията на Форсайт, рискува да бъде опровергана от по-висока инстанция. Затова пък отхвърлянето на възраженията рядко води до същия риск. На практика това означава, че даването на свобода на защитата е най-безопасният път в правото.

Когато се върнах към разпита, попитах пак Фългони защо Глори Дейс е подхвърлила пистолета в хотелската стая на Хектор Мойя.

— Трина Рафърти ми каза, че и двете с Глори Дейс са работели за Агенцията за борба с наркотиците, а оттам са искали да затворят Мойя за...

Форсайт скочи със скоростта на изстребител.

— Ваша Чест! Какви са основанията тук? Обвинението категорично възразява свидетелят и адвокатът да използват този процес, за да се скитат безцелно в полето на спекулациите.

Съдията отвърна рязко:

— Мисля, че този път господин Форсайт е прав. Господин Холър, дайте основания за твърденията си или продължете със свидетеля по друга тема.

И това беше краят на предимството на защитата. Трябваша ми няколко секунди, за да се съвзема и да преосмисля разпита. Поведох

Фългони през серия въпроси, които трябваше да установят параметрите на ареста и присъдата на Мойя, като обърнах специално внимание на федералния наказателен кодекс, който позволява прокуратурата да иска обвинение по по-тежък състав и доживотна присъда заради притежание на огнестрелно оръжие и петдесет грама кокаин — количество, което по закон е повече от това за лична употреба.

Отне ми почти половин час, но накрая се върнах пак на това защо Глори Дейс — за която вече бяхме установили, че е Глория Дейтън — би подхвърлила пистолет в стаята на Мойя. Форсайт отново протестира, като каза, че основанията, които току-що съм дал, не са достатъчни, но съдията се съгласи с мен и отхвърли възраженията му.

— На основание на фактите, до които стигнахме по време на разследването, смятаме, че Глория Дейтън е била информатор на Агенцията за борба с наркотиците и е подхвърлила оръжието по заповед на човека от агенцията, който е отговарял за нея.

Ето. Вече го имаше в протокола. Крайъгълният камък на защитата. Хвърлих поглед към Форсайт. Той си записваше гневно нещо в бележника, без да вдига глава. Вероятно дори не искаше да вижда как са реагирали съдебните заседатели.

— И кой е човекът от агенцията, който е отговарял за нея? — попитах аз.

— Агент на име Джеймс Марко — отвърна Фългони.

Сведох очи и се направих, че си проверявам записките, за да може съдебните заседатели да запомнят добре името Джеймс Марко.

— Господин Холър? — подкани ме съдията. — Задайте следващия си въпрос.

Погледнах Фългони и се зачудих накъде да тръгна, след като името на Марко вече бе произнесено пред съдебните заседатели.

— Господин Холър! — подкани ме пак съдията.

— Да, Ваша Чест — отвърнах бързо. — Господин Фългони, откъде научихте името на Джеймс Марко като предполагаемия отговорник за Глория Дейтън от Агенцията за борба с наркотиците?

— От Трина Рафърти. Тя каза, че и двете с Глория са работили като информаторки на Марко.

— Трина Рафърти каза ли ви дали Марко я е карал да подхвърли пистолета в хотелската стая на господин Мойя?

Преди Фългони да отговори, Форсайт гневно възрази, като нарече цялата посока на разговора като „той каза, тя каза“. Съдията прие, без да изслуша аргументите ми. Помолих за разрешение да се доближа до катедрата и съдията неохотно ни даде знак да отидем при нея. Веднага минах на въпроса.

— Ваша Чест, защитата се чувства притисната. Съдът прие възражение срещу свидетелство, основаващо се на цитиране на думи на трети лица. Това не ми оставя друга възможност освен да поискам агент Марко да свидетелства. Както знаете, той беше в първоначалния списък със свидетелите, представен на съда преди четири дни. Само че не успяхме да му връчим призовка, нито лично, нито чрез Агенцията за борба с наркотиците.

Легоу сви рамене.

— И какво искате от съда? Да приеме свидетелство, основаващо се на цитиране на думи на трети лица? Няма да стане, господин Холър. Започнах да кимам още преди тя да довърши.

— Знам, госпожо. Но си мислех, че съдебна заповед от вас с благословията на обвинението може да докара агент Марко в залата.

Легоу погледна Форсайт и вдигна вежди. Сега топката беше у прокурора.

— Ваша Чест, с радост бих се съгласил да подкрепя такава заповед — каза той. — Но той само ще дойде в залата, за да отрече тези невероятни обвинения. Ще бъде думата на уважаван агент срещу думата на една курва и аз...

— Господин Форсайт! — прекъсна го съдията. Гласът ѝ бе станал по-силен от шепот. — Моля, покажете малко повече уважение и приличие в моята съдебна зала.

— Извинявайте, Ваша Чест — каза бързо Форсайт. — Проститутка. Искам да кажа, че накрая всичко ще се сведе до думата на агента срещу думата на проститутката и при това положение обвинението не би имало никакви притеснения.

— Много добре, да продължим — каза съдията. — Ще дам почивка петнайсет минути по-рано, за да обмислим съдебната заповед.

Върнахме се на местата си и аз погледнах към Фългони, който ме чакаше на свидетелската банка. Досега бе изглеждал спокоен и овладян. Смятах да променя това и да го запратя в посока, която не бяхме обсъждали и репетирали в дните преди процеса.

— Господин Фългони — започнах аз, — каква част от хипотезата за подхвърленото оръжие Глория Дейтън потвърди пред вас?

— Никаква — каза Фългони. — Пратих ѝ призовка да даде писмени показания, но тя бе убита преди да говоря с нея.

Кимнах и сведох очи към записките си.

— И откога сте адвокат?

Тази рязка промяна на посоката изненада младия Слай.

— Ами... следващия месец ще станат две години и половина.

— И сте участвали и преди в съдебен процес?

— Имате предвид — в съда?

За малко да се изсмея на глас. Ако Фългони не беше мой свидетел, бих могъл да го унищожа с този отговор. Но сега ситуацията беше такава, че ми трябваше полумъртъв, преди да приключа с разпита.

— Да, в съда — казах сухо.

— Никога досега. Но познавам адвокати, които казват, че целта е да стоиш далеч от съда и да се погрижиш да не се стига до съд.

— От моята гледна точка в момента това не е лош съвет, господин Фългони. Можете ли да кажете на съдебните заседатели как вие само две години след като сте завършили право, без никога да сте влизали в съдебна зала, се озовавате с клиент като Хектор Мойя?

Фългони кимна.

— Бях му препоръчан.

— От кого?

— Всъщност от баща ми.

— И как се случи това?

Фългони ми хвърли поглед, който изтълкувах като предупреждение, че минавам отвъд граница, която предварително сме се разбрали, че няма да прекрачваме. Аз му върнах поглед, с който му казвах: „Ами лошо, Фългони, лошо. Под клетва си. Мой си“. Трябваше да му подсказва отговора.

— Моля, кажете на съдебните заседатели как баща ви ви е препоръчал на господин Мойя.

— Ами баща ми е в същия федерален затвор, в който е и Хектор. Познават се и той го прати при мен.

— Добре, значи поехте случая две години след като сте завършили право и подадохте жалба господин Мойя да се яви лично в

съда, за да бъде изслушано искането му за отмяна на присъдата, прав ли съм?

— Да.

— Защото оръжието, заради което е осъден до живот, е подхвърлено.

— Да.

— И смятахте, че е подхвърлено от Глория Дейтън?

— Точно така.

— Защото така ви е казала Трина Трикс?

— Правилно.

— И преди да подадете жалбата, прочетохте ли протоколите от процеса срещу господин Мойя от две хиляди и шеста година?

— Повечето от тях, да.

— А този от произнасянето на присъдата, когато съдията го праща в затвора до живот?

— Да.

Помолих съдията да ми позволи да представя на свидетеля документ, който заведох като веществено доказателство номер 2 — протокол от съдебно заседание на 4 ноември 2006 г., на което е произнесена присъдата на Хектор Мойя.

Съдията одобри и аз пристъпих към Фългони, за да му дам документа. Вече беше отгърнат на страница с подчертани пасажки, които го помолих да прочете на съдебните заседатели.

— Какво е това, господин Фългони?

— Протоколът от заседанието на федералния съд, на което е произнесена присъдата. Това са коментарите на съдията.

— Това ли четохте, когато се подготвихте да внесете жалбата от името на господин Мойя?

— Да.

— Добре. Как се казва съдията?

— Лиса Бас.

— Бихте ли прочели на съдебните заседатели подчертаните думи на съдия Бас?

Фългони се наведе и започна да чете.

— „Господин Мойя, представените факти за вас са отвратителни. Целият ви живот е пълен с престъпления, заемали сте висок пост в зловещия картел Синалоа. Вие сте хладнокръвен и агресивен човек и

сте изгубили всякакъв човешки облик. Вие продавате смърт. Вие сте смъртта. И имам късмета днес да ви осъдя на доживотен затвор. Ще ми се да мога да направя повече. Честно казано, ще ми се да сте подсъден за престъпление, наказуемо със смъртна присъда, защото бих ви я дала.“

Спря да чете. Коментарите на съдията продължаваха, но ми се стори, че съдебните заседатели получиха достатъчно добра представа за общия им дух.

— Добре, значи прочетохте протокола от произнасянето на присъдата миналата година, докато се готвехте да подадете жалбата, така ли?

— Да.

— Значи докато сте подготвяли призовката на Глория Дейтън, сте били наясно с миналото на господин Мойя?

— Да.

— Тогава, господин Фългони, макар да сте млад и неопитен адвокат, не ви ли мина през ума, че може да е опасно да призовете Глория Дейтън да даде показания, при които вие без съмнение ще я питате дали е подхвърлила оръжие в хотелската стая на Хектор Мойя?

— Опасност от кого?

— Аз задавам въпросите, господин Фългони. Така става на истински процес.

Откъм мястото на съдебните заседатели се чу приглушен смях, но аз се направих, че не съм го чул.

— Господин Фългони, нима не сте разбирали, че като пратите призовка на Глория Дейтън и я назовете по име като лицето, което е подхвърлило оръжие в хотелската стая на Хектор Мойя, вие я поставяте в голяма опасност?

— Затова засекретих призовката. Тя не беше публична информация. Никой не знаеше.

— Ами клиентът ви? Той знаеше ли?

— Не съм му казал.

— Казахте ли на баща си, който е в същия затвор, в който е и Мойя?

— Но това е нелогично. Той не би могъл да я убие.

— Кой не би могъл?

— Хектор Мойя.

— Господин Фългони, трябва да отговаряте на въпросите, които ви задавам. Така няма да става объркване. Казахте ли на баща си, че сте идентифицирали жената, която според вас е подхвърлила оръжието в стаята на господин Мойя и че тя е Глория Дейтън?

— Да, казах на баща ми.

— А питали ли сте го дали той е казал това на господин Мойя преди смъртта на Глория Дейтън?

— Да, но това няма значение. Тя беше билетът на Мойя към свободата. Той не би я убил.

Кимнах и сведох за миг поглед към записките си, преди да продължа.

— Тогава защо сте питали баща си дали е съобщил името ѝ на господин Мойя?

— Защото отначало не разбирах какво става. Помислих си, че е възможно той да е бил движен от желание за мъст или нещо подобно.

— В момента мислите ли го?

— Не, защото вече разбирам. Тя му е трябвала жива, за да спечели иска за отмяна на присъдата. Имахме нужда от нея.

Надявах се алтернативата на сценария, който току-що бях изложил, да е очевидна за съдебните заседатели. Засега стъпвах на пръсти. Исках сами да го проумеят, а след това щях да усиля убеждението им с още свидетелски показания. Когато хората си мислят, че сами са открили някаква информация, са по-склонни да ѝ вярват.

Хвърлих поглед към Малъри Гладуел и видях, че си записва нещо в бележника — съдът дава бележници на всички съдебни заседатели. Май моят алфа съдебен заседател бе доловил внушението ми.

Обърнах се пак към Фългони. Това би бил идеалният момент да приключа, но Фългони все още бе под клетва и на свидетелската банка. Реших да не пропускам нито една възможност да набия в главите на всички тезата на защитата.

— Господин Фългони, опитвам се установя кое кога се е случило около жалбата от името на Хектор Мойя. Завели сте иска и сте пратили призовка на Глория Дейтън в началото на ноември, нали така?

— Да.

— А след това тя е убита в нощта на единайсети срещу дванайсети ноември?

— Не знам точната дата.

— Няма нищо, аз я знам. На сутринта на дванайсети ноември Глория е била мъртва, но трябва да минат още пет месеца, преди да има някакво раздвижване около иска, така ли е?

— Както вече казах, не помня дати. Мисля, че е така.

— Защо чакахте чак до април тази година, за да задвижите пак нещата и между другото да пратите призовка и на агента от Агенцията за борба с наркотиците Джеймс Марко? На какво се дължи забавянето, господин Фългони?

Фългони поклати глава, не знаеше какво да отговори.

— Аз просто... обмислях стратегията. Понякога тези неща се движат бавно, нали знаете?

— Да не би да е защото сте си дали сметка, че ако Глория Дейтън е нужна жива на Хектор Мойя, то може би има някой друг, който я иска мъртва?

— Не, не мисля, че това...

— Да не би да се страхувахте, господин Фългони, че сте отворили кутията на Пандора с иска за лично изслушване пред съда и може самият вие да сте в опасност?

— Не, не съм се страхувал.

— Заплашван ли сте от някой служител на правораздаването да потулите и да се откажете от иска от името на Мойя?

— Не, никога.

— Как реагира агент Марко на призовката през април?

— Не знам. Не бях там.

— А той дойде ли при вас, за да даде писмени показания?

— Не, още не е.

— Той лично заплашвал ли ви е, че ще ви се случи нещо, ако продължите с иска?

— Не, не е.

Взрях се продължително във Фългони. Сега той изглеждаше като уплашено малко момче, което би лъгало за всичко само и само да се измъкне.

Вече беше време. Вдигнах поглед към съдията и казах, че нямам повече въпроси.

32.

Форсайт разпитва Фългони цели деветдесет минути. Играеше твърдо. Ако аз на моменти бях правил така, че младия адвокат да изглежда глупаво, то прокурорът го изкара напълно некомпетентен. Форсайт очевидно имаше мисия и тя беше пълно унищожаване на надеждността на Фългони като свидетел. Бях използвал младия Слай, за да бъдат протоколирани няколко неща, които после щяха да се превърнат в отправни точки за мен. Единствената надежда на Форсайт да подкопае тези отправни точки пред съдебните заседатели бе да подкопае източника им. Трябваше така да изкара нещата, че заседателите да отхвърлят показанията на Фългони в тяхната цялост.

За малко да изпълни мисията си към края на деветдесетте минути. Фългони изглеждаше изцеден. Дрехите му изглеждаха някак си посърнали, позата му бе унила. Отговаряше на въпросите едносрично, съгласяваше се с почти всичко, което прокурорът твърдеше под формата на въпрос. Това бе Стокхолмски синдром — стараяше се да се хареса на похитителя си.

Опитах се да се намеся и да помогна, където мога, с възражения. Но Форсайт умело водеше разпита натам, накъдето бе решил, и възраженията ми бяха отхвърляни едно по едно.

В 4 и 15 най-накрая всичко свърши. Фългони бе освободен и когато стана от свидетелската банка, приличаше на човек, който не иска никога повече да стъпи в съдебна зала, въпреки че беше адвокат. Отстъпих назад към парапета, който ме делеше от публиката, и прошепнах на Сиско на първия ред да се погрижи младият Слай да не си тръгва. Трябваше да говоря с него.

Съдията разпусна съдебните заседатели за деня. След това ни повика заедно с Форсайт в кабинета си, за да приготвим съдебната заповед, която се надявахме да доведе Джеймс Марко в съдебната зала. Казах на Лорна, че това няма да отнеме много време, затова да слиза и да изкара колата от подземния паркинг, където я бе оставила сутринта.

Настигнах Форсайт в коридора, който се намираще зад съдебната зала и водеше към кабинета на съдията, и казах:

— Добра работа с Фългони. Сега поне вече има някакъв опит в съда.

Форсайт се обърна и ме изчака.

— Аз? Ти започна, освен това е твой свидетел.

— Жертвоприношение пред боговете. Налагаше се.

— Не знам какво се опитваш да постигнеш с тази история с Мойя, но няма да мине, Мик.

— Ще видим.

— И каква е тази работа с новите имена в списъка? Имам деца, на които искам довечера да обърна внимание.

— Дай го на Ланкфорд. Той има време. Мисля, че си е изял децата.

Форсайт се засмя. Влязохме в кабинета. Съдията вече беше зад бюрото си, извърната към компютъра отстрани.

— Господа, да приключваме с това и да си тръгнем преди задръстванията.

Петнайсет минути по-късно си тръгнах през съдебната зала. Съдията бе издала заповед на Марко да се яви. Хората на шерифа трябваше да я предадат в Агенцията за борба с наркотиците на следващата сутрин. В нея се изискваше Агенцията да представи причина защо Марко не би могъл да се яви в съда в сряда в 10 сутринта. Това означаваше, че или техен адвокат, или самият Марко трябва да присъства. Ако това не свършеше работа, съдия Легоу щеше да издаде заповед за арест на Марко и тогава наистина щеше да стане интересно.

Намерих Сиско и младия Слай да седят на една пейка в коридора. Един от хората на Мойя се бе разположил на друга пейка в другия край на коридора. Другият бе тръгнал след Лорна, която беше слязла да вземе колата.

Отидох при Сиско и Фългони и казах на младия Слай, че знам колко му е било трудно, но високо ценя помощта, която е оказал по делото на клиента ми. Казах му също, че нямам търпение да работя с него по иска във федералния съд.

— Бях прав за теб, Холър — отвърна той.

— Да, и кога точно? — попитах.

— Когато ти казах, че си задник.

Стана и понечи да си тръгне.

— А сега вече съм сигурен — добави той. — Убедих се.

Със Сиско го гледахме как върви към асансьора. Хубавото нещо на окъсняването в съда е, че напливът за асансьорите намалява и не се чака толкова много. Фългони бързо се качи и изчезна.

— Приятен тип — каза Сиско.

— Трябва да видиш баща му — отвърнах. — Още по-приятен е.

— Не бива да говоря лошо. Може някой ден да работя за него — каза Сиско.

— Може би си прав.

Подадох му копие от съдебната заповед и той го прегледа.

— Някой в сградата на федералните вероятно ще си избърше задника с това.

— Вероятно си прав, но е част от играта. За всеки случай трябва да сме готови за Марко в сряда.

— Добре.

Станяхме и тръгнахме към асансьорите. Човекът на Мойя ни последва.

— Към заседателната зала ли си? — попитах Сиско.

Екипът ми се събираше всеки следобед там. Анализирахме случките от изминалия ден и събирахме идеи за следващия. Споделяхме успехите и пораженията. Днес според мен бяхме по-скоро успешни. Събранието щеше да е приятно.

— Ще дойда — отвърна Сиско. — Просто преди това трябва да спра на едно място.

— Добре.

Излязох от съда, тръгнах по улица „Спринг“ и видях лексуса на Лорна паркиран пред два линкълна, които чакаха клиентите си адвокати. Подминах линкълните и почти бях посегнал да отворя задната врата на колата на Лорна, но реших да не я излагам и седнах отпред.

— Предполагам, че вече съм „Адвокатът с лексуса“ — казах. — Може да направят продължение на филма.

Тя не се усмихна, а попита:

— Към заседателната зала ли?

— Ако нямаш нищо против. Искам да съм сигурен, че сме готови за утре.

— Разбира се.

Тя рязко се отдели от тротоара, без да огледа платното, засече един моторист и той я наруга. Изчаках малко. Бях женен за нея за кратко. Познавах настроенятията ѝ и знаех, че тихите диалози с кратки реплики могат да кипнат, ако бъдат оставени на котлона твърде дълго.

— Какво има? Разстроена си.

— Не съм.

— Напротив. Кажете ми.

— Защо накара Силвестър младши да те чака след заседанието?

Присвих очи, опитвах се да направя връзка между чакането на Младши и нейното лошо настроение.

— Не знам. Сигурно защото исках да му благодаря, че свидетелства. Беше тежък ден за него.

— И чия е вината за това?

Сега разбрах защо се държи така с мен. Изпитваше съжаление към младия Слай.

— Виж, Лорна, хлапето е напълно некомпетентно. Трябваше да покаже това, защото ако не го бях направил, щях да изглеждам също толкова некомпетентен, когато Форсайт обърше пода с него. Освен това някой ден той ще ми благодари за това. По-добре сега да му е тежко, отколкото по-късно.

— Както кажеш.

— Да, както кажа. Знаеш ли какво? Ърл никога не ми е давал акъл как да си работя делата.

— И виж какво му се случи.

Това беше като стрела в гърба.

— Моля? Какво искаш да кажеш?

— Нищо.

— Стига, Лорна, не хвърляй всичко върху мен. Не мислиш ли, че вече и без това нося достатъчно вина?

Всъщност бях изненадан, че ѝ бяха трябвали цели два месеца, за да ми го каже.

— Знаеше, че те следят. Знаеше за проследяващото устройство в линкълна.

— Да, проследяващо устройство. За да знаят къде ходя. Не за да могат да ни убият. Това не сме го допускали. Сложили ни бяха проследяващо устройство, не бомба, за бога.

— Когато отиде при Мойя, трябваше да се сетиш, че те ще разберат, че си разгадал всичко, и ще стане опасно.

— Това е лудост, Лорна. Защото аз не съм разгадал всичко. Нито тогава, нито сега. Все още карам на мускули. Освен това се обадох на Сиско, докато бях там. Той ме увери, че индианците са ни следили и нямаме опаска. Затова взех решение да изтеглим индианците, защото ни струваха доста, а ти непрекъснато ми даваше зор за пари.

— Значи обвиняваш мен?

— Не, не те обвинявам. Не обвинявам никого, но очевидно някой е пропуснал нещо, защото сме имали опаска.

— И Ърл беше убит.

— Да, Ърл беше убит и убийците му засега се измъкват. А аз трябва да живея с решението си да изтеглим наблюдението, не че то щеше да промени нещо.

Вдигнах ръце в знак че се предавам.

— Виж, не знам защо всичко това избива точно в този момент, но може ли повече да не говорим на тази тема? Намирам се наред процес и жонглирам с резачки. Така никак не ми помагаш. Виждам лицето на Ърл всяка нощ, когато се опитвам да заспя. Ако ще се почувстваш по-добре, ако знаеш, че духът му ме преследва — добре, така е.

През следващите двайсет и пет минути пътувахме в мълчание. По броя на паркираните зад сградата на „Санта Моника“ коли, сред които имаше и няколко изпочупени вана, можех да кажа, че събранието ни ще има музикален съпровод. Според правилата на сградата групите имаха право да репетират след 4 следобед.

Продължихме да мълчим, докато се возехме в товарния асансьор. Обувките ни нервно потропваха по дървения под. Звукът отекваше и в празното помещение, докато вървахме към заседателната зала.

Вътре беше само Дженифър Арънсън. Спомних си, че Сиско бе казал, че има някаква работа преди това.

— Е, как мина? — попита Арънсън.

— Доста добре. Играта тръгна. Дори успях да предложа на Форсайт да остави Ланкфорд да прегледа новия списък със свидетели.

— Имам предвид процеса. Как беше Фългони?

Погледнах Лорна, вече наясно със симпатиите ѝ към Слай младши.

— Свърши си работата.

— Приключихме ли с него?

— Да, поне засега.

Дженифър бе направила новия списък със свидетели, като се бе погрижила всяко добавено име да има някаква връзка с процеса, така че да можем да обосновем присъствието му. С изключение на едно.

— Форсайт възрази категорично, че съдията му е дала време само до утре сутринта, за да отговори. Затова ми трябваш там, тъй като знаеш имената по-добре от мен. Свободна ли си сутринта?

— Да. Аз ли ще отговарям, или само ще ти шепна?

— Ти ще отговаряш.

При мисълта, че ще застане срещу Форсайт в съда, тя се оживи.

— Ами ако той спомене Стратън Стергос?

Помислих малко, преди да отговоря. Чувах как някой свири рифове на електрическа китара някъде из сградата.

— Първо, няма „ако“. Стергос ще бъде споменат. Когато това стане, започваш да отговаряш, след това поглеждаш леко към мен, сякаш ме питаш дали не казваш прекалено много. И аз се намесвам и поемам оттам нататък.

Новият списък със свидетели, който бях предал, бе внимателно премислена част от стратегията ни. Всяко име, което бяхме добавили, имаше поне минимална връзка със случая „Глория Дейтън“. Можехме лесно да обосновем нуждата лицето да свидетелства. Истината беше, че можехме да призовем много малко от тези лица в залата. Повечето бяха добавени в списъка, за да прикрием едно-единствено име: Стратън Стергос.

Стергос не беше нито директно, нито индиректно свързан с Дейтън. През последните два десет години обаче той бе живял в Глендейл срещу къща, в която през 2003 година били убити двама наркодилъри. Смятах, че именно при разследването на тези убийства е бил сключен нечестив съюз между тогавашния детектив от полицията Лий Ланкфорд и агента от Агенцията за борба с наркотиците Джеймс Марко. Имах нужда да изтръгна този съюз из корен и да намеря начин да го свържа с Глория. Това се нарича приложимост. Трябваше да докажа, че случаят в Глендейл е приложим към случая с Дейтън, иначе никога нямаше да успея да предам тезата си на съдебните заседатели.

— Значи се надяваш Ланкфорд да направи проучването и да открие името на Стратън Стергос? — попита Дженифър.

Кимнах.

— Ако извадим късмет.

— И след това да направи грешка.

Пак кимнах.

— Ако извадим още по-голям късмет.

Като по поръчка точно тогава влезе Сиско. Дадох си сметка, че докато е прекосявал таванското помещение, здравенякът не е издал нито звук. Отиде до каната с кафе и започна да си налива.

— Сиско, това е старо — предупреди го Лорна. — От снощи е. Дори не е претоплено.

— Ще свърши работа — каза Сиско.

Остави стъклената кана върху студения нагревател и отпи. Всички направихме физиономии. А той се усмихна.

— Какво толкова? Имам нужда от кофеин. Настаняваме се около къщата и може да будувам цяла нощ.

— Значи всичко е готово? — попитах.

Той кимна.

— Току-що проверих. Готови сме.

— Тогава да се надяваме, че Ланкфорд ще свърши своята работа.

— И тогава какво ще стане?

Наля си още кафе.

— Ще направя ново — каза Лорна.

Стана, заобиколи масата и тръгна към съпруга си.

— И това става — каза Сиско. — И без това няма да остана дълго. Трябва да отида при екипа.

Лорна спря и го погледна. Лицето ѝ беше преbledняло.

— Какво? — каза Сиско.

— С какво се занимаваш? — попита тя. — Колко е опасно?

Сиско сви рамене и ме погледна.

— Взели сме предпазни мерки — казах аз. — Но... те са въоръжени.

— Винаги внимаваме — добави Сиско.

Вече разбирах откъде бе дошъл разгорещеният спор между мен и Лорна в колата. Тя се тревожеше за съпруга си, тревожеше се, че съдбата, която бе сполетяла Ърл Бригс, може да почука и на нейната врата.

33.

Сиско ми звънна в полунощ. Бях в леглото с Кендъл. Преди това се бях измъкнал през задната врата на дома си и пак бях взел такси, за да отида да се видя с нея. Хората на Мойя все още ме пазеха през нощта, но ги зарязвах, когато отивах да се видя с Кендъл, защото тя не бе съгласна да са край нея. Както обикновено, откакто бе започнал процесът, вечеряхме късно в суши бара, след като тя затвори студиото, а след това се върнахме в нейното жилище. Бях заспал дълбоко и сънувах автомобилни катастрофи, когато Сиско се обади. Трябваше ми малко време, за да осъзная къде съм и какво означава това обаждане.

— Записахме ги — каза Сиско.

— Кого по-точно?

— И двамата. Ланкфорд и Марко.

— Заедно, в един кадър?

— В един кадър.

— Добре. Направиха ли нещо?

— О, да. Влязоха.

— Имаш предвид — влязоха с взлом?

— Аха.

— Мамка му! И го имате това на запис?

— Имаме го, даже още нещо. Марко подхвърли в къщата наркотици. Хероин.

Направо останах без думи. За по-добро не можех и да мечтая.

— И това също го записахте?

— Да. Всичко. Искаш ли вече да махнем камерите?

Помислих малко, преди да отговоря.

— Не — казах накрая. — Искам да останат. Платихме на Стергос за две седмици. Нека всичко си стои на мястото. Никога не се знае.

— Сигурен ли си? Имаме ли пари за това?

— Да, сигурен съм. И не, нямаме пари.

— Е, не ти трябва да ядосваш тези момчета.

За малко да пусна шегичка как ядосваме индианците още откакто Колумб е пристигнал тук, но реших, че не е време да проявявам

чувство за хумор.

— Ще измисля нещо.

— Добре.

— Ще се видим утре сутринта. Мога ли да видя нещо от записа?

— Да, ще го сваля на айпада на Лорна. Ще го гледаш по пътя към съда.

— Добре.

След като затворих, проверих съобщенията си, за да видя дали не съм получил нещо от дъщеря ми. Пращах ѝ новини от процеса всяка вечер, казвах ѝ как вървят нещата и какво се очаква на следващия ден. Бяха предимно лоши съобщения, докато не започна представянето на защитата. Сега аз владеех положението. Докато пътувах с таксито, ѝ бях написал за точките, които отбелязах с Валенцуела и Фългони.

Но както обикновено нямаше отговор, нито какъвто и да е знак от нея. Оставих телефона на нощното шкафче и пак положих глава на възглавницата. Ръката на Кендъл се промъкна изотзад по гърдите ми.

— Кой беше?

— Сиско. Тази вечер е свършил добра работа.

— Браво на него.

— Не, браво на мен.

Тя ме притисна и усетих колко силна е станала след толкова години занимания с йога.

— Заспивай — каза ми.

— Не мисля, че ще мога — отвърнах.

Но се пробвах. Затворих очи и се опитах да не се върна в предишния сън, да се измъкна от него. Не го исках. Опитах да си представя как дъщеря ми язди черния кон с бялата ивица на носа. Във видението ми не носеше каска и косата ѝ се вееше, докато конят препускаше в галоп през голото поле, обрасло с висока трева. Точно преди да се унеса осъзнах, че момичето е дъщеря ми, но от година порано, когато все още си говорехме и се виждахме през уикендите. Последната ми мисъл преди да се предам на изтощението и да заспя, бе дали тя завинаги ще остане застинала на тази възраст в сънищата ми. Или ще имам с нея и други преживявания, върху които да градя нови сънища.

След два часа телефонът иззвъня отново. Кендъл изсумтя, докато успя да го грабна от нощното шкафче. Вдигнах, без да поглеждам

дисплея.

— Сега пък какво?

— Как какво? Как си позволяваш да се държиш така със сина ми в съдебната зала?

Не беше Сиско. Беше Слай Фългони старши.

— Слай? Виж сега, почакай...

Станах и излязох от стаята. Не исках повече да притеснявам Кендъл. Седнах на плота в кухнята и заговорих тихо.

— Слай, направих каквото бе необходимо за клиента ми и сега не му е времето да го обсъждаме. Факт е, че се справи, прекалено късно е и не ми се говори.

Последва дълго мълчание, а след него въпрос.

— Включи ли ме в списъка?

Ето затова всъщност се обаждаше. Заради себе си. Слай имаше нужда от ваканция от федералния затвор, затова бе поискал името му да бъде добавено в списъка със свидетели. Бе решил, че желае да се поразходи с буса от Викторвил и да прекара ден-два в затвора в Лос Анджелис, просто за да смени обстановката. Нямах значение, че делото „Ла Кос“ не се нуждаеше от показанията му. Караше ме да измисля основание да го включа в списъка. Ако успееш, винаги можеш да кажеш на съдията, че съм променил решението и стратегията си и че той повече не ми е необходим. Щяха да го върнат във Викторвил след кратката почивка.

— Да — отвърнах. — В списъка си. Но той все още не е одобрен. Това ще стане утре рано сутринта и с нищо няма да помогнеш, като ме будиш така. Имам нужда от сън, Слай, за да съм във форма и да спечеля.

— Добре, разбрах. Наспи се за красота, Холър. Ще чакам да ми пратиш съобщение и по-добре не се ебавай с мен за това. Синът ми е глупак. Днес е получил добър урок. Аз обаче нямам нужда от уроци. Искам да ме призовеш за свидетел.

— Ще направя каквото е по силите ми. Лека нощ.

Прекъснах връзката преди той да ми отговори и се върнах в спалнята. Канех се да се извиня на Кендъл за второто неканено позвъняване, но тя вече бе заспала.

Щеше ми се и аз да можеш така лесно да направя същото. Но второто обаждане непоправимо разбърка цикъла на съня ми. Въртях се

неспокойно в леглото през по-голямата част от остатъка на нощта, дремнах само около час, преди да стана.

Сутринта си повиках такси, за да може Кендъл да поспи. За щастие бях започнал да оставям дрехи в дома ѝ и облякох костюм, който не беше много чист, но поне бе различен от предния ден. След това се измъкнах от къщата, без да я будя. Лорна вече ме чакаше в лексуса, когато таксито спря пред жилището ми малко след осем. И хората на Мойя бяха там в тяхната си кола, готови да ни ескортират до центъра. Трябваша ми две минути, за да вляза и да си взема куфарчето. След това слязох и се качих в колата.

— Да вървим.

Лорна рязко отлепи от тротоара. Виждах, че все още ми е ядосана.

— Хей, не аз закъснях десет минути — каза тя. — Дойдох навреме и трябваше да те чакам. Да не споменавам, че чаках заедно с две гори от картела, от които всички ги побиват тръпки.

— Добре, добре. Да не говорим за това, става ли? Имах тежка нощ.

— Какъв късметлия.

— Нямам предвид в този смисъл. Сиско ме събуди, след това и Слай старши се обади да ме дъвче и общо ми се събраха най-много три часа сън. Сиско качи ли видеото на айпада ти?

— Да, в чантата отзад е.

Пресегнах се между седалките към чантата ѝ на пода. Беше голяма като пазарска торба и тежеше цял тон.

— Какво толкова носиш вътре?

— Всичко.

Не поисках повече обяснения. Успях да вдигна чантата на предната седалка, отворих я и намерих айпада. Оставих я на пода между краката си, за да не си разтегна мускул, като я върна там, където беше.

— Трябва да е на екрана, готово за пускане — каза Лорна. — Само натисни копчето.

Отворих кальфа на айпада, включих екрана и видях стопирания кадър на предната врата на къщата, в която знаех, че живее Стратън Стергос. Камерата снимаше отдолу и качеството не беше страхотно, тъй като единственото осветление идваше от лампата на верандата до

пътната врата. Предположих, че хората на Сиско са снимали със скрита камера в саксията или в някоя друга украса на верандата. Ракурсът беше страничен, така че всеки, който почукаше на вратата, щеше да бъде уловен в профил.

Натиснах бутона за пускане и гледах няколко секунди, в които нищо не помръдваше и не се случваше. След това на верандата се появи мъж, поколеба се и погледна назад. Беше Ланкфорд. Обърна се и почука на вратата. Изчака отговор. Аз също чаках.

Нищо не се случваше. Знаех, че никой няма да му отговори, но въпреки това моментът беше напрегнат.

— Откъде искаш да мина днес? — попита Лорна.

— Задръж за минута — казах. — Остави ме да гледам.

Видеото нямаше звук. Ланкфорд почука отново, този път по-силно. След това погледна някъде зад камерата и поклати глава. Очевидно по посока на някой, който не влизаше в обхвата на обектива. Пак се обърна и пак почука още по-силно.

Никой не му отговори. Вторият мъж също се качи на верандата и отиде отдясно на Ланкфорд, за да погледне през прозореца до вратата. Сложи длани до очите си и се наведе към стъклото. Лицето му остана скрито, докато не се отдръпна. Обърна се към Ланкфорд и му каза нещо. Беше Джеймс Марко.

Спрях видеото, за да ги разгледам. Знаех, че този кадър ще предизвика прелом в делото. Беше напълно логично и приемливо Ланкфорд да се появи на прага на човек от списъка със свидетели, тъй като той бе назначен от прокуратурата да работи по случая. Но събирането му с агент Джеймс Марко от Агенцията за борба с наркотиците на предната веранда напълно променяше нещата. Пред мен стоеше дигитално доказателство, което свързваше Марко с Ланкфорд и събитията около убийството на Глория Дейтън. Минималното, което можех да постигна с него, бе разумно съмнение.

— Къде е Сиско в момента?

— Прибра се, даде ми това и легна да спи. Каза, че ще дойде в съда към десет.

Кимнах. Заслужаваше да се наспи.

— Е, справил се е добре.

— Изглежда ли целия запис? Каза, че трябва да го гледаш до края.

Натиснах бутона. На Ланкфорд и Марко им писна да чакат някой да им отвори и слязоха от верандата. Зачаках. Нищо не се случваше. Никакво движение по верандата.

— Какво е това...

Тогава видях. Беше бледа сянка от другата страна на верандата, но я видях. Единият или и двамата вървяха отстрани на къщата.

След това видеозаписът смени гледната точка и показа кадри от камерата в задния двор, насочена към задната врата на къщата. Забелязах, че таймкодът скочи 10 секунди назад. Гледах и чаках и накрая видях два силуета да излизат от двата странични двора и да се срещат пред задния вход. Под светлината над вратата успях да различа лицата им. Бяха Ланкфорд и Марко. Ланкфорд почука, но Марко не изчака отговор, а клекна и започна да се мъчи да отключи с шперц.

— Невероятно — казах. — Не мога да повярвам, че го имаме.

— Какво е това? — попита Лорна. — Сиско не искаше да ми каже. Информира ме само, че е свръхсекретно и щяло да обърне мача.

— Така е, обръща мача. Ще ти кажа след минута. Не е свръхсекретно.

Мълчаливо догледах останалата част от записа. Марко отключи вратата, обърна се назад към Ланкфорд и кимна. След това се скри вътре, а Ланкфорд остана да чака навън с гръб към входа и да наблюдава да не дойде някой.

След това гледната точка рязко се смени и видях вътрешността на къщата от тавана на кухнята. Беше снимана с камера с обектив рибе око, най-вероятно скрита в детектор за дим. Марко мина под камерата, докато отиваше от задната врата към коридора, но после се обърна и се върна в кухнята. Отиде до хладилника, отвори фризера и бръкна вътре. Започна да разглежда замразените храни, накрая избра пакет с две багети. Тъй като живеех сам, много добре познавах марката и храната. Марко внимателно отвори пакета, без да разкъса опаковката. Извади една от опакованите с найлон багети, сложи я под мишница, бръкна в джоба на черното си кожено яке и извади нещо. Ръката му се движеше прекалено бързо, за да разбере какво е, но каквото и да беше, той го пхна в пакета, а след това сложи обратно батетата върху него. Прибра опаковката във фризера и се върна към задната врата.

Гледната точка отново се смени, бяхме отново навън и видях Марко да излиза от къщата и да заключва вратата. Беше прекарал

вътре по-малко от минута. Кимна на Ланкфорд и двамата се разделиха и се върнаха по същите пътища, по които бяха дошли. И тук видеозаписът свършваше.

Вдигнах поглед, за да видя къде сме. Лорна всеки миг щеше да завие от Сънсет Булевард по магистрала 101. От естакадата виждах, че тя се е превърнала в обичайния сутрешен паркинг. Усетих първото свиване под лъжичката, което ми се случваше винаги, когато си помислех, че може да закъснея за дело в съда.

— Защо мина оттук?

— Защото те питах и ти ми каза да си мълча. Всеки ден опитваш различен маршрут, нямах представа какво искаш.

— Ърл се гордееше, че винаги успява да избегне задръстванията. Винаги опитваше различни маршрути.

— Е, Ърл вече го няма.

— Знам.

Замислих се за това, което току-що бях видял на записа. Все още не бях сигурен как да го използвам, но нямах никакво съмнение, че е чисто злато. Бяхме заснели как агент, който обича да нарушава правилата, и неговият съучастник подхвърлят наркотици в къщата на Стратън Стергос в опит да го унищожат или да го контролират като свидетел. Доста повече от това, което бях очаквал.

Подсвирнах тихичко, докато изключвах айпада, а след това го пуснах в чантата на Лорна.

— Добре, а сега може ли да ми кажеш какво е това и защо си толкова развълнуван, че чак подсвиркваш?

Кимнах и казах:

— Нали разбра, че вчера допълнихме списъка със свидетелите?

— Да, а съдията иска да говорите за това днес.

— Точно така. Е, това бе част от постановка.

— Искаш да кажеш като един от ходовете на Сийгъл?

— Да, но този си е мой. Наричаме го „Марко Поло“. В допълнения списък има много нови имена. Ти чу, че Форсайт се оплака от това.

— Да.

— Та едно от имената там е Стратън Стергос. Списъкът е направен така, че да изглежда все едно го крием, че все едно пробваме да го пробутаме сред другите. Поставен е сред имената на съседите на

Глория. Постановката беше да накараме обвинението да си мисли, че кроим нещо, и да търси името, което уж сме скрили.

— Стратън Стергос.

— Точно така.

— Кой е Стратън Стергос?

— Не е важно кой е. А къде живее. Този видеозапис е от дома му в Глендейл. Той се намира точно срещу една къща, в която преди десет години са убити двама наркодилъри.

— И това какво общо има с Глория Дейтън?

— Няма, поне пряко. Но се опитвахме да установим каква е връзката между Ланкфорд, детектива на прокуратурата, който е следил Глория преди да бъде убита, и агент Марко от Агенцията за борба с наркотиците, на когото тя е доносничела. За да сработи защитната ни теза, тези двамата трябва да са свързани по някакъв начин. Точно по това работеше Сиско. Решихме, че връзката май е в това двойно убийство. Главен разследващ по него е бил детективът от полицията в Глендейл Лий Ланкфорд. А двете жертви са били свързани с картела Синалоа — този на Хектор Мойя. Знаем, че Марко има зъб на Мойя още оттогава, така че е логично неговият Междуведомствен отдел за борба с картелите да е знаел и може би дори да е разследвал двамата мъже, убити в онази къща.

— Ясно...

Това бе нейният начин да каже, че все още не й е ясно.

— Мислехме, че връзката е двойното убийство, но Сиско намери документацията от разследването на Ланкфорд и никъде в нея не се споменава нито Марко, нито отделът му. Затова направихме постановката със списъка на свидетелите, за да извадим на светло връзката им, ако има такава.

Посочих чантата й, където беше айпадът.

— Видеозаписът я доказва. Ланкфорд и Марко са свързани и ще обърна процеса с главата надолу с това. То наистина обръща мача. Само трябва да реша кога точно да го обърна.

— Но каква е постановката? Каква е връзката на Стергос?

— Няма такава връзка. Той просто живее срещу къщата, където са убити двамата дилъри. Решихме, че можем да го използваме, за да извадим на светло Ланкфорд и Марко.

— Съжалявам. Не се ядосвай, но все още не разбирам.

— Не се ядосвам. Виж, Ланкфорд сега работи за прокуратурата. Назначен е по делото на Ла Кос, за да го наблюдава, защото ако си спомняш, той е следил Глория вечерта, когато е убита. А сега задачата му е да работи с Форсайт и да му помага да отвърща на ходовете на защитата. Веднага след края на заседанието вчера двамата с Форсайт седат да прегледат новия списък със свидетелите и да се опитат да разберат какво съм намислил. Кой е важен и кого наистина ще призова да свидетелства.

— И виждат името на Стратън Стергос.

— Точно така. Виждат го и то не им говори нищо. Тогава Ланкфорд си влиза в ролята. Нали е детектив. Има компютър и достъп до цял куп бази данни на правораздаването. Много бързо открива, че Стратън Стергос живее на Сейлъм стрийт в Глендейл, и това веднага му прави силно впечатление, защото преди десет години е разследвал двойно убийство там.

— Двойно убийство, което така и не е разкрил.

— Точно така. И или на своя глава, или по молба на Форсайт тръгва да проверява господин Стергос и връзката му със случая Дейтън. Със Сиско си мислехме, че точно така ще стане. Освен това мислехме — или по-точно се надявахме — че ако това двойно убийство е връзката между него и Марко, той може да се обади на другарчето си от Агенцията за борба с наркотиците и да каже: „Трябва да проверя този тип. Ще ми удариш ли едно рамо, ако се окаже, че имаме проблем?“.

— И сте нагласили камерите. Сега вече разбирам. Но какво се е случило със Стергос?

— Преди седмица почукахме на вратата му и казахме, че искаме да наемем къщата му за две седмици за снимки на филм.

— Представили сте се за търсачи на снимачни площадки или нещо такова?

— Точно така.

Усмихнах се, защото измамата, която бяхме използвали, всъщност не беше измама. Ние наистина бяхме заснели филм. Само че премиерата му нямаше да е след дефиле по червения килим по Холивуд Булевард, а в 120-о отделение на Наказателния съд на Темпъл стрийт в центъра.

— И Стергос взе парите от нас и заведе жена си на ваканция на гости на дъщеря им във Флорида. Нагласихме камерите из къщата и заложихме Стратън Стергос в списъка със свидетелите като дълбинен взрив. И сега имаме това.

Посочих чантата на пода между краката ми.

— От записа се вижда, че Марко изчаква — продължих. — Ланкфорд отива сам до вратата. Ако Стергос си беше у дома и бе отворил, той щеше да започне напълно законен разговор. Нали се сещаш? „Работя за прокуратурата, името ви е в списъка със свидетели. Какво знаете за това?“ И така нататък. Марко щеше да изчака скрит, но готов да действа, ако Ланкфорд реши, че имат проблем със Стергос.

— Готов за какво? — попита Лорна.

— За каквото е необходимо. Виж какво стана с Глория. Виж какво стана с Ърл. Този тип няма граници. Виж какво има на записа. Стергос не си е у дома и Марко влиза вътре и подхвърля наркотик във фризера. За да могат да се върнат и да арестуват Стергос, ако се наложи. Така той няма да може да свидетелства, или пък ако го направи, надеждността му ще бъде съсипана.

— Всичко това е невероятно.

— И ще се превърне в чисто злато в съда. Само трябва да измисля кога да го изстреляме.

Едвам се удържах на едно място, докато мислех за възможните начини, по които можехме да използваме видеозаписа.

— Не трябва ли да го предадеш в полицията? — попита Лорна.

— Не. Записът си е наш. Мисля да го използваме, за да ги насъскаме един срещу друг, да видим дали някой от тях няма да се обърне срещу другия. По-слабият. Нищо не въздейства на съдебните заседатели по-силно от вътрешен човек, който си изпява и майчиното мляко. Това е по-добро от видеозапис. По-добро е и от шибана ДНК проба.

— Ами Стергос? Какво смятате да направите, за да го защитите? Замесили сте го в това и той няма...

— Не се тревожи за него. Първо, сигурен съм, че Сиско се е погрижил за наркотика, който подхвърли Марко. Второ, имаме записа. Никой няма да обвини Стергос в нищо. Той си лежи някъде на плажа във Флорида и е четири бона по-щастлив.

— Четири бона! И откъде дойдоха?

— Дадох мои пари.

— Мики, дано не си бръкнал в спестяванията за колеж на Хейли. Само това остана да направиш, за да я отблъснеш съвсем.

— Казвам ти, не съм.

Тя не отговори и не изглеждаше доволна, вероятно защото виждаше, че лъжа. Но щеше да мине повече от година, преди тези пари да ми потрѣбват, за да платя за колежа.

Погледнах си часовника и след това вдигнах очи към бавнодвижещата се река от стомана пред мен.

— Виж дали не може да отбиеш по Алварадо — посъветвах Лорна. — Никога няма да се измъкнем оттук с тази скорост.

— Както кажеш.

Отново ядосаният ѝ тон. Все още се сърдеше, че бях закъснял с десет минути. Или може би за мястото, на което съм бил, за да закъснея с десет минути. Или пък това бе отзвук от вчерашния ни напрегнат разговор. Нямаше значение. Липсваше ми Ърл. Той никога не влагаше емоции в коментарите си. Никога не се губеше и знаеше какво да направи, за да не заседнем наред неподвижен трафик, когато бързах за съда.

— Ами ако планът „Марко Поло“ не бе проработил? — попита Лорна.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами ако не бяха открили Стратън Стергос в списъка? Какво щеше да стане тогава?

Помислих за момент, после казах:

— Имахме и други стратегии. А и досега се справям добре в процеса. Още на първия ден от представянето на тезата на защитата успях да подкопая обвинението на прокуратурата. В доста добра форма сме и без това.

Побутнах чантата ѝ с крак.

— Но сега... всичко се променя.

— Да се надяваме.

34.

Някак си успяхме да стигнем до Отделение 120 една минута преди девет. Форсайт вече седеше на банката си, а Ланкфорд се бе настанил прилежно зад него на стол до парапета. На адвокатската маса седеше самотна Дженифър Арънсън. Още нямаше нужда приставите да водят Ла Кос от ареста, защото съдебните заседатели щяха да дойдат чак след обсъждането на допълнения списък със свидетелите.

Размених си поглед с Ланкфорд, преди да седна.

— Мислех, че няма да успееш да дойдеш навреме — прошепна ми Дженифър паникьосано.

— И сама щеше да се справиш. Но нещата се промениха от снощи. Трябва аз да поема. Съжалявам, но няма достатъчно време, за да ти обясня промяната в стратегията. Случиха се разни работи.

— Какви?

Преди да успея да ѝ отговоря, секретарката забеляза, че всички юристи вече са тук, и ни каза, че съдията иска да обсъдим новия списък със свидетелите в кабинета ѝ. Станахме, тя ни отвори вратата и ни пусна в коридора зад съдебната зала.

Съдия Легоу очакваше двама души. Видя Дженифър и ми каза да взема един от столовете край заседателната маса и да го донеса пред бюрото ѝ. Седнахме там. Дженифър се оказа между мен и Форсайт. Аз небрежно заех стола вдясно, да може съдията да ме вижда от лявата си страна.

— Реших, че ще е по-добре да обсъдим списъка в кабинета ми, за да можем да говорим по-свободно — каза Легоу. — Роза, вече говорим официално.

Роза беше стенографката, която седеше в левия ъгъл зад съдията. Забелязах, че Легоу поиска да започне да се води протокол чак след като заяви желание да скрием от медиите настоящата процедура.

Можех да възразя срещу закритото обсъждане, но не мислех, че ще постигна нещо, пък и със сигурност така нямаше да спечеля точки пред съдията. Затова не направих нищо, макар да усещах как Дженифър се взира в мен и очаква да протестирам. По правило за

обвиняемия е винаги по-добре всичко да се случва на открити заседания. Така се разсейват обществените подозрения, че се правят скрити сделки и се крие информация.

Съдията назова присъстващите за протокола и продължи:

— Господин Форсайт, доколкото разбирам, сте имали време да прегледате допълнения списък със свидетели на защитата. Защо не започнем с вашия отговор?

— Благодаря, госпожо. Времето едва стигна на мен и моя детектив да прегледаме имената в този списък. Погрешно е да го наричате „допълнен“, Ваша Чест. Добавянето на трийсет и три имена не е обикновено допълнение. Това е съвсем нов списък, и то напълно ненужен. Можете да очаквате обвинението да...

— Ваша Чест — намесих се аз, — налага се да прекъсна господин Форсайт, защото мисля, че защитата може да предложи компромис, който може да реши този проблем и дори да зарадва прокурора.

Извадих от вътрешния си джоб списъка, който бях направил в колата тази сутрин, докато Лорна караше по Алварадо, където успя да се измъкне от задръстването. Бяхме спрели да говорим за случилото се предната вечер в Глендейл и аз се бях захванал със списъка и с това, което смятах да кажа пред съдията.

— Слушам ви, господин Холър — каза съдия Легоу. — Какво е вашето предложение?

— Ето копие от допълнения списък, на което съм зачертал всички имена, с които си мисля, че можем да направим компромис.

Подадох листа на съдията. Нямах още един екземпляр за Форсайт. Само след пет секунди четене съдията вдигна изненадано вежди.

— Господин Холър, задраскали сте всички без едно, две... пет имена. Как така двайсет и девет души, които бяха толкова важни вчера, така лесно и бързо отпаднаха?

Кимнах, все едно се съгласявах, че действията ми са абсурдни.

— Единственото, което мога да кажа, госпожо, е, че през последните двайсет и четири часа защитата промени из основи възгледите си относно начина, по който да представлява господин Ла Кос.

Погледнах към Дженифър. Тя знаеше за „Марко Поло“, но нямаше представа какво се бе случило предната вечер в Глендейл. Но разпозна ключовата реплика, на която трябваше да се включи, и кимна, за да изрази пълно съгласие с мен.

— Да, Ваша Чест — каза тя. — Смятаме, че можем да продължим само с четири от добавените към първоначалния списък имена.

Съдията присви подозрително очи и подаде документа на Форсайт. Той набързо го прегледа, очевидно прочете само имената, които искахме да оставим, а не тези, които бях готов да изхвърля. Но много скоро се намръщи и поклати глава. Не бях и очаквал да се предаде без бой.

— Ваша Чест, ако защитата бе предложила това вчера, можех да спестя на детектива необходимостта да се труди извън работно време, а на данъкоплатците — допълнителното заплащане за усилието му. Като оставим това настрана, обвинението оценява желанието на защитата да намали броя на допълнителните свидетели. Обаче все още имаме проблем с останалите в списъка свидетели, затова трябва да възразя на промените.

Съдията се намръщи и си погледна часовника. Вероятно си бе мислила, че всичко ще приключи бързо и ще може да повика съдебните заседатели в залата преди девет и трийсет. Но де този късмет!

— Добре — каза тя. — Да прегледаме имената. Но бързо, заседателите ни чакат. Представете възраженията си.

Форсайт прегледа списъка и избра първата си битка, като почука с пръст по листа.

— Защитата е включила в списъка си собствения ми детектив и обвинението категорично възразява. Това е просто номер, за да може на свидетелската банка да се призове човек на прокуратурата и да се направи опит да се изтръгне от него стратегията на обвинението.

Изсмях се изкуствено и поклатих глава.

— Ваша Чест, защитата заявява, че няма да задава на детектив Ланкфорд въпроси, свързани с така наречената стратегия на господин Форсайт. Освен това искам да отбележа, че сме в тази фаза на процеса, когато защитата излага тезата си, а времето на обвинението свърши. Цялата стратегия на прокуратурата вече е протоколирана или най-

малкото е ясна. Но също така трябва да добавя, че господин Ланкфорд е един от основните хора, разследващи този случай, и ни е позволено да го разпитаме най-подробно как обвинението е събрало и анализирано доказателствата и свидетелските показания. Ланкфорд е важен свидетел и няма прецедент, който да не му позволява да бъде призован от защитата.

Съдията премести поглед от мен обратно към Форсайт.

— Какво е следващото ви възражение, господин Форсайт?

Като не взимаше решение свидетел по свидетел, съдията очевидно показваше намерение да се произнесе наведнъж по всички пет имена и очевидно целеше с това да покаже нещо както на обвинението, така и на защитата. Щеше да се опита да раздели бебето по соломоновски. Очаквах го, докато по-рано зачертавах имена от списъка. Ланкфорд бе единственият свидетел, който исках. Стратън Стергос бе само примамка, с която целях да изтръгна реакция — и вече имах тази реакция на видеозапис. Нямах никакво намерение да го призовавам и затова сега можех спокойно да се откажа от него. Останалите три имена бяха съседни на Глория Дейтън и Слай Фългони старши. Можех да се откажа и от тях, макар че Слай старши щеше да се разстрои, ако не му издействах ваканция.

— Благодаря, Ваша Чест — каза Форсайт. — Обвинението възражава и на включването на Стратън Стергос. Проучването ни предната вечер не доведе до установяване на никаква връзка между него и това дело. Той живее в Глендейл, далеч от мястото на събитията. Казаха ми, че е пенсиониран гинеколог, който в момента е на почивка и няма връзка с него. Не успяхме да говорим с него и затова се затрудняваме да проумеем какво се е надявал да постигне господин Холър, като го призове за свидетел.

Скочих преди съдията дори да успее да се обърне към мен и да ми даде думата да отговоря.

— Както знаете, Ваша Чест, защитата представя алтернативна хипотеза за мотивите на убийството на Глория Дейтън. Това вече бе обсъдено надълго и нашироко във връзка с включването на агент Джеймс Марко, Трина Рафърти и Хектор Мойя в първоначалния списък със свидетели. Същото се отнася и за този свидетел. Вярваме, че Стратън Стергос може да даде показания, които свързват

убийството на Дейтън с двойното убийство, случило се преди десет години в къщата срещу неговата.

— Какво? — извика Форсайт. — Сигурно се шегувате. Ваша Чест, не можете да позволите тази стрелба напосоки да зарази цялото дело. Поради липса на юридически термини ще кажа, че това е откачено. Двойно убийство отпреди десет години е свързано по някакъв начин с убийството на проститутка? Моля ви, госпожо, нека не превръщаме съдебната зала в цирк, а точно това ще стане, ако...

— Изяснихте позицията си, господин Форсайт — прекъсна го Легоу. — Други възражения по имената в списъка?

— Да, Ваша Чест, възразявам срещу довеждането на Силвестър Фългони старши от федералния затвор във Викторвил. Той би могъл да цитира само информация втора ръка.

— Няма как да не се съглася — каза Легоу. — Нещо да добавите, господин Холър?

— Искам последният отговор на защитата да бъде даден от колегата ми госпожица Арънсън.

Кимнах към нея и видях, че предложението ми я сварва неподготвена. Въпреки всичко знаех, че ще се справи.

— Съдия Легоу, с цялото ми уважение към съда и към господин Форсайт, но апелативните съдилища в цялата страна неведнъж са заявявали, че опитите да не се позволи на защитата да разгледа всички аспекти на алтернативните хипотези са опасни и водят до преразглеждане. Ние представяме точно такава алтернативна хипотеза и би било грешка, ако съдът ни попречи да го направим. Това е, Ваша Чест.

Дженифър умело бе включила в изказването си думите „грешка“ и „пнеразглеждане“. Две думи, които накараха съдията да премигне два пъти. Легоу кимна, след това сплете пръсти на бюрото си. Взе решение бързо, може би за по-малко от минута.

— Ще отхвърля възраженията срещу призоваването на детектив Ланкфорд. Той ще свидетелства. Що се отнася до Стратън Стергос, засега съм съгласна с господин Форсайт. Той отпада. Но съм склонна да преразгледам това решение, ако защитата ни покаже убедителни доказателства, че има връзка с делото. Останалите три имена се задраскват също, докато господин Холър не даде нови аргументи за включването им в списъка.

За пред хората в стаята се намръщих. Но решението беше идеално. Слай Фългони старши нямаше да получи своята ваканция, но пък аз получавах точно това, което исках — Ланкфорд. Фактът, че съдията остави вратата открената за Стергос, беше бонус. Сега Форсайт, а това значи и Ланкфорд и Марко, щяха да знаят, че той всеки миг може да бъде вкаран в процеса и да го обърне с главата надолу. Най-малкото това щеше да послужи за отвличане на вниманието им, докато аз разработвам други истински аспекти на случая, по-фатални за обвинението.

— Нещо друго? — попита съдията. — Да започваме процеса.

Нямаше нищо друго и тръгнахме към съдебната зала. По пътя Форсайт ме заговори, както и очаквах.

— Не знам какво целиш с това, Холър, но да знаеш, че ако окаляш репутацията на свестни хора, ще има последствия.

С Форсайт вече бяхме хвърлили ръкавиците. Той вече не се правеше, че е над мръсотията, беше вътре в нея. За първи път се обръщаше към мен само по фамилия — знак, че вече няма да се държим колегиално.

Нямах проблем с това. Бях свикнал.

— Това заплаха ли е? — попитах.

— Не, това е реалността — каза той.

— Можеш да кажеш на Ланкфорд, че не реагирам добре на заплахи. Би трябвало да го знае от последния път, в който пътищата ни се пресякоха.

— Това не идва от Ланкфорд, а от мен.

Погледнах го.

— О, тогава значи да спра всичко, да накарам клиента си да признае всички обвинения и да моля съда за милост? Това ли искаш? Защото няма да стане, Форсайт, и ако си мислиш, че можеш да ме уплашиш, значи не си разпитал достатъчно колегите си за мен преди да тръгнеш по този път.

Форсайт ускори крачка и ме изпревари малко преди да стигнем до вратата на съдебната зала. Нямаше какво да отговори.

Огледах залата и видях Лорна да седи сама на първия ред. Знаех, че Кендъл няма да идва заради поне един от свидетелите, които смятах да призова. Според часовника на задната стена на залата беше десет без пет. Отидох до парапета, за да говоря с Лорна.

— Видя ли се вече със Сиско?

— Да, той е в коридора със свидетелката.

Погледнах назад към съдийската катедра. Беше все още празна, не бяха довели и Ла Кос от ареста. Знаех, че Дженифър може да започне и без мен. Обърнах се пак към Лорна.

— Ще дойдеш ли да ме повикаш, когато съдията влезе?

— Разбира се.

Излязох и тръгнах по коридора. Сиско беше там, седеше до Трина Рафърти. Тя бе облечена доста по-консервативно от последния път, когато се видяхме. Полата ѝ дори покриваше коленете и бе послушала съвета ми да си сложи пуловер, защото съдия Легоу имаше навика да намалява температурата в залата, за да държи свидетелите будни и нащрек.

По отношение на облеклото Трина Трикс нямаше проблем. Но ми замириса на неприятности, когато забелязах, че отказва да ме погледне, когато се приближих към нея и ѝ заговорих.

— Трина, благодаря ти, че дойде.

— Казах, че ще дойда. Ето ме.

— Е, ще се опитам да улесня максимално нещата за теб. Не знам колко ще те разпитва прокурорът, но аз няма да ти задавам много въпроси.

Тя нито отговори, нито ме погледна. Обърнах се към Сиско и вдигнах вежди. Проблем? Той сви рамене, за да покаже, че не знае.

— Трина — започнах аз, — надявам се, че нямаш нищо против със Сиско да се поразходим малко по коридора, за да поговорим за наши си неща. Няма да се бавим.

Сиско тръгна с мен към асансьорите. Оттам можехме да държим Трина под око, докато си говорим.

— Какво ѝ става? — попитах.

— Не знам. Изглеждаше уплашена от нещо, но не казва какво. Питам я.

— Страхотно, точно това ми трябваше! Знаеш ли дали е говорила с някого снощи? Някой от другия лагер?

— Дори да е така, не иска да каже. Може просто да е нервна, че ще свидетелства пред съда.

Видях през рамото му как Лорна ми маха от вратата на залата. Съдията беше вече на катедрата си.

— Каквото и да е, най-добре да го преодолее бързо. Влиза след пет минути. Трябва да вървя.

Понечих да го заобиколя, но се сетих нещо и се върнах.

— Страхотна работа си свършил.

— Благодаря. Изглежда ли записа?

— Да, по пътя за насам. Какво точно сложи Марко в хладилника?

— Около сто грама хероин.

Подсвирнах, както обичайно го правеше Сиско.

— Махна го, нали?

— Да. Но какво да го правя? Ако го дам на индианците, ще го продадат или ще си го бият.

— Тогава не им го давай.

— Не го искам при мен.

Беше си дилема, но знаех, че не можем да се отървем от хероина. Можех да го използвам, като показвам видеото.

— Добре, аз ще го взема. Донеси го у дома тази вечер и ще го сложа в сейфа.

— Сигурен ли си, че искаш да поемеш този риск?

— Всичко ще свърши до няколко дни. Ще рискувам.

Потупах го по рамото и тръгнах към вратата на залата.

— Хей — извика той след мен.

Обърнах се.

— Видя ли как се държи Ланкфорд на записа?

Кимнах.

— Да. Изглежда, получава нареждания от Марко.

— Точно така. Марко е началникът.

— Именно.

35.

Защитната стратегия беше проста — да очертае пътека, която щеше да отведе съдебните заседатели до Джеймс Марко и до категоричния извод, че той е престъпен агент, напълно корумпиран и готов да убива, за да прикрие деянията си. Трина Рафърти беше една от стъпките в тази посока и я бях призовал като мой първи свидетел във вторник. Тя бе познавала Глория Дейтън и двете заедно бяха попаднали под влиянието и контрола на Марко.

Въпреки консервативното облекло истинската природа на Трина ясно си личеше. Русата коса на клечки и празният поглед, пиърсингът на носа и татуираните около китките ѝ гривни. Те може да се видят и у порядъчни жени, но всички накуп, заедно с поведението ѝ, не оставяха никакво съмнение каква е, докато вървеше към свидетелската банка. Докато се заклеваше, си спомних, че някога Кендъл, Трина и Глория са се разменяли, защото са си приличали. Вече не. В момента нямаше дори слаба прилика между Кендъл и Трина. Само като погледнех Трина, си представях как е могла да свърши Кендъл.

Трина се закле и без да се бавя, аз потвърдих това, което вече беше очевидно за съдебните заседатели.

— Трина, ти използваш и професионален псевдоним, нали?

— Да.

— Би ли го споделила със съдебните заседатели?

— Трина Трикс.

Тя се усмихна лукаво.

— И каква е професията, заради която го използваш.

— Компаньонка съм.

— Искаш да кажеш, че правиш секс за пари, нали така?

— Да, точно така.

— И откога упражняваш тази професия?

— С прекъсвания от дванайсет години.

— Познаваш ли друга компаньонка, Глория Дейтън, която е използвала също така имената Глори Дейс и Жизел Далинджър?

— Да, познавах Глори Дейс.

— И кога е било това?

— Мисля, че се запознахме преди десет години. Имахме един и същ телефонен диспечер.

— Имахте ли някакви професионални уговорки?

— Разменяхме се, ако това имате предвид. Бяхме три момичета, които си поемахме ангажиментите. Ако някоя от нас беше заета с клиент или графикът ѝ беше пълен и се получише обаждане за нея, тогава го поемаше една от другите две. И понякога, ако клиент поискаше две или дори три момичета, работехме заедно.

Кимнах и млъкнах за кратко. Това последното досега не бе споменавано и ме разсея, тъй като третото момиче, което все още не бе назовано по име, беше Кендъл Робъртс.

— Господин Холър? — подкани ме съдията. — Може ли да продължим?

— Да, Ваша Чест. Госпожице Рафърти, контактувахте ли с хора от правораздаването по онова време?

— Ами арестувана съм няколко пъти. Всъщност три пъти.

— А арестувана ли сте от Агенцията за борба с наркотиците?

— Не, само от лосанджелиската полиция и шерифа.

— Значи никога не сте задържана от агент на име Джеймс Марко, който работи за Агенцията за борба с наркотиците?

С периферното си зрение видях как Форсайт се навежда напред. Винаги го правеше, преди да възрази. Но по някаква причина този път не протестира. Обърнах се към него, като все още очаквах възраженията му, но видях как Ланкфорд се бе пресегнал от стола си до парапета, за да докосне Форсайт по рамото. Ланкфорд, детективът, казваше на Форсайт, прокурора, да не протестира.

— Не мисля.

Обърнах се пак към свидетелката. Не разбирах това, което току-що бях чул.

— Съжалявам — казах. — Би ли повторила?

— Казах — не — отговори Трина.

— Твърдиш, че не познаваш агент от Агенцията за борба с наркотиците на име Джеймс Марко?

— Точно така. Не го познавам.

— И дори не си го виждала?

— Доколкото знам — не, освен ако не е бил под прикритие или нещо такова и не се е представял с друго име.

Обърнах се към Сиско на първия ред. Очевидно Марко по някакъв начин се бе добрал до Трина Рафърти и исках да знам как. Но по-наложително от това обяснение бе да реша какво да правя в момента. Можех да разбия собствения си свидетел, но на съдебните заседатели това нямаше да им хареса.

Реших, че нямам избор.

— Трина — казах, — не ми ли каза при предишните ни разговори, че си била таен информатор, който е работил за агент Марко от Агенцията за борба с наркотиците?

— Ами, казах ви много неща, защото ми плащахте наема. Казвах ви каквото искахте да чуете.

— Не, това...

Спрях и се опитах да остана спокоен. Марко и Ланкфорд не само че бяха стигнали до нея, но я бяха превърнали в оръжие за масово унищожение. Ако не успеях да спася тези показания, цялата ми защита щеше да се срути.

— Кога за последен път говори с агент Марко?

— Не го познавам, така че не съм говорила с него.

— Казваш на съдебните заседатели, че нямаш представа кой е агент Джеймс Марко?

— Съжалявам, нямам. Имах нужда от подслон и храна. Може и да съм ви казала някои неща, за да получа нещо от вас.

И преди ми се бе случвало свидетел да се отметне. Но никога така драматично и с толкова фатални последици за делото. Хвърлих поглед към клиента ми на банката на защитата. Той изглеждаше объркан. Преместих очи и към Дженифър. На лицето ѝ бе изписано неудобство — тя се чувстваше неудобно заради мен.

Обърнах се към съдията, която бе също объркана. Направих единственото възможно в тази ситуация.

— Ваша Чест, нямам повече въпроси — казах.

Бавно се върнах на адвокатската маса, като се разминах с Форсайт, който всеки момент щеше да увеличи щетите. Докато вървах по тясната пътека между празната банка на обвинението и столовете покрай парапета, трябваше да мина покрай Ланкфорд. Чух как си мънка нещо под носа.

— Ммм мммм мммммм...

Само аз можех да го доловя. Спрях, направих крачка назад и се наведох към него.

— Какво каза? — попитах го шепнешком.

— Казах — продължавай в същия дух, Холър — прошепна той в отговор.

Форсайт започна своя разпит, като попита Трина Рафърти дали двамата някога са се срещали. Отидох до мястото си и седнах. Единственото хубаво последствие от това, че прокурорът скочи веднага да говори със свидетелката, беше, че нямах възможност да кажа на клиента си колко са се влошили нещата за нас. Фиаското с Рафърти бе като удар в слънчевия сплит на делото. Дори без Форсайт да натрупа още негативи, а той щеше да го направи, вече бях загубил важно доказателство за връзката на Марко и Глория Дейтън. А към тази щета се добавяше и обида. Трина намекваше, че съм насърчавал лъжесвидетелстване — плащал съм наема ѝ, за да лъже.

По всичко личеше, че Форсайт смята, че като унищожи мен, ще унищожи и тезата. Почти всичките му въпроси към Трина се въртяха около това, че съм ѝ наредил какво да каже пред съда в замяна на осигурена квартира само на две пресечки от полицейската административна сграда. Толкова се разгорещи, че ми даде възможност да спася нещата. Ако успеех да покажа, че е излъгала, имах добър шанс поне в очите на съдебните заседатели да подкопая обвиненията ѝ срещу мен.

Форсайт свърши за петнайсет минути, след като аз започнах да възразявам на почти всеки негов въпрос на базата на това, че вече е зададен и му е отговорено. Само мъртъв кон може да се бие повече. Най-накрая той се отказа и си седна.

Станах бавно, за да отговоря, и тръгнах към катедрата като обречен към ешафод.

— Госпожице Рафърти, казахте адреса на апартамента си, на който твърдите, че плащам наема. Кога се преместихте там?

— През декември, точно преди Коледа.

— А помните ли кога се запознахме?

— Беше след това. Мисля, че през март или април.

— Тогава как съм плащал наема ви, след като сме се запознали три или четири месеца, след като сте се нанесли?

— Защото познавате другия адвокат и точно той ме уреди с този апартамент.

— И кой е този адвокат?

— Слай. Господин Фългони.

— Имате предвид Силвестър Фългони младши?

— Да.

— Да не би да казвате, че Силвестър Фългони младши представлява господин Ла Кос заедно с мен?

Посочих клиента си, докато задавах въпроса с овладяно учудване в гласа си.

— Ами не — каза тя.

— Тогава кого представляваше той, когато ви е уредил с този апартамент, както твърдите?

— Хектор Мойя.

— Защо господин Фългони ви уреди с този апартамент?

Форсайт протестира с аргумента, че делото на Мойя няма никаква връзка. Аз, разбира се, настоях за обратното, като цитирах още веднъж алтернативната хипотеза на защитата, която представях. Съдията отхвърли възраженията и аз отново зададох въпроса.

— Заради същото — каза Трина. — Искаше да кажа, че Глория Дейтън ми е споделила, че агент Марко я е накарал да подхвърли оръжие в хотелската стая на Хектор.

— И твърдите, че това никога не се е случвало, че господин Фългони си го е измислил?

— Точно така.

— А не свидетелствахте ли само преди минути, че никога не сте чували за агент Марко? А сега казвате, че господин Фългони ви е наредил да твърдите нещо, свързано с него?

— Не съм казала, че не съм чувала за него. Казах, че никога не съм го виждала и никога не съм му давала никакви сведения. Има разлика.

Кимнах. Бях справедливо упрекнат.

— Госпожице Рафърти, някой от правораздавателните институции да ви се е обаждал или да ви е посещавал през последните двацет и четири часа?

— Доколкото знам — не.

— Някой да се е опитвал да ви сплаши и да промени показанията ви днес?

— Не, казвам истината.

Бях го представил на съдебните заседатели по възможно най-добрия начин, дори под формата на поредица от отрицания. Надявах се, че инстинктивно ще усетят, че Трина Рафърти е лъжкиня, че е притисната от някой да лъже. Реших, че е прекалено рисковано да продължа, и свърших с въпросите.

Докато се връщах към мястото си, прошепнах на Ланкфорд:

— Къде ти е шапката?

Продължих към Сиско, наведох се и също му прошепнах:

— Виждал ли си Уитън?

Той поклати глава.

— Още не. Какво искаш да направя с Трина?

Форсайт нямаше повече въпроси, така че съдията тъкмо освобождаваше Рафърти. Сиско я бе взел сутринта от апартамента ѝ и я бе докарал в съда, който бе на три пресечки от дома ѝ.

— Върни я у тях. Виж дали няма да ти каже нещо.

— Искаш да съм мил?

Поколебах се само за миг. Знаех докъде могат да доведат заплахите и натискът, идващи от хора като Марко и Ланкфорд. Ако съдебните заседатели също го осъзнаеха, с отмятането си на свидетелската банка тя можеше да се окаже по-полезна, отколкото ако беше казала истината.

— Да, бъди мил.

Над рамото на Сиско видях как детектив Уитън влиза в залата и сяда на задния ред. Точно навреме.

36.

Като главен разследващ на убийството на Глория Дейтън детектив Марк Уитън бе присъствал на по-голямата част от процеса. Често седеше пред парапета до Ланкфорд. Само че не бях забелязал двамата да се държат като част от един отбор — този на обвинението. Уитън изглеждаше затворен, почти надменен с Форсайт, Ланкфорд и всички, свързани с делото. По време на почивките го бях виждал да отива сам пеша до административната сграда на полицията. Веднъж дори го зърнах в заведението на Пийт да обядва сам.

Уитън беше следващият свидетел, когото бях призовал. Вече бе давал показания ден и половина, когато обвинението представяше тезата си. Форсайт го ползва основно за да представи улики като видеозаписа от разговора с Ла Кос. В известен смисъл той бе разказвачът на историята на прокуратурата и затова неговите показания бяха много по-дълги от тези на всички останали свидетели.

Тогава бях ограничил питанията си до обстоятелствата по заснемането на разговора, като повторих много от въпросите, които бях задал на Уитън и по време на изслушването по молбата ми видеото да не се приема като доказателство. Исках съдебните заседатели да го чуят как отрича, че Ла Кос е бил заподозрян, когато детективът и партньорът му почукват на вратата на Андре. Знаех, че никой няма да повярва в това, и се надявах така да посея семето на недоверието в официалното разследване, което да избуи по време на представянето на защитната теза.

Запазих си правото да го призова отново като свидетел и сега времето за това бе дошло. Нямах нужда да измъкна много неща от него, но това, към което се бях устремил, бе жизненоважно. То щеше да се превърне в опорната точка, около която делото щеше да се завърти към страната на защитата. Уитън беше на около 45 години, с двайсет години стаж, опитен свидетел. Държеше се спокойно и говореше делово. Умееше да прикрива враждебността, която всички ченгета изпитват към адвокатите — тя е запазена за моментите, когато съдебните заседатели не присъстват.

След няколко дежурни въпроса, които трябваше да напомнят на заседателите за ролята на Уитън в процеса, се насочих към областите, които ме интересуваха. Работата на защитата е да изгради основа за всяка улика и всяко тълкуване, което смята да представи. Точно за това ми беше необходим Уитън.

— Детектив, когато свидетелствахте миналата седмица, говорихте надълго и нашироко за местопрестъплението и това, което е намерено на него, нали така?

— Точно така.

— И носехте опис, нали така?

— Да.

— И това са вещи и собственост на жертвата?

— Да.

— Можете ли да погледнете този опис сега?

С разрешение на съдията Ланкфорд донесе на Уитън така наречената „книга на убийството“. Ако беше призован от прокуратурата, щеше да седне на свидетелската банка с цял наръч документи от разследването под мишница. Фактът, че не ги носеше, беше малко прозорче към враждебността, която той така умело криеше.

Взех копие от описа, даден ми от съда, и продължих:

— Добре, след като погледнах описа, видях, че в него не фигурира мобилен телефон. Така ли е?

— Не намерихме мобилен телефон на местопрестъплението. Така е.

— Ако си спомняте, господин Ла Кос ви е обяснил, че се е чул с жертвата по-рано същата вечер и че именно този разговор е станал причина той да отиде лично до апартамента ѝ.

— Да, така ни каза.

— Но не сте намерили телефон там?

— Точно така.

— Вие или вашият партньор опитахте ли се да намерите обяснение на това несъответствие?

— Предположихме, че убиецът е взел телефоните ѝ, за да укрие следите си.

— Казвате — телефони. Повече от един ли е имала?

— Да, установихме, че жертвата и обвиняемият са използвали множество телефони едnodневки, за да си вършат работата. Освен това жертвата е имала и мобилен телефон за лична употреба.

— Може ли да кажете на съдебните заседатели какво е телефон едnodневка?

— Евтин телефон с ограничен брой минути за разговор. Когато ги изговориш, го хвърляш, а в някои случаи може и да го презаредиш с още минути срещу заплащане.

— Такива апарати са използвани, защото след като бъдат изхвърлени, по-трудно се получават разпечатки от разговорите им, защото разследващите не знаят откъде да започнат, така ли?

— Точно така.

— И по този начин господин Ла Кос и госпожица Дейтън са комуникирали, за да въртят бизнеса си, така ли?

— Да.

— Но вие не сте намерили нито един от тези телефони в апартамента ѝ след убийството?

— Правилно.

— Споменахте и че жертвата е имала мобилен телефон за лична употреба. Какво имахте предвид?

— Айфон, нейна собственост, по който е водила разговори, които не са били свързани с работата ѝ като компаньонка.

— И този айфон също е липсвал след убийството?

— Да, така и не го намерихме.

— И мислите, че убиецът го е взел.

— Да.

— Какво е обяснението ви?

— Според нас това означава, че убиецът я е познавал, че двамата са контактували по мобилните си телефони и че неговите име и номер трябва да са в списъка с контакти в нейния апарат. Той е взел всички телефони, за да не бъде проследен.

— И те така и не са намерени?

— Да, не са.

— А това накара ли ви да се обърнете към мобилния оператор и да помолите за разпечатки от тези телефони?

— Поръчахме разпечатки за айфона, защото намерихме сметки за него в апартамента и знаехме номера. А за едnodневките нямаше как

да го направим, защото нямахме нито номерата, нито апаратите. Нямахме откъде да започнем.

Кимнах, сякаш научавам всичко това току-що и започвам да разбирам по-добре трудностите, които е трябвало да преодолява Уитън, работейки по този случай.

— Добре, да се върнем на айфона. Поръчали сте разпечатки, намерили сте сметки и на местопрестъплението. Проучихте ли ги за улики?

— Да.

— Намерихте ли обаждания до или от господин Ла Кос на айфона?

— Не.

— А някакви други, които да са важни за разследването или поне да си струва да се отбележат?

— Не.

Млъкнах и направих физиономия, докато си преглеждах записките. Искях съдебните заседатели да си помислят, че съм притеснен от последния отговор на детектива.

— Разпечатките, които сте поръчали, са съдържали всички входящи и изходящи обаждания от този апарат, нали така?

— Да.

— Дори от наземните линии?

— Да, успяхме да получим и тях.

— И сте ги проучили?

— Да.

— Открихте ли обаждания, независимо дали входящи, или изходящи, които да се окажат важни за разследването?

Форсайт възрази, че повтарям едни и същи въпроси. Съдията ми каза да продължа нататък. Помолих Уитън да намери сред документите разпечатка от три страници на обажданията на айфона на Глория.

— Това вашите инициали ли са в долния десен ъгъл на първата страница на този документ?

— Да.

— И сте написали датата двацет и шести ноември?

— Да.

— Защо?

— Тогава получих разпечатката от мобилния оператор.

— Това е четиринайсет дни след убийството. Защо се е забавила толкова?

— Трябваше да получа заповед за обиск, преди да я поискам. Това отне известно време, след това на мобилния оператор му трябваше технологично време, за да я направи.

— Значи докато получите тези документи, Андре ла Кос вече е бил арестуван и обвинен в убийство, така ли е?

— Така е.

— И сте вярвали, че сте хванали убиеца?

— Да.

— Тогава за какво са ви били тези распечатки?

— Разследването винаги продължава и след ареста. В този случай бяха проверени всички следи и продължихме по тези, които ни вършеха работа. Докладът по телефонните распечатки е една от тях.

— А намерихте ли в тях обаждания, свързани с господин Ла Кос?

— Не.

— Нито едно?

— Нито едно.

— А някой от изброените тук повече от двеста номера има ли някакъв принос към разследването?

— Не, господине, няма.

— Между другото, как са подредени тук номерата?

— По честота на звънене. Тези, на които се е обаждала най-често, са най-отгоре и надолу честотата се снижава.

Обърнах на последната страница и помолих Уитън да направи същото.

— Значи тук, на последната страница, са номерата, на които тя е звънила само по един път?

— Правилно.

— За какъв период?

— Заповедта беше за последните шест месеца.

Кимнах.

— Детектив, нека ви обърна внимание върху деветия номер отдолу нагоре на третата страница. Можете ли да го прочетете на съдебните заседатели?

Чух шумолене на хартия. Форсайт бе решил, че правя нещо повече от това да губя времето на съда, и разгърна своето копие от документа.

— 213-621-6700 — прочете Уитън.

— И кога е избран този номер от айфона на Глория Дейтън?

Уитън присви очи, докато четеше.

— В 18:47 на 5 ноември.

Форсайт разбра какво се опитвам да направя и стана, за да възрази.

— Каква приложимост има това, Ваша Чест? — каза той настойчиво. — Позволихме на защитата голяма свобода, но къде са границите? Той вече прекалява — изброява подробности от триминутен разговор. Това няма нищо общо с делото, нито с обвиненията срещу клиента му.

Усмихнах се и поклатих глава.

— Ваша Чест, господин Форсайт знае много добре какво целя и не иска съдебните заседатели да го видят, защото разбира, че къщата от карти, която представлява тезата на обвинението, е в сериозна опасност.

Съдията събра пръстите на двете си ръце пред себе си.

— Покажете връзката, господин Холър. И по-бързо.

— Веднага, Ваша Чест.

Погледнах пак към записките си, ориентирах се и продължих. Възражението на Форсайт не беше нищо повече от опит да наруши ритъма ми. Знаеше, че само по себе си то няма никакви основания.

— Детектив Уитън, това обаждане в 18:47 на 5 ноември е само шест дни преди убийството на госпожица Дейтън, нали така?

— Да.

— Колко продължава разговорът?

Уитън погледна документа.

— Пише, че е две минути и петдесет и седем секунди.

— Благодаря. Проверихте ли номера, когато получихте тази разпечатка? Обадихте ли му се?

— Не си спомням.

— Имате ли мобилен телефон, детектив?

— Да, но не е у мен.

Бръкнах в джоба си и извадих моя. Помолих съдията да ми позволи да го дам на Уитън.

Форсайт възрази: каза, че се опитвам да играя театър, и ме обвини в циркаджийство.

Отвърнах, че това, което Форсайт нарича театър, е просто демонстрация, не по-различна от тази преди седмица, когато той накара съдебния лекар да покаже върху Ланкфорд как е била счупена подезичната кост на жертвата при удушаването ѝ. Добавих, че ако детективът набере този номер, това би било най-лесният и бърз начин да проверим на кого се е обадила Глория Дейтън в 18:47 на 5 ноември. Съдията ми позволи да продължа. Приблжих се до Уитън и му дадох телефона си, след като го включих на високоговорител. Помолих го да набере 213-621-6700. Той го направи и остави апарата на парапета пред свидетелската банка.

След едно позвъняване отговори женски глас.

— Агенция за борба с наркотиците, Лос Анджелис. С какво мога да ви помогна?

Кимнах, пристъпих напред и взех телефона.

— Извинявайте, сгрешил съм номера — казах и затворих.

Върнах се до катедрата, наслаждавайки се на пълната тишина, която настъпи, след като женският глас бе произнесъл „Агенция за борба с наркотиците“. Хвърлих скришом поглед към Малъри Гладуел, моята лидерка сред съдебните заседатели, и видях изражение, което беше като мед за душата ми. Устата ѝ бе леко отворена, все едно искаше да каже: „О, мили боже!“.

Обърнах се пак към Уитън и извадих снимка, която държах приготвена под бележника си. Помолих за разрешение да се приближа до свидетеля с първото веществено доказателство на защитата. Съдията ми позволи и дадох на Уитън снимката, която Фернандо Валенцуела бе направил на Глория Дейтън, когато ѝ е предал призовката по делото на Мойя.

— Детектив, държите в ръката си фотография, отбелязана като веществено доказателство номер едно. Тази снимка на жертвата е направена в момента, когато ѝ е връчена призовка по иска на Мойя срещу Ролинс. Може ли да ви обърна внимание на времето и датата, отпечатани на нея? Бихте ли ги прочели на съдебните заседатели?

— 18:06 часът, 5 ноември 2012 година.

— Благодаря ви, детектив. Бихме ли могли да заключим от тази снимка и телефонните разпечатки на жертвата, че точно четирийсет и една минути след като на Глория Дейтън ѝ е връчена призовка по делото на Мойя, тя се е обадила в лосанджелиското поделение на Агенцията за борба с наркотиците от личния си мобилен телефон?

Уитън се поколеба и извърна поглед, явно притеснен.

— Няма как да знам дали тя се е обадила — отговори накрая. — Може да е дала апарата си на някой друг.

Обичам да гледам как ченгетата се разпадат на свидетелската банка. Как се опитват да не дадат очевидния отговор и така сами се правят на глупаци.

— Значи вашето мнение е, че четирийсет и една минути след като госпожица Дейтън е получила призовка като свидетел по дело на осъден наркодилър, някой друг е звънял от нейния телефон в Агенцията за борба с наркотиците?

— Не, не казвам това. Нямам мнение по въпроса. Казвам само, че не знаем кой е държал телефона ѝ в този момент. Затова не мога да кажа със сигурност, че се е обадила тя.

Поклатих глава, преструвайки се на гневен. Истината беше, че преливах от радост заради отговора на Уитън.

— Добре, детектив, да продължим нататък. Разследвахте ли изобщо това позвъняване и връзката на Глория Дейтън с Агенцията за борба с наркотиците?

— Не, не съм.

— Проверихте ли дали е била информатор на Агенцията?

— Не, не съм.

Виждах, че спокойствието на Уитън е на път да се пропука. Той не получаваше никаква подкрепа от Форсайт, който нямаше валидни основания да възрази и затова се бе снишил в стола си.

— Защо, детектив? Това не е ли една от онези полезни посоки на разследването, за които говорихте?

— Първо, по онова време не знаех нищо за призовката. Второ, информаторите не се обаждат на номератора в Агенцията за борба с наркотиците. Все едно да влязат през парадния вход с табела на гърба. Нямах причина да съм подозрителен към едно кратко обаждане до Агенцията.

— Сега вече съм объркан, детектив. Значи казвате, че сте знаели за обаждането, просто не сте били подозрителен, така ли? Или пък, както казахте само преди няколко минути, дори не си спомняте дали сте проверявали това обаждане? Кое от двете е?

— Изопачавате думите ми.

— Не мисля, но нека се изразя по друг начин. Преди да свидетелствате днес, знаехте ли, че това обаждане от личния телефон на жертвата седмица преди да бъде убита, е било до Агенцията за борба с наркотиците? Да или не, детектив?

— Не.

— Добре. Значи можем да кажем, че сте го пропуснали?

— Не бих се изразил така. Но можете да кажете каквото искате.

Обърнах се и погледнах към часовника. Беше единайсет и четирийсет и пет. Исках да поведя Уитън в друга посока, но също така и да оставя съдебните заседатели да поразсъждават върху обаждането на Глория. Знаех, че ако предложи на съдията да излезем в обедна почивка, ще обядвам в ареста заедно с клиента си.

Обърнах се пак към Уитън: трябваше да бавя топката поне още петнайсет минути. Сведох очи към записките си.

— Господин Холър — подкани ме съдията, — имате ли още въпроси към свидетеля?

— Ами... да, Ваша Чест. Даже не един.

— Тогава ви предлагам да започнете да ги задавате.

— Да, Ваша Чест — казах. — Детектив Уитън, току-що свидетелствахте, че не сте знаели за призовката на Глория Дейтън по делото на Хектор Мойя. Спомняте ли си кога научихте за нея?

— В началото на тази година — отговори Уитън. — Изскочи при размяната на откритите материали.

— Значи с други думи, научили сте за призовката, която тя е получила, от материалите на защитата?

— Да.

— Какво направихте с информацията, предоставена ви от защитата?

— Проверих я, както и другите следи, които се появиха.

— И какво заключихте, след като я проверихте?

— Че няма отношение по случая. Просто случайно съвпадение.

— Случайно съвпадение. Все още ли мислите така, след като знаете, че от личния телефон на Глория Дейтън е имало позвъняване до лосанджелиския отдел на Агенцията за борба с наркотиците по-малко от час след като ѝ е връчена призовката по дело, в което я обвиняват, че е подхвърлила оръжие на престъпник, преследван от Агенцията?

Форсайт възрази на въпроса с много аргументи и Легоу отсъди. Прие възражението и ми каза да попитам по друг начин, ако изобщо искам това да влезе в протокола.

Опростих въпроса и го зададох отново:

— Детектив, ако в деня на убийството на Глория Дейтън сте знаели, че седмица по-рано тя е звъняла в Агенцията за борба с наркотиците, бихте ли се заинтригували достатъчно, че да поискате да разберете защо?

Форсайт пак скочи още преди да завърши изречението си и възрази:

— Отговорът би бил предположение.

— Приема се — отвърна съдия Легоу, без да ми даде възможност да се обоснова.

Но аз бях доволен. Вече нямах нужда от отговора на Уитън. Хареса ми как въпросът надвисна като облак над съдебните заседатели.

Съдията усети, че сега е моментът да спрем, и обяви обедна почивка.

Отидох до банката на защитата и седнах до клиента си, докато съдебните заседатели се изнизваха от залата. Струваше ми се, че съм възстановил щетите от фиаското с Трина Трикс и отново вода в резултата. Хвърлих поглед към местата за публиката и видях хората на Мойя. Сиско очевидно не се бе върнал, след като отиде да изпрати Трина Рафърти до дома ѝ. А Лорна не се виждаше никаква.

Никой не ме бе гледал. Никой, който имаше значение за мен.

37.

От процесите със съдебни заседатели винаги огладнявам. Енергията, излъчваща се от застаналото нащрек обвинение и собствената ми тревога за всеки мой ход предизвикват в мен апетит, който се появява веднага щом съдията седне зад катедрата си и започне сутрешното заседание. До обедната почивка обикновено вече не си представям салата и супа, а жадувам за тежка храна, която да ми даде сили за следобедното заседание.

Завъртях няколко телефона и с Дженифър, Лорна и Сиско се разбрахме да се видим в „Тракс“ на Юниън Стейшън, за да мога да задоволя апетита си. Там правеха страхотни хамбургери. Дватама със Сиско се тъпчехме с основните неща — месо, пържени картопки и кетчуп, докато дамите се зальгваха, че са сити, със салата от домати и риба тон и чай с лед.

Не говорехме много. Обсъдихме набързо Трина Рафърти. Сиско докладва само, че някой или нещо я е уплашило до смърт, за да не дава показания, дори и неофициални. През по-голямата част от времето пребивавах в собствения си свят. Като боксьор в ъгъла си между рундовете не мислех за предишните схватки и ударите, които съм пропуснал. Мислех само как да скоча при следващия гонг и да нокаутирам противника с един удар.

— Те изобщо хранят ли се? — попита Дженифър.

Този въпрос някак си успя да проникне през мислите ми и аз погледнах към нея през масата, като се чудех какво съм пропуснал и за какво изобщо говори.

— Кой? — поинтересувах се.

Тя кимна към голямата чакалня на гарата.

— Тези типове.

Обърнах се и погледнах през входа на ресторанта към огромното помещение. Хората на Мойя седяха на първия ред на тапицираните с кожа седалки.

— Поне аз не съм ги виждал — казах. — Искаш ли да им пратим по една салата?

— Не ми приличат на вегетарианци — каза Лорна.

— Месоядни са — добави Сиско.

Магнах на сервитьорката.

— Мики, недей — опита се да ме спре Дженифър.

— Спокойно — отвърнах ѝ.

Казах на сервитьорката, че сме готови за сметката. Време беше да се връщаме в съда.

Следобедното заседание започна навреме, точно в един. Уитън се върна на свидетелската банка и ми се стори не чак толкова лъскав като сутринта. Това ме накара да се замисля дали не се е подкрепил с някое и друго мартини вместо обяд. Може би цялата тази надменност целеше да прикрие проблем с алкохола.

Планът сега беше да използвам Уитън, за да вкарам в капана следващия свидетел. Цялата ми защита представляваше верига от взаимосвързани свидетели. Използвах предния, за да прокара пътека за следващия. Време беше Уитън да опъне килимчето пред Виктор Хенсли, един от шефовете на охраната в хотел „Бевърли Уилшър“.

— Добър ден, детектив Уитън — поздравих го весело, сякаш не бях същият адвокат, който се бе държал брутално с него на сутрешното заседание. — Да насочим сега вниманието си към жертвата на това ужасно престъпление Глория Дейтън. Дали партньорът ви проследи движението ѝ до момента на убийството като част от разследването?

Уитън започна ненужно да намества микрофона си, за да спечели време, през което да помисли върху отговора. Бях доволен да го видя. Означаваше, че е нащрек и търси капани дори и в най-безобидните ми въпроси.

— Да — каза той накрая. — Възстановихме събитията. Колкото повече се приближавахме към часа на убийството, толкова повече подробности ни се струваха интересни.

Кимнах.

— Добре, значи сте проверили и последния ѝ ангажимент като ескорт от същата вечер?

— Да, проверихме го.

— Говорили сте с мъжа, който редовно я кара при повиквания, нали така?

— Да. Джон Болдуин. Говорихме с него.

— И последният ѝ ангажимент е бил в „Бевърли Уилшър“, нали?

Форсайт стана и възрази. Каза, че преповтарям събития, които вече са изяснени от Уитън, когато обвинението го е разпитало. Съдията се съгласи и ме помоли или да съобщя нови обстоятелства, или да продължавам нататък.

— И така, детектив, както свидетелствахте и по-рано, същата вечер между жертвата и обвиняемия е възникнало спречкване. Прав ли съм?

— Щом така искате да го наречете.

— А вие как бихте го нарекли?

— Имате предвид за случилото се преди да я убие?

Погледнах към съдията и разперих ръце в престорено недоумение.

— Ваша Чест...

— Детектив Уитън — каза съдията, — моля, въздържайте се от такива предварителни присъди. Работа на съдебните заседатели е да решат дали обвиняемият е виновен, или невинен.

— Извинявам се, Ваша Чест — каза Уитън.

Зададох въпроса отново.

— Да. Имали са спречкване.

— И това спречкване е било за пари, нали така?

— Да. Ла Кос е искал дела си от клиента, а Глория Дейтън е казала, че е нямало никакъв клиент и стаята, в която я е пратил, е била празна.

Посочих към пода, за да акцентирам върху момента, който той току-що бе описал.

— С партньора ви разследвахте ли това спречкване, за да установите кой е бил прав и кой крив?

— Ако имате предвид дали сме проверили крие ли жертвата нещо от Ла Кос — да, проверихме. Установихме, че стаята, в която я е пратил Ла Кос, е била незаета и че името, което ѝ е дал Ла Кос, е на гост, който е бил преди в същата стая, но вече е бил напуснал. Когато тя е отишла в хотела, в стаята не е имало никого. Той я е убил, защото криела от него пари, които не е получила.

Помолих съдията да отбележи, че последното изречение на Уитън е безотговорно и предубедено. Тя се съгласи и даде указания на

съдебните заседатели да не го взимат предвид. Продължих нататък и нападнах Уитън с нова серия въпроси.

— Проверихте ли дали в „Бевърли Уилшър“ има охранителни камери, детектив Уитън?

— Да, проверихме. Има.

— Прегледахте ли записите от въпросната вечер?

— Да, отидохме при охраната на хотела и прегледахме записите.

— И до какви изводи стигнахте след това, детектив Уитън?

— Че нямат камери на етажите, където са стаите за гостите. Но от записите от фоайето и асансьорите заключихме, че в стаята, в която тя е била пратена, е нямало никого. Дори е попитала на рецепцията и са ѝ казали същото. Може да се види на записите.

— Защо обвинението не представи тези записи на съдебните заседатели, когато беше негов ред да изложи доказателствата си?

Форсайт възрази, че въпросът съдържа мнение и няма връзка с делото. Съдия Легоу се съгласи и прие възражението, но и в този случай въпросът бе по-важен от отговора. Искях съдебните заседатели да поискат да видят тези записи и да разберат разкриват ли нещо за убийството, или не.

Продължих нататък.

— Детектив, как ще обясните разминаването между уредения от Андре ла Кос ангажимент в „Бевърли Уилшър“ и празната стая, която Глория Дейтън намира, когато отива там?

— Няма как да го обясня.

— И това не ви тревожи?

— Разбира се, че ме тревожи, но няма как да обясним всички случайни подробности.

— Добре, кажете ни какво според вас се е случило? Как би могло да се обясни това на пръв поглед объркване от страна на Андре ла Кос.

Форсайт възрази, като каза, че отговорът ще бъде изграден изцяло от предположения. Този път съдията отхвърли възражението му и заяви, че иска да чуе отговора на детектива.

— Наистина не знам — отвърна Уитън.

Проверих бележките си, за да видя дали не съм забравил нещо, и погледнах към масата на защитата да не би Дженифър да ми подсказе нещо. По всичко личеше, че бях изчерпал всички точки. Благодарих на свидетеля и казах на съдията, че нямам повече въпроси.

Форсайт се приближи до катедрата, за да се пробва да превърже раните, които бях нанесъл на тезата на обвинението по време на сутрешното заседание. По-добре да се бе въздържал, защото поне на мен ми се стори, че му пука повече за формата и изказа, отколкото за съдържанието. Той накара Уитън да каже, че в началото на кариерата си е бил полицай под прикритие и е работил срещу наркоразпространението. Като такъв имал няколко доверени източника, които му давали информация. Никой от тях не се свързвал с него през централата на полицията, защото това би било твърде необичайно и рисковано. Всички имали тайни номера, през които да контактуват.

Всичко това беше много добре, но не казваше нищо за убийството на Глория Дейтън и ми вдигаше добре топката, за да атакувам, когато дойде моят ред. Дори не се наложи да си взема записките, когато се доближих до катедрата.

— Детектив Уитън, колко време сте работили под прикритие?

— Две години — през 2000 и 2001.

— А мобилният ви телефон същият ли е като по онова време?

— Не, сега съм в отдел „Убийства“.

— Значи имате нов номер?

— Да.

— Ами ако някой от информаторите ви от 2001-ва реши да се свърже с вас днес, защото има информация, която ви трябва?

— Ще го насоча към тези, които разследват наркотиците.

— Не схващате смисъла на въпроса. Как старите ви източници ще се свържат с вас, след като старият установен метод за контакт вече не съществува?

— Има много различни начини.

— Като да се обадят на полицейската централа и да помолят да ви свържат с тях?

— Не мога да си представя, че някой информатор ще остане такъв, ако му се налага да прави така.

Уитън разбираше какво искам да направя и се заинати да се прави, че не схваща. Но това нямаше значение. Бях сигурен, че и съдебните заседатели разбират. След толкова години Глория Дейтън не бе имала никакъв друг начин да се свърже с агент Марко, освен да се обади на централата на Агенцията за борба с наркотиците.

Отказах се и седнах. Уитън бе освободен и аз призовах следващия си свидетел — Виктор Хенсли.

Хенсли беше „троянски кон“. Беше шести в първоначалния списък, който бях предал преди началото на процеса. Както изискваше съдебният протокол, срещу всяко име имаше кратко описание кой е човекът и какво се очаква от показанията му. Това се прави, за да помогне на отсрещната страна да прецени колко внимание и време да му отдели, за да противодейства и да се подготви. Само че като включих Хенсли в списъка, аз не исках обвинението да знае истинските ми намерения, които бяха да го използвам, за да представя записите от охранителните камери в „Бевърли Уилшър“ като улики на защитата. Затова го представих просто като подкрепящ свидетел. Надявах се, че Форсайт и детективът му Ланкфорд ще приемат, че Хенсли просто ще потвърди, че никой не е наемал стаята, посетена от Глория Дейтън във вечерта на убийството ѝ.

Сиско се обади по телефона, за да провери какво става, и Хенсли му каза, че по време на процеса само Ланкфорд е наминал за малко в хотела, а на Форсайт дори не му е виждал очите. Всичко това бе в моя полза. Докато Хенсли заемаше мястото си, стиснал елегантна кожена папка със записките си, си дадох сметка, че не само имам шанс да продължа инерцията, създадена сутринта с разпита на Уитън, но и да я увелича.

Хенсли приближаваше шейсетте и приличаше на ченге. След като се закле, набързо го представих като бивш детектив от участъка в Бевърли Хилс, вече пенсиониран и работещ като охрана в „Бевърли Уилшър“. След това го попитах дали с колегите му са направили собствено разследване на ролята на хотела в последните часове от живота на Глория Дейтън.

— Да, направихме — отвърна той. — След като разбрахме, че хотелът е замесен в цялата случка, проверихме какво се е случило.

— А вие самият участвахте ли в това разследване?

— Да. Аз го ръководех.

После преведох Хенсли през серия от въпроси и отговори, които очертах сътрудничеството му с полицията и потвърдиха, че Глория Дейтън е била в хотела в онази вечер и е почукала на вратата на една от стаите. Която и според неговите показания се оказала празна, без регистриран в нея гост.

Троянският ми кон вече беше в крепостта и аз се залових за работа.

— От самото начало обвиняемият твърди пред полицията, че от „Бевърли Уилшър“ му се е обадил клиент и му е заявил, че е в тази същата стая. Това възможно ли е?

— Не, не е възможно в тази стая да е бил отседнал наш гост.

— Но дали някой не се е вмъкнал в нея и не се е обадил по телефона?

— Би могло да се е случило всичко. Трябва да е бил някой, който е имал ключ.

— С магнитна карта ли се отваря вратата?

— Да.

— Проверихте ли дали предната вечер в тази стая е бил отседнал някой?

— Да, проверихме и се оказа, че е така. Става въпрос за нощта на събота срещу неделя. В хотела имаше сватба и булката и младоженецът са отседнали в стаята същата вечер.

— Кога е крайният час за освобождаване на стаята?

— По обед. Но помолиха да напуснат по-късно, тъй като имаха вечерен полет за Хаваите. И тъй като бяха младоженци, с радост се съгласихме. Според нашите регистри са си тръгнали в четири и двайсет и пет следобед. Това установи нашето разследване.

— Значи стаята е била заета до около четири и петнайсет, след това никой не я е наемал за неделя вечер?

— Точно така. Заради късното напускане на предишните клиенти тя не се е предлагала, тъй като камериерките не са имали време да я приготвят.

— Ако някой по някакъв начин е получил достъп до тази стая и е влязъл някак си в нея, би могъл да използва телефона и да се обади, нали?

— Да.

— А ако някой се обади отвън и поиска да го свържат с тази стая, дали обаждането ще бъде прехвърлено?

— Политиката на хотела ни е да не се прехвърлят към стаите обаждания, ако не се спомене изрично името на госта. Не може просто да се обадиш и да поискаш да те свържат със стая 1210 например.

Трябва да знаеш и името на госта, който е регистриран там. Та отговорът е — не. Обаждането няма да бъде прехвърлено.

Кимнах замислено, после продължих:

— А как се казваха младоженците, които са прекарали в тази стая предната нощ?

— Даниъл и...

Той отвори жълтата си папка и провери записките от разследването.

— ... Лора Прайс. Но те вече са били напуснали и са летели към Хаваите, когато биха могли да се случат въпросните събития.

— По-рано обвинението представи видеозапис на разпита на обвиняемия Андре ла Кос в полицията. Запознат ли сте с него?

— Не, не съм го виждал.

Получих разрешение от съдията да му покажа част от разпита, в която Андре ла Кос казваше на детектив Уитън, че е получил обаждане от скрит номер от някой си Даниъл Прайс около четири и трийсет следобеда преди убийството. Като мярка за сигурност той поиска телефон, на който да се обади, и човекът му дал номера на стая в „Бевърли Уилшър“. Ла Кос твърдеше, че е позвънил обратно в хотела, поискал е да го свържат със стаята на Даниъл Прайс и това е станало. Уговорили се да получи момиче на повикване в 20 часа и това момиче да е Жизел Далинджър. Спрях видеото и погледнах Хенсли.

— Господин Хенсли, вашият хотел пази ли разпечатки на входящите обаждания към стаите с гостите?

— Не, само изходящите, тъй като те се включват към сметките на клиентите.

Кимнах и продължих:

— Как бихте обяснили факта, че господин Ла Кос е имал правилното име и правилния номер на стаята, когато се е обадил в хотела?

Хенсли поклати глава.

— Не мога да го обясня.

— Възможно ли е заради късното напускане на младоженците името на Даниъл Прайс да е било все още в списъка с клиенти, които ползва телефонистът?

— Възможно е. Но след като гостите напуснат хотела, имената им се премахват от актуалния списък.

— Процесът компютризиран ли е, или се върши на ръка?

— На ръка. Веднага щом някой напусне, името му се изтрива от актуалния списък с гости на рецепцията.

— Значи ако човекът на рецепцията, който отговаря за това, е зает с нещо друго или с нови клиенти, нещата може да се забавят?

— Възможно е да се случи.

— Възможно е да се случи — повторих. — В шестнайсет часа ли се настаняват новите гости?

— Да.

— Хората на рецепцията обичайно заети ли са по това време?

— Зависи кой ден от седмицата е, в неделя обикновено няма много клиенти. Но сте прав, възможно е на рецепцията да е било натоварено.

Не знаех какво печеля с всичко това, но усещах, че на съдебните заседатели започва да им доскучава. Време беше да отворя вратата в туловището на троянския кон. Да изляза от скривалището и да атакувам.

— Господин Хенсли, да продължим нататък. Казахте, че собственото ви разследване е потвърдило, че жертвата Глория Дейтън е влязла в хотела вечерта на единайсети ноември миналата година. Как го потвърдихте?

— Прегледахме видеозаписите от камерите и много скоро я намерихме.

— И успяхте през различните гледни точки да проследите движенията ѝ в хотела?

— Точно така.

— Носите ли днес в съда копие от записите на камерите?

— Да.

Той извади диска от джоба на кожената папка и го вдигна.

— Давали ли сте копие от този запис на разследващите полицаи, които са работили по случая?

— Детективите дойдоха в самото начало на разследването и прегледаха суровия материал. Това беше преди да сглобим един клип, който проследява движенията на жената, от която се интересуваха, през хотела. След като го монтирахме, се обадохме да го предложим, но никой не дойде до го вземе. Допреди два месеца.

— Детектив Уитън ли дойде, или партньорът му?

— Не. Беше господин Ланкфорд от прокуратурата. Подготвиха се за процеса и той дойде да види какво имаме.

Искаше ми се да се обърна и да погледна Форсайт, да се опитам да разбера по изражението му дали изобщо е виждал този запис. Защото със сигурност го нямаше в списъка с уликите, който ми бе представил.

Но не погледнах към прокурора, защото не исках да издавам нищо. Поне не още.

— Виждате ли господин Ланкфорд днес в съдебната зала? — попитах Хенсли.

— Да.

Помолих съдията да каже на Ланкфорд да се изправи и Хенсли го идентифицира. Ланкфорд ме погледна с очи хладни и сиви като януарско утро. След като си седна на мястото, се обърнах към съдията и поисках разрешение да се приближа заедно с прокурора. Тя ни махна с ръка да отидем при нея. Много добре знаеше за какво искам да говоря.

— Не ми казвайте, господин Холър. Не сте получили копие от видеото.

— Точно така, Ваша Чест. Свидетелят казва, че обвинението е държало материала два месеца и не е показало и един кадър от него на защитата. Това е директно нарушение на...

— Ваша Чест — намеси се Форсайт. — И аз самият не съм виждал този запис...

— Но детективът ви го е взел от хотела — каза съдията с пълен с неверие глас, от който ми стана ясно, че в този случай ще отсъди в моя полза.

— Ваша Чест — заекна Форсайт, — бих могъл да обясня. Ако искате, разпитайте детектива ми при затворени врати. Сигурен съм, че има обяснение. Най-важното е, че страните са съгласни, че жертвата е посетила хотела часове преди смъртта си. Това не се обсъжда, така че нарушението е минимално. След като няма щети, не е станало нищо страшно. Предлагам да продължим нататък.

Поклатих уморено глава.

— Ваша Чест, няма как да знаем дали няма щета и дали не се е случило нищо страшно, без да видим записа.

Тя кимна в знак на съгласие.

— Колко време ви трябва, господин Холър?

— Не знам. Сигурно записът не е дълъг. Час?

— Добре. Имате един час. Можете да използвате конферентната зала. Асистентката ми има ключ. Отстъпете, господа.

Докато се връщах към банката си, вдигнах очи към парапета и видях Ланкфорд да се взира в мен.

38.

След като съдията обяви едночасова почивка, взех айпада на Лорна. Тъй като вече бях проучил обстойно видеозаписите от „Бевърли Уилшър“, оплакването ми от нарушението на правилата от страна на обвинението целеше да прикрие собственото ми нарушение — и аз не бях дал видеото на Форсайт. И в двата случая нямах нужда от час, за да ги гледам отново. Вместо това използвах времето, за да видя още веднъж записа от къщата на Стратън Стергос и да измисля стратегия как да го използвам най-добре, за да вкарам в капана Марко и Ланкфорд и да постигна оневиняването на Андре ла Кос. Видеото наистина беше бомбата, на която се бях надявал. Тя чакаше под земята обвинението да мине над нея. Когато я детонирах, корабът на Форсайт щеше потъне.

Планът ми беше да излагам уликите си до последно в петък и да заявя тезата си точно преди да пуснат съдебните заседатели за уикенда. Така те щяха да имат пълни два дни да обмислят нещата, преди да започнат заключителното обсъждане. Това означаваше, че вероятно трябваше да покажа видеото от дома на Стергос в петък сутринта. Дотогава имах достатъчно свидетели за разпит.

В три и двайсет и пет на вратата се почука. Беше приставът на Легоу. На табелката му пишеше Ернандес.

— Време е — каза той.

Когато стигнах до банката си, видях, че дистанционното за видеото и лазерната показалка вече ме очакват там.

Както и клиентът ми. Дадох си сметка, че Андре вече се срива с часове, а не с дни. Беше се влошил дори през часа, който аз бях прекарал в конферентната зала, а той — в съдебния арест.

Стиснах ръката му. Стори ми се тънка като дръжка на метла под ръкава.

— Всичко върви добре, Андре. Дръж се.

— Реши ли дали ще свидетелствам?

Спорехме за това през целия процес. Той искаше да свидетелства и да каже на света, че е невинен. Вярваше — и то не без основание —

че виновните си мълчат, а невинните говорят. Дават показания.

Проблемът беше, че макар и да не бе убиец, Андре се занимаваше с незаконен бизнес. Освен това влошеното му физическо състояние нямаше да вдъхне съчувствие у съдебните заседатели. Не исках да свидетелства и според мен нямаше и нужда. Въпреки че по-рано инстинктът ми бе казал точно обратното, вече бях убеден, че най-големи шансове за оневиняване имаме, ако го държим мълчалив на мястото му.

— Още не — казах. — Надявам се, че невинността ти ще е толкова очевидна, че няма да има значение.

Той кимна. Беше разочарован от отговора ми. През двете седмици от избора на съдебни заседатели беше отслабнал толкова много, че вече си мислех дали да не му купя костюм с по-малък размер. Оставаха ни още четири или пет дни в съдебната зала преди заседателите да започнат обсъждането, но ми се стори, че е редно да го направя.

Написах съобщение в бележника си, откъснах го и го подадох през парапета на Лорна точно когато съдията дойде и седна.

Виктор Хенсли бе призован отново на свидетелската банка и съдия Легоу ми даде разрешение да застана в празното пространство пред катедрата ѝ, докато показвам сборния клип от охранителните камери в „Бевърли Уилшър“ и задавам въпроси на Хенсли.

Първо накарах Хенсли да потвърди датата и часа на видеото, което щяхме да гледаме, и да обясни как записи от няколко различни камери са монтирани така, че да проследят движенията на Глория Дейтън в хотела. Също така го помолих да каже, че на етажите със стаи за гости няма видеонаблюдение, защото то би нарушило личното пространство на отсядащите. Очевидно управата на хотела смяташе, че ще се отрази зле на бизнеса им, ако заснемат кой кога влиза и излиза от стаите.

Подадох на Хенсли лазерната показалка, за да може да държи червената точка върху движещата се Глория Дейтън, докато разказва. Осъзнах, че на този запис съдебните заседатели за първи път виждат живата Глория. Във фазата, в която обвинението излагаше тезата си, те бяха видели снимки от аутопсията ѝ, от ареста ѝ и от сайта ѝ, на който се представяше като Жизел Далинджър. Но на това видео тя бе жива и

се движеше. Погледнах към съдебните заседатели и видях, че са заинтригувани от случващото се на екрана.

Точно това исках, защото моята следваща серия въпроси към Хенсли щеше да ги поведе в нова посока.

Взех дистанционното и показалката, пуснах видеото от началото и след това го спрях на кадъра, в който Глория минава през фойето пред мъж с шапка.

— А сега, господин Хенсли, бихте ли погледнали към екрана и бихте ли казали на съдебните заседатели дали във фойето има ваши колеги?

Хенсли отговори, че мъжът до нишата с асансьорите е част от охраната.

— Да виждате някой друг?

— Не, не мисля.

— Ами този човек тук?

Поставих червената точка върху мъжа с шапката, който седеше на дивана и си гледаше часовника.

— Ами — започна Хенсли — на този кадър не можем да видим лицето му. Ако пуснете тази част от записа, където то се вижда...

Натиснах бутона за пускане и видеото тръгна. Бях привлякъл погледите върху мъжа с шапката. Но той така и не промени положението на главата си и лицето му остана скрито. Кадърът прескочи към момента, в който Глория влиза в нишата с асансьорите и се качва в един от тях. Последва черен екран за няколко секунди и след това видяхме Глория да се качва в асансьора на осмия етаж и да слиза към рецепцията.

Когато стигнахме до частта, в която тя тръгва през фойето към изхода, натиснах копчето за забавен каданс и поставих пак червената точка върху мъжа с шапката, за да ориентирам заседателите. Мълчах, докато погледите им се движеха по екрана. Продължих да соча мъжа с шапката, който стана и тръгна след Глория. Натиснах стопкадър точно преди той да излезе от полезрението на камерата.

— Този човек в хотела ли работи? — попитах.

— Така и не видях лицето му, но не, не мисля, че работи в хотела — отвърна Хенсли.

— След като не сте видели лицето му, как така сте сигурен, че не е ваш служител?

— Защото се движи, а ние нямаме такива охранители.

— Може ли да обясните на съдебните заседатели какво означава това?

— Нашата охрана има постове. Слагаме хората си на определени места, както в случая с мъжа до нишата с асансьорите. Нямаме охранители, които се движат и правят каквото си искат.

Закрачих пред съдебните заседатели, като първо се отправих към свидетелската банка, след това се обърнах и тръгнах обратно. Когато заставах с гръб към Хенсли и погледнах към Ланкфорд, зададох следващия си въпрос:

— А дали не е частен охранител, господин Хенсли? Дали този човек не е бил нает от някой гост на хотела?

— Възможно е. Но обикновено частните охранители ни се представят, за да знаем, че са там.

— Разбирам. Тогава какво според вас е правил този човек там?

Форсайт възрази, тъй като съм искал свидетелят да направи предположение.

— Ваша Чест — отвърнах, — господин Хенсли е бил полицай и детектив цели двайсет години, а след това десет години е работил в охраната на този хотел. Минавал е през това фоайе безброй пъти и се е справял с безброй проблеми там. Мисля, че е достатъчно квалифициран, за да ни сподели наблюденията си върху този видеозапис.

— Възражението се отхвърля — каза Легоу.

Кимнах към Хенсли да отговори на въпроса.

— Бих се обзаложил, че я следи — отвърна той.

Замълчах, за да акцентирам върху думите му.

— Защо мислите така, господин Хенсли?

— Ами по всичко личи, че я чака още преди тя да пристигне. А когато слиза долу, тръгва след нея. Вижда се как тя внезапно се обръща и тръгва към рецепцията. Това го сварва неподготвен и му се налага да се поправи. После тръгва след нея чак когато тя излиза.

— Да го видим пак.

Пуснах целия клип в реално време, като държах показалката върху мъжа с шапката.

— Какво друго ви направи впечатление в този запис, господин Хенсли? — попитах след това.

— Ами, първо, че той със сигурност е наясно, че има камери — каза Хенсли. — Така и не видяхме лицето му заради шапката. Освен това знае къде да седне, как да носи шапката, за да не бъде разпознат. Наистина загадъчен човек.

Опитах се да потисна усмивката си. Хенсли бе идеалният свидетел — пряк и честен. Но дори не се бях надявал да нарече човекът с шапката „загадъчен“. Просто чудесно!

— Да обобщим, господин Хенсли. Днес ни казахте, че Глория Дейтън е влязла в хотела вечерта на единайсети ноември и се е качила на осмия етаж, където вероятно е почукала на вратата на стая, в която не е имало никого. Прав ли съм?

— Да, прав сте.

— И когато е слязла във фойето и е тръгнала да излиза от хотела, е била последвана от „загадъчен човек“, който не е служител на вашия хотел. Нали така?

— Точно така.

— И два часа по-късно е била мъртва.

Форсайт направи блед опит да възрази, тъй като съм задал въпрос, който бил извън обсега на знания и компетентност на Хенсли.

Легоу прие възраженията му, но това нямаше значение.

— Нямам повече въпроси — казах.

Форсайт стана, за да разпита свидетеля, но след това за моя изненада каза:

— Ваша Чест, обвинението този път няма въпроси.

Сигурно бе решил, че най-доброто измъкване от провала със „загадъчния човек“ е да не обръща внимание, да не придава достоверност на казаното, да се държи все едно то няма значение. А след това да се оттегли с Ланкфорд и двамата да измислят някакъв отговор.

Моят проблем беше, че не исках да призовавам друг свидетел, а беше още четири и десет, вероятно твърде рано за съдията да обяви край на заседанието. Отидох до парапета зад нашата банка, наведох се и прошепнах на Сиско:

— Кажете ми нещо.

— Какво да ти кажа? — попита той.

— Направи се, че ми казваш нещо за следващия свидетел и поклати глава.

— Ама ние нямаме друг свидетел, освен ако не искаш да отида до хотела, където сме скрили Бъдуин Дел, и да го доведе.

Той поклати глава, идеално си изигра ролята, след това продължи:

— Но е четири и десет и докато се върна, ще е станало пет.

— Именно.

Кимнах и се върнах на банката си.

— Господин Холър, можете да призовете следващия свидетел — каза съдията.

— Ваша Чест... аз... не съм съвсем готов със следващия свидетел. Мислех, че господин Форсайт ще зададе поне няколко въпроса на господин Хенсли, а след това вече ще е станало четири и половина или пет.

Тя се намръщи.

— Не ми харесва да приключваме по-рано. Казах ви го още в началото на процеса. Казах ви да си подготвите достатъчно свидетели.

— Разбирам, Ваша Чест. Имам свидетел, но той е в хотел на двайсет минути отук. Ако искате, мога да пратя детектива ми...

— Не ставайте глупав. Той ще пристигне почти в пет. Ами господин Ланкфорд? Той също е в списъка ви.

Погледнах към Ланкфорд и се направих, че обмислям дали да го призова. След това се обърнах пак към съдията.

— Не съм готов днес за господин Ланкфорд, Ваша Чест. Може ли просто да приключим за днес и да наваксаме загубеното време, като скъсим почивките през следващите два дни?

— И да накажем съдебните заседатели, защото не сте подготвен? Не, няма да стане така.

— Съжалявам, Ваша Чест.

— И трябва. Закривам заседанието за днес. Започваме отново в утре в девет сутринта. Съветвам ви дотогава да сте подготвен, господин Холър.

— Да, Ваша Чест.

Станахме, докато съдебните заседатели се изнизваха навън. Андре трябваше да се подпре на мен, за да се изправи.

— Добре ли си? — попитах го.

— Добре съм. Справи се чудесно днес, Мики. Наистина чудесно.

— Да се надяваме, че е така.

Приставите дойдоха да го вземат. Щяха да го отведат в съдебния арест, където щеше да свали големия му вече костюм и да облече отново оранжев гащеризон. След това щяха да го качат на буса и да го откарат обратно в Мъжкия централен затвор. Ако се забавеха, той можеше да пропусне вечерята и да си легне гладен.

— Само още няколко дни, Андре.

— Знам. Държа се.

Кимнах и те го отведоха. Гледах как го извеждат през металната врата.

— Направо да се просълзиш!

Обърнах се. Беше Ланкфорд. Беше дошъл до банката на защитата. Погледнах покрай него към Форсайт. Прокурорът стоеше до масата си и се опитваше да натъпче дебело тесте папки в малката си чанта. Изобщо не ни забелязваше с Ланкфорд. Съдебната зала зад него беше празна. Лорна бе отишла да вземе колата. Един от хората на Мойя бе тръгнал след нея, а другият бе вече в коридора и ме чакаше. Сиско и Дженифър също бяха излезли.

— Така си е, Ланкфорд — казах. — И знаеш ли защо? Защото това е невинен човек, а тук няма много такива.

Вдигнах ръка, за да покажа, че се шегувам.

— Но, разбира се, ти го знаеш по-добре от всеки друг, нали? Имам предвид, че е невинен.

Ланкфорд поклати глава все едно не разбира какво му говоря.

— Наистина ли мислиш, че ще го отървеш, като изградиш защитата си върху загадъчния човек?

Усмяхнах се и започнах да си събирам папките и записките в куфарчето.

— Всъщност наричаме тази тактика „котка с шапка“. И повярвай ми, действа безотказно.

Той не отговори. Аз спрях да събирам книгата си и го погледнах.

— 1ER5676.

— Какво е това? Телефонният номер на майка ти ли?

— Не, Ланкфорд, това е номерът на колата ти.

Видях как за частица от секундата нещо в очите му трепна. Осъзнаване или може би страх. Не спрях дотук, импровизирах, следвах инстинктивно пътека към непозната цел.

— Градът е пълен с камери. Трябвало е да се отървеш от табелата с регистрационния номер преди да тръгнеш да я следиш. А следващият свидетел, който съдията искаше да призова днес? Той ще донесе видеозапис, правен извън хотела, и ще посочи, че ти си котката с шапката.

Този път промяната в очите на Ланкфорд не беше мимолетна. Погледът му беше зъл като на приквещено животно.

— И ще трябва да обясняваш на съдебните заседатели защо си следил Глория Дейтън преди да бъде убита и преди да се захванеш с това дело.

Изведнъж Ланкфорд рязко се хвърли към мен, хвана вратовръзката ми и пробва да ме издърпа за нея от банката. Но тя се откачи от яката ми и той залитна назад.

— Хей! Какво правите?

Форсайт ни беше забелязал. Ланкфорд се овладя и погледна към прокурора.

— Нищо.

Спокойно взех вратовръзката си от Ланкфорд, който беше с гръб към Форсайт. Гледаше ме с потъмнели и изцъквени очи. Започнах да си закачам вратовръзката, наведох се напред и прошепнах:

— Ланкфорд, ще рискувам и ще кажа, че според мен ти не си убиец. Предполагам, че си се забъркал в нещо много по-голямо от теб и са те притиснали. Използвали са те. Ти си я открил по поръчка на някой, а той е свършил останалото. Може би си знаел какво ще се случи, може би не. Но което и от двете да е, наистина ли ще вкараш невинен човек в затвора заради това?

— Майната ти, Холър. Клиентът ти е отрепка. Всичките ти клиенти са такива.

Форсайт се приближи към нас.

— Тръгвам си. Пак ви питам — има ли някакъв проблем? Трябва ли да остана и да ви наглеждам като бавачка?

Никой от нас не откъсваше поглед от другия, за да се обърне към прокурора.

— Всичко е наред — отвърнах аз. — Просто обяснявам на... детектива ви Ланкфорд причината да нося вратовръзки с клипс.

— Очарователно. Приятна вечер.

— Приятна вечер.

Форсайт излезе през портичката и тръгна по централната пътека на празната съдебна зала. Продължих разговора си с Ланкфорд от там, където ни бяха прекъснали.

— Имаш по-малко от двацет и четири часа да решиш как ще отиграеш това. Утре с приятелчето ти Марко е свършено. Може да те завлече и теб или пък да покажеш малко ум и да се спасиш. Винаги има начин, нали знаеш.

Ланкфорд бавно поклати глава.

— Нямах представа какви ги дрънкаш, Холър. Както винаги. Не знаеш с кого си имаш работа. Всъщност нямаш никаква шибана информация.

Кимнах, все едно признавах, че ме е сложил на мястото ми.

— Е, до утре тогава.

Потупах го по рамото, все едно си взимах довиждане с добър приятел.

— Не ме докосвай — каза той.

39.

По нареждане на Лорна Сиско донесе вино и пица от „Моца“ в заседателната ни зала, в която се бяхме събрали да обсъдим съдебното заседание. Лорна каза, че било задължително, защото за първи път след две седмици процес и повече от седем месеца подготовка изглеждало, че имаме какво да празнуваме.

Не очаквах празненство, преди делото да е завършило, но по-голямата изненада бе да видя Адвоката, седнал на инвалидна количка в края на масата. На облегалката му бе окачена кислородна бутилка и той щастливо дъвчеше парче пица.

— Кой те докара пък теб? — попитах.

— Твоето момиче — каза Адвоката и посочи с пицата към Дженифър. — Спаси ме от онези мъчителни. И то съвсем навреме.

Вдигна наздравица с парчето пица, което стискаше в двете си кокалести бледи ръце.

Кимнах и огледах всички. Сигурно нежеланието ми да празнувам се бе изписало на лицето ми.

— Хайде де, най-накрая един добър ден — каза Лорна и ми подаде чаша червено вино. — Наслади му се.

— Ще му се насладя, когато всичко свърши и напишем на дъската „оправдателна присъда“ — отвърнах.

И посочих дъската, на която бе очертана защитната ни стратегия. Все пак взех чашата и парчето пица с наденица и се усмихнах на останалите, докато крачех към стола до Адвоката. Щом всички седнаха, Лорна вдигна наздравица за мен и аз засрамено вдигнах чашата си. След това обаче се възползвах от момента и също вдигнах тост.

— За боговете на вината — казах. — Дано по-скоро освободят Андре ла Кос.

Това попари доброто настроение, но нямаше как да е иначе. Оправдателната присъда все още беше далеч. Дори когато инстинктът ти подсказва, че седиш до невинен човек в съда, не забравяш, че оправдателните присъди се раздават свидливо в система, създадена да

се занимава само с виновните. Трябваше да се задоволя със знанието, че какъвто и да е изходът, съм направил всичко по силите си за Андре ла Кос.

Покашлях се, вдигнах чашата си и произнесох друг тост:

— И за Глория Дейтън и Ърл Бригс. Нека работата ни донесе справедливост.

Останалите се присъединиха с възгласи, след това настъпи мълчание. Жертвите в този случай наистина бяха много.

Опитах се да ги разведря, като върна разговора към работата.

— Преди да се напием, нека поговорим няколко минути за утрешния ден. — Започнах да ги соча един по един и да давам нареждания. — Лорна, искам да отида малко по-рано. Вземи ме в осем без петнайсет, става ли?

— Аз ще дойда, ама ти дали ще си там...

Не много завоалиран намек за закъснението ми тази сутрин.

— Дженифър, утре с мен ли си, или имаш други ангажименти?

— Сутринта съм с теб, следобед имам изслушване за преобразуване на дълг.

Още един ипотечен заем. Това засега бяха единствените дела, които ни носеха пари.

— Добре. Сиско, какво става със свидетелите?

— Скрили сме Бъдуин в „Чекърс“. Трябва да кажеш кога да го доведе в съда. Моят човек от магазина на „Ферари“ чака в готовност. И остава големият въпрос. Марко. Ще се появи ли, или няма?

Кимнах и казах:

— Той има време до десет часа, затова по-добре да призова някой в девет, когато влезе съдията. Доведи Бъдуин.

— Готово.

— Кога идва Мойя?

— Не издават точния час от съображения за сигурност. Но ще го докарат от Викторвил утре. Не мисля, че можеш да разчиташ на него в съда преди четвъртък.

— Става и така.

Нещата, изглежда, вървяха по план. По-добре беше да задържа Бъдуин Дел, продавача на оръжие, докато разбере дали Марко ще свидетелства, или не, но нямах избор. Съдебният процес винаги се

развива в движение, и то почти никога така, както си го планирал и си си го представял.

— А защо да не призовем Ланкфорд преди Марко? — попита Дженифър, като погледна реда на свидетелите, който бях написал на дъската. — Така няма ли да стане?

— Трябва да си помисля — отвърнах. — Може и да стане.

— Никакво „може би“ не трябва да има, когато се явяваш в съда — заяви Сийгъл. — Трябва да си сигурен.

Сложих ръка на рамото му и кимнах в знак на благодарност за съвета.

— Прав е. Адвоката винаги е прав.

Всички се засмяха, включително и той.

След като приключихме с работните въпроси, се върнахме към яденето. Взех си второ парче пица, скоро виното хвана всички, започнахме да бърбим и да се смеем. Всичко в света на „Холър и Ко“ изглеждаше добре.

Тогава телефонът ми завибрира. Извадих го от джоба си и проверих кой се обажда, преди да вдигна. Не исках да развалям момента.

Затворът на Лос Анджелис.

Обикновено вдигах, когато ми звъняха след работно време от затвора. В повечето случаи бяха разговори за моя сметка от някой, който е взел името и телефона ми от някой друг. В девет от десет случая човекът твърдеше, че има пари за адвокат, а после се оказваше, че лъже за това, както и за всичко останало. Но този път знаех, че е твърде вероятно да е Андре ла Кос. Беше започнал да ми се обажда вечер, за да обсъждаме какво се е случило през деня и какво да очаква от следващия. Станах и се отдалечих от масата, за да мога да чувам по-добре.

— Ало?

— Търся Майкъл Холър.

Не беше Андре и не беше разговор за моя сметка. Инстинктивно затворих вратата към заседателната зала, за да се изолирам още повече от шума.

— Холър е. Кой се обажда?

— Сержант Роули от Мъжкия централен затвор. Искам да ви кажа, че стана инцидент с клиента ви Анри ла Кос.

Отбелязах си, че сбърка името.

— Какъв инцидент?

Закрачих по голия дървен под, за да се отдалеча още повече от заседателната зала.

— Задържаният е бил нападат тази вечер в транспортния център на съда. Разследваме за случая друг задържан.

— Нападнат? Какво означава това? Зле ли е?

— Бил е намушкан многократно, господине.

Затворих очи.

— Мъртъв ли е? Андре мъртъв ли е?

— Не, господине. Закаран е в критично състояние в затворническата болница. В момента нямаме други сведения за състоянието му.

Отворих очи, обърнах се и инстинктивно вдигнах лявата си ръка в безсилен жест. Остра болка прониза лакътя ми, напомни ми за собствената ми травма и ме накара да сваля ръката си до тялото.

— Как е възможно! Какъв е този транспортен център в съда?

— Това е мястото в подземията на сградата, където задържаните се товарят в бусовете за транспортиране в различните места за лишаване от свобода. Клиентът ви тъкмо е щял да бъде откаран в Мъжкия централен затвор, когато е станало нападението.

— Някой арестуван ли е? Как може...

— Господине, инцидентът се разследва и не мога...

— Кой го разследва? Искam телефона му.

— Не съм упълномощен да ви дам тази информация. Обаждам ви се само на добра воля, за да ви кажа, че е станал инцидент и клиентът ви е в затворническата болница. Само вашето име е записано в документите му.

— Ще оцелее ли?

— Нямам информация, господине.

Затворих, преди да чуя отговора. Тръгнах към заседателната зала. Лорна, Сиско и Дженифър вече бяха застанали до стъкления прозорец и ме наблюдаваха. Бяха разбрали, че се е случило нещо лошо.

— Така — започнах, щом влязох. — Андре е намушкан в съда преди да го качат на буса тази вечер. В затворническата болница е.

— О, боже! — възкликна Дженифър.

Беше седяла до Андре няколко дни по време на процеса, често бе шепнала в ухото му какво се случва, когато разпитвах свидетелите. Тя беше човекът, който най-често му държеше ръката, и това ги бе сближило.

— Как? — попита Сиско. — Кой?

— Не знам. Казаха ми, че разследват друг задържан за случая. Ето какво ще направим. Отивам в затворническата болница да видя в какво състояние е и дали ще ме пуснат да го видя. Сиско, искам да ми помогнеш. Не искат да ми кажат името на заподозрения. Искам да знам кой е и каква връзка би могъл да има с Мойя и Ланкфорд.

— Мислиш, че те стоят зад това? — попита Лорна.

— Всичко е възможно. Говорих с Ланкфорд в съда днес следобед. Опитах се да го стресна, но той не поддаде. Може би се е досетил какво следва.

— Мислех, че хората на Мойя го пазят — каза Дженифър.

— В затвора — обясних й. — Но няма как да го пазят в бусовете и в съда. А и не мога да му наема бодигард.

— Какво искаш от мен? — попита тя.

— Първо да върнеш Адвоката, след това да подготвиш аргументи срещу обявяването на процеса за опорочен.

Дженифър бе излязла от шока и за първи път успя да чуе какво точно казвам.

— Искаш да кажеш...

— Казаха ми, че е в критично състояние. Не знам какво означава това и дали ще оживее, или ще умре. Но и в двата случая се съмнявам, че в близко бъдеще ще се появи в съда. Обикновено в подобни ситуации се отива към опорочен процес и се започва отново, когато обвиняемият се възстанови. Ако Легоу не стигне сама до това заключение, ще го поиска Форсайт, защото видя, че днес случаят тръгна зле за него. Трябва да спрем това. На ръба сме да спечелим делото. Да отидем до края.

Дженифър извади бележник от чантата си, която бе оставила на земята.

— Значи искаме да продължим процеса в отсъствието на Андре? Не съм сигурна, че това ще мине.

— Продължавани са процеси и с избягали обвиняеми. Защо да не мине? Трябва да има прецедент. Ако не, ще създадем.

Дженифър поклати глава.

— В случаите на бягство обвиняемите сами се отказват от присъствие. Различно е.

Сиско не се интересуваше от юридическата дискусия, затова се отдалечи, за да може да говори по телефона.

— Не е различно, същото е — казах. — Просто всичко ще зависи от преценката на съдията.

— Преценката на съдията обхваща много широко поле за действие — каза Адвоката.

Кимнах и го посочих с пръст.

— Прав е и трябва да намерим място за клиента си в това широко поле.

— Е, във всеки случай ще ни трябва декларация от Андре — каза Дженифър. — Съдията няма дори да го обсъжда, ако Андре не подпише, а ние не знаем дали е в състояние да подписва и изобщо да разбира какво се случва.

— Извади си компютъра и веднага започвай да пишеш декларацията му.

В ъгъла под дъската за писане имаше принтер. Бях го оставил там след като колата заедно с другия принтер вътре бяха потрошени.

— Сигурен ли си, че той ще е в състояние да подпише? — попита Дженифър.

— Не се тревожи за това — отвърнах. — Ти го напиши, аз ще се погрижа за подписа.

Прекарах шест часа в чакалнята за роднини в заключеното отделение на затворническата болница. През първите четири непрекъснато ми съобщаваха, че клиентът ми е в операция. След това започнаха да идват съобщенията, че се възстановява, но не мога да го видя, защото не се е върнал в съзнание. Успях да запазя спокойствие през цялото време. Не се оплаквах и не крещях на никого.

Но към два през нощта стигнах до границите на търпението си и през десет минути започнах да настоявам да видя клиента си. Извадих целия арсенал от заплахата със съд, насъскване на медиите и дори намеса от ФБР. Нищо не постигнах обаче. Дотогава Сиско вече ми се бе обадил два пъти, за да ми каже как върви неговото разследване на

разследването. Първия път потвърди това, което подозирахме — че Андре е бил нападнат с остър метален предмет от друг задържан, който е бил в съда за собственото си дело. Въпреки че бил окован като всички, които чакат да се качат на бусовете за затвора, заподозреният легнал на земята и успял да прекара веригата на кръста си през краката, като така освободил движенията си достатъчно, за да се хвърли върху Андре и да го намушка седем пъти в гърдите и корема, преди приставите да го спрат.

При второто обаждане Сиско добави и името на заподозрения — Патрик Сюъл. И каза, че досега не е намерил никаква връзка между него и агент Джеймс Марко или детектива на прокуратурата Лий Ланкфорд. Името на нападателя ми беше познато. Малко по-късно си спомних, че Сюъл беше обвиняем по дело, в което му искаха смъртна присъда и по което работеше брат ми. Сетих се, че Хари ми бе казал, че са го докарали от „Сан Куентин“, където вече излежавал доживотна присъда. От което заключих, че Сюъл е идеалният наемен убиец. Нямах какво да губи.

Казах на Сиско да продължи да работи по това. Ако намереше дори съвсем незначителна връзка между Сюъл от една страна и Марко и Ланкфорд от друга, щях да успея да вдигна достатъчно пушилка, за да предотвратя вероятността съдия Легоу да обяви процеса за опорочен.

— Почвам — каза Сиско.

Друго и не очаквах от него.

В три и десет през нощта най-накрая ме пуснаха да видя клиента си. Бях придружен от сестра и надзирател. Облякоха ме в хирургически дрехи заради опасността от инфекция за Андре и чак тогава ме пуснаха в интензивното отделение, където крехкото тяло на Андре бе свързано с апарати, тръби и висящи пластмасови торби.

Застанах до леглото и загледах как сестрата проверява апаратите, после повдига одеялото и преглежда превръзките, обвили целия торс на Андре. Горната част на тялото му беше леко повдигната. До дясната му ръка имаше дистанционно за регулиране на леглото. Лявата му китка бе вързана с белезници за рамката. Макар затворникът да бе полужив, бяха се погрижили да няма рискове за бягство.

Клепачите на Андре бяха подути и полуотворени, но той не виждаше нищо.

— Е, ще прескочи ли трапа? — попитах.

— Не бива да ви казвам нищо — отговори сестрата.

— Но бихте могли.

— Ще знаем след първите двама и четири часа.

И това беше нещо.

— Благодаря.

Тя ме потупа по ръката и излезе, като остави надзирателя на вратата. Понечих да я затворя.

— Не можете да затваряте вратата — каза надзирателят.

— Разбира се, че мога. Това е среща между адвокат и клиент.

— Та той не е в съзнание.

— В момента не е, но това няма значение. Той е мой клиент и американската конституция ни дава право на консултация насаме. Искате ли утре да се изправите пред съдия и да обясните защо не сте позволили този човек, станал също така жертва на злостно престъпление, да упражни изконното си право да говори с адвоката си?

Всички завършили полицейската академия изкарват първите си две години в системата на затворите. Този надзирател не изглеждаше на повече от двама и четири, а може би още беше и в изпитателен срок. Знаех, че ще се огъне, и така и стана.

— Добре — каза той. — Имате десет минути. След това излизате. Лекарско нареждане.

— Става.

— Ще съм отвън.

— Хубаво. Така ще се чувствам в безопасност.

И затворих вратата.

40.

Съдия Легоу прие юристите в кабинета си рано сутринта. Ланкфорд бе поканен заедно с Форсайт, за да информира съдията за известните факти около нападението над Андре ла Кос. Ланкфорд, разбира се, представи всичко като непредизвикана агресия, която често се случва между затворници.

— Най-вероятно ще се окаже престъпление от омраза — каза той. — Господин Ла Кос е хомосексуален. Заподозреният вече е осъден за едно убийство и е на съд за друго.

Съдия Легоу кимна замислено. Не можех да опровергая инсинуациите на Ланкфорд, защото до този момент Сиско не бе намерил връзка между заподозрения за нападението срещу Ла Кос — Патрик Сюъл, от една страна, и Марко и Ланкфорд, от друга. В най-добрия случай отговорът ми можеше да се определи като слаб.

— Разследването все още не е приключило — казах. — Не бих прибързвал със заключенията.

— Сигурен съм, че никой няма да го направи — отвърна Ланкфорд.

На лицето му не беше изписано обичайното надменно самодоволство. Разчетох това като първи признаци, че нещо в него се променя. Може би бе затиснат от тежестта на знанието, че вече не е в безопасност. Ако нападението срещу Ла Кос бе опит да се сложи край на този процес, както ми се струваше, то тогава той се бе провалил. Въпросът сега беше колко се е провалил.

— Ваша Чест — започна Форсайт, — в светлината на последните събития и заради времето, което със сигурност ще бъде необходимо на жертвата, за да се възстанови, обвинението настоява процесът да се обяви за опорочен. Наистина не виждам алтернатива. Няма да успеем да гарантираме безпристрастността на делото и на съдебните заседатели, ако продължим, докато обвиняемият стигне до състояние, в което ще може да се върне в съда — ако изобщо стигне до такова състояние.

Съдия Легоу кимна, погледна ме и попита:

— Логично ли ви звучи това, господин Холър?

— Не, Ваша Чест, никак даже. Но бих искал колегата ми госпожица Арънсън да отговори на господин Форсайт. Тя е по-подготвена от мен. Прекарах нощта в болницата с клиента си.

Съдията кимна на Дженифър и тя представи прекрасни автентични аргументи срещу обявяването на процеса за опорочен. С всяко следващо изречение ставах все по-горд, че съм я привлякъл в екипа си. Без съмнение щеше да дойде денят, в който да ѝ дишам праха. Но засега работеше за мен и с мен, на по-добро не можех и да се надявам.

Аргументите ѝ бяха систематизирани в три стегнати точки. Първо, обявяването на процеса за опорочен би било предразсъдък към обвиняемия. Тя цитира разходите по събирането на доказателства за обвиненията, продължаващото задържане на Андре ла Кос и цената му, както и простия факт, че прокуратурата вече е изслушала по-голямата част от стратегията на защитата и ако процесът бъде обявен за опорочен, ще има възможност да се подготви по-добре за следващото дело.

— Ваша Чест, това не е честно в никакъв случай — каза тя. — Това е предразсъдък.

По мое мнение дори само този аргумент беше достатъчно добър, за да докаже тезата ѝ. Но Дженифър закова Легоу със следващите две точки. Заяви, че при ново дело ще бъдат похарчени още пари на данькоплатците. И завърши с това, че справедливостта ще възтържествува само ако процесът продължи.

Последните две точки бяха гениални, защото уцелиха Легоу право в сърцето. Съдия е изборна длъжност и никой кандидат за поста не би искал да бъде наречен от опонента си или от някой вестник разхитител на парите на данькоплатците. А тържеството на справедливостта беше отправка към правото на преценка на съдията. Крайната цел на Легоу бе да осигури тържество на справедливостта и тя трябваше да реши дали ако прекрати процеса това ще стане, или ще бъде възпрепятствано.

— Госпожице Арънсън — каза Легоу, след като Дженифър приключи, — аргументите ви са изчерпателни и убедителни, но клиентът ви е в болнично легло в интензивното. Нали не предлагате да

заведем съдебните заседатели при него? Смятам, че съдът е изправен пред дилема само с едно решение.

Само тази част бяхме репетирали. Най-добрият начин да постигнем каквото искаме бе да отведем съдията при него, а не да ѝ го поднесем на тепсия.

— Не, Ваша Чест — каза Дженифър. — Смятаме, че трябва да продължим без присъствието на обвиняемия, след като посъветваме заседателите да не взимат предвид това, че го няма.

— Това е невъзможно — веднага възрази Форсайт. — Всяка присъда, която постигнем така, ще бъде върната от апелативния съд за пет минути. Обвиняемият има право да се изправи срещу обвинителите си.

— Няма да бъде върната, ако обвиняемият съзнателно се отказва от правото си да се яви в съда — каза Дженифър.

— Да бе, страхотно — отвърна Форсайт саркастично. — Но доколкото знам, клиентът ви е в безсъзнание, а заседателите седят и чакат.

Бръкнах във вътрешния джоб на самото си и извадих декларацията с отказа, която бях занесъл в затворническата болница предната вечер. Подадох я на Легоу и казах:

— Това е подписана декларация за отказ от явяване в съда.

— Чакайте малко — намеси се Форсайт и в гласа му се прокраднаха първите нотки на отчаяние. — Как е възможно? Човекът е в кома. Съмнявам се, че е подписал каквото и да било, да не говорим да го е направил съзнателно.

Легоу подаде отказа на Форсайт. Ланкфорд се наведе на стола си, за да види подписа.

— Бях в болницата през цялата нощ, Ваша Чест — продължих. — Той се свестяваше и пак изпадаше в безсъзнание, което не е същото като да е в кома. Господин Форсайт ни размахва медицински термини, чието значение не знае. Освен това, когато идваше в съзнание, клиентът ми изразяваше пред мен силно желание процесът да продължи в негово отсъствие. Не иска да чака. Не иска да преминава отново през това.

— Вижте, Ваша Чест, не искам да обвинявам никого в нищо, но това е невъзможно — почна Форсайт. — Просто няма начин...

— Ваша Чест — намесих се спокойно, сякаш не ми пукаше, че Форсайт ме нарича лъжец. — Ако това ще помогне на решението ви, моля, погледнете.

Извадих мобилния си телефон. Показах на него снимка и обясних, че това е болничната стая на клиента ми. В кадъра се виждаше Андре в леглото, повдигнат под 45 градуса, пред гърдите му бе поставена маса. Дясната му ръка беше върху масата, държеше химикалка и подписваше декларацията. Снимката бе направена отдясно на Андре. Заради ракурса и заради подутите му клепачи беше невъзможно да се определи дали очите му са отворени, или затворени.

— Имах предчувствието, че господин Форсайт ще възрази, затова направих тази снимка — продължих. — Нещо, което научих от моя призовкар. Освен това в стаята присъстваше и надзирател, казва се Ивънстън. Ако е необходимо, можем да го събудим и да го доведем в съда, за да свидетелства, че подписът е положен.

Съдията демонстративно ми върна телефона, без да даде възможност на Форсайт да погледне.

— Снимката не е необходима, господин Холър. Вие сте юрист и аз приемам думата ви на доверие.

— Ваша Чест? — обади се Форсайт.

— Да, господин Форсайт?

— Бих искал обвинението да получи време, за да обмисли това и да реши как да отговори на защитата.

— Господин Форсайт, разглеждаме ваша молба и на всичкото отгоре точно вие преди малко ни припомнихте, че съдебните заседатели чакат.

— Тогава, Ваша Чест, обвинението иска съдът да поиска обстоен преглед на обвиняемия и да ни увери, че декларацията, която ни представи господин Холър, е подписана по негова воля и в съзнание.

Трябваше да парирам това преди отчаяните опити на Форсайт да спре процеса да успеят.

— Ваша Чест, господин Форсайт е отчаян. Очевидно би казал всичко, за да спре процеса. Трябва да се запитате защо и според мен отговорът е, че е защото знае, че ще загуби. Ние доказваме, че господин Ла Кос е невинен. Знаят го съдебните заседатели, зрителите в залата, всички, дори и господин Форсайт. И затова иска да спре делото. Иска съдът да разпореди преиграване на мача. Госпожо, наистина ли

ще позволите това? Клиентът ми е невинен, а лежи в затвора, пребит е, лишен е от всичко, включително може би и от правото си на живот. За да възтържествува справедливостта, този процес трябва да продължи. Веднага. Още днес.

Форсайт понечи да възрази, но Легоу вдигна ръка и го спря. Тъкмо щеше да вземе решение, но бе прекъсната от звъна на телефона на бюрото ѝ.

Чувствах, че я държа в ръцете си и че тя всеки миг ще отхвърли искането за обявяването на процеса за опорочен. Но трябваше да изчакам.

Тя вдигна телефона, чу какво ѝ казват, след това затвори и ни погледна.

— Джеймс Марко е в съдебната зала заедно с юрист от Агенцията за борба с наркотиците. Готов е да свидетелства.

Като че ли се замисли за няколко секунди, след което продължи:

— Искането за обявяване на процеса за опорочен се отхвърля. Господин Холър, можете да призовете следващия си свидетел до десет минути.

— Ваша Чест, трябва категорично да възразя срещу това — каза Форсайт.

— Категорично го имам предвид — отвърна Легоу с леден тон.

— Моля изпълнението на решението да бъде спряно, за да може обвинението да го обжалва.

— Господин Форсайт, можете да обжалвате по всяко време, но няма да спра изпълнението на решението. Връщаме се в съда след десет минути.

Изчака, за да даде на Форсайт възможност да ѝ отговори, и след като той не го направи, обяви край на срещата с думите:

— Мисля, че приключихме.

Докато вървахме към залата, екипът на защитата спазваше дистанция от три-четири метра зад екипа на обвинението. Наведох се към Дженифър и ѝ прошепнах:

— Браво на тебе. Ще спечелим делото.

Тя се усмихна гордо.

— Адвоката ми помогна, докато снощи го връщах в дома. Умът му все още е остър като бръснач.

— На мен ли го казваш! Той все още е по-добър от деветдесет процента от юристите в този съд.

Напред в коридора видях как Ланкфорд отваря вратата на залата и ни изчаква, след като Форсайт влезе. Погледите ни се срещнаха.

Приех жеста с вратата като сигнал. Като покана. Докоснах Дженифър по лакътя, кимнах ѝ да продължи без мен и спрях до Ланкфорд.

Той не беше глупав. Знаеше, че усилията му да спре процеса — и да спре и мен — са се провалили. Дадох му възможност да реагира, защото все още имах нужда от едната страна на конспирацията. И макар често да бях кръстосвал шпага с Ланкфорд, желанието ми да смажа Марко беше по-силно.

— Имам нещо, което ще искаш да видиш — казах.

— Не ме интересува — отвърна той. — Продължавай напред, задник.

Но в тона му нямаше обвинение. Беше просто начало на преговори.

— Мисля, че е нещо, което ще те заинтересува.

Той сви рамене. Трябваше му повече, за да вземе решение.

— А ако не теб, ще заинтересува приятелчето ти Марко.

Ланкфорд кимна.

Прекрачих прага на съдебната зала. Видях Форсайт на банката на обвинението. Беше извадил мобилния си телефон и набираше някакъв номер. Предположих, че се обажда на някой висшестоящ или на някой в апелативния отдел. Не ми пукаше на кого. Ланкфорд ме подмина и отиде да си седне на мястото до парапета. Отидох до банката на защитата и взех айпада на Лорна. На него на стопкадър чакаше видеото от къщата на Стергос. Отидох до парапета и поставих устройството на празното място до Ланкфорд, като се наведох да си вържа обувката. Прошепнах му, без да го поглеждам:

— Изгледай го до края.

Изправих се и огледах претъпканата зала. В съда вече бе плъзнал слухът, че в отделение 120 ще е най-интересно. Освен хората на Мойя, които си стояха на обичайното място, тук бяха и поне шестима журналисти, насядали на първите два реда, множество мъже с

костюми, в които разпознах колеги адвокати, както и най-голямата тълпа от професионални съдебни зрители, каквато не бях виждал от дълго време — пенсионери, безработни и самотници, които бродеха всекидневно из съда в търсене на човешка драма, патос и болка. Не бях сигурен дали ги е привлякло явяването на Марко, или фактът, че обвиняемият е наръган почти до смърт предната вечер в подземиеото, но вестта се бе разпространила и хората прииждаха.

Забелязах Марко четири реда по-назад. Седеше до мъж с костюм, за когото предположих, че е адвокатът му. Марко не се бе постарал да се облече подходящо за случая. Носеше черна спортна блуза и джинси, както обикновено, блузата му бе затъкната в панталона, така че да се вижда кобурът на кръста му. Бандитско излъчване.

Реших, че трябва да опитам да извлека нещо от това.

Погледнах към Ланкфорд и видях, че вече е изгледал видеото без звук и е върнал айпада на празната седалка. Седеше като препариран — вероятно осъзнаваше, че животът му ще се промени безвъзвратно до края на деня. Качих и другата си обувка на стола до него, за да ѝ вържа връзката. Наведох се пак, без да свалям поглед от Марко, и прошепнах на Ланкфорд:

— Искам Марко, не теб.

41.

Съдия Легоу зае мястото си, огледа набързо публиката в съдебната зала и каза:

— Готови ли сме за съдебните заседатели?

Станах и се обърнах към нея.

— Ваша Чест, преди да повикаме съдебните заседатели, бих искал да обсъдим няколко неща, които възникнаха току-що.

— Какво има, господин Холър?

Каза го с явно раздражение.

— Ами агент Марко е тук вероятно за да даде показания като свидетел на защитата. Искам разрешение да го третирам като враждебен свидетел и също така да помоля съдът да нареди на агент Марко да свали огнестрелното оръжие, което носи открито на колана си.

— Едно по едно, господин Холър. Първо, вие призовахте агент Марко като свидетел на защитата и досега той не е отговорил на нито един въпрос. На какво основание искате разрешение да третирате своя собствен свидетел като враждебен?

Ако Марко бъдеше определен за враждебен свидетел, щях да имам повече свобода при разпита. Можех да му задавам подвеждащи въпроси, които изискват отговор само с „да“ и „не“.

— Агент Марко се опитваше да се измъкне и да не свидетелства в този процес. Той дори води със себе си адвокат. Освен това единствения път, когато съм се срещал с агент Марко, той ме заплаши. Мисля, че това го прави... как да кажа... враждебен.

Форсайт стана, за да отговори, същото направи и адвокатът на Марко, но съдията им махна да седнат.

— Молбата ви се отхвърля. Да започваме разпита и да видим как ще тръгне. А защо ви притеснява оръжието на агент Марко?

Попитах я дали би накарала Марко да застане пред катедрата ѝ, за да види пистолета. Тя се съгласи и му даде нареждане да го направи.

— Ваша Чест — казах, — смятам, че подобно открито носене на оръжие е заплашително и създава предубеденост.

— Той наистина е служител на правораздаването — отвърна Легоу. — И предполагам, че това ще бъде установено, когато започне да свидетелства.

— Да, Ваша Чест, но той ще мине пред съдебните заседатели на път за свидетелската банка като Уайът Ърп. Това е съдебна зала, не е Дивият запад.

Тя се замисли за миг и след това поклати глава.

— Не ме убедихте, господин Холър. Отхвърлям и тази ви молба.

Бях се надявал да прочете между редовете и да разбере какво се опитвам да постигна. Опитвах се да извадя Марко от зоната му на комфорт и в зависимост как тръгнат нещата евентуално да го обвиня и в убийство. Никога не се знае как може да реагират хората в такава ситуация, дори и ако са служители на правораздаването. Щях да съм много по-спокоен, ако Марко не беше въоръжен.

— Нещо друго, господин Холър? Съдебните заседатели проявяват огромно търпение, докато ни чакат.

— Да, Ваша Чест, още нещо. Тази сутрин ще призова агент Марко, а след това и детектив Ланкфорд. Бих искал да наредите на господин Ланкфорд да остане в съдебната зала, за да мога да съм сигурен, че ще свидетелства.

— Няма да го направя. Би трябвало господин Ланкфорд да е тук, да, но не е в моя власт да огранича движенията му. А сега да поканим съдебните заседатели.

Погледнах към Ланкфорд и видях, че хладният му поглед е впит право в мен.

Съдебните заседатели най-накрая заеха местата си и през следващите пет минути съдия Легоу им обясни, че обвиняемият най-вероятно няма да присъства в залата до края на процеса. Каза, че причината за това е хоспитализация, която няма нищо общо с делото, нито с деянието. Посъветва ги отсъствието му да не влияе по никакъв начин на решенията им.

След това аз заех мястото си на катедрата и призовах Джеймс Марко. Федералният агент стана от мястото си сред публиката и пристъпи напред самоуверено.

След формалностите по идентификацията му като служител на Агенцията за борба с наркотиците и част от Отдела за противодействие

на картелите веднага започнах да действам според сценария, който бях написал в главата си по време на предната безсънна нощ.

— Агент Марко, моля кажете на съдебните заседатели откъде познавате жертвата Глория Дейтън.

— Не я познавам.

— Чухме показания, според които тя е била ваша информаторка. Не е ли вярно?

— Не е вярно.

— Тя обади ли ви се на шести ноември, за да ви съобщи, че е призована да даде показания по иск за отмяна на присъдата на Хектор Аранд Мойя?

— Не, не е.

— Знаете ли кой е Хектор Аранд Мойя?

— Да, знам.

— Откъде?

— Той е дилър на наркотици, който бе арестуван от лосанджелиската полиция преди осем години. След това случаят бе поет от федералното обвинение и се оказа при мен. Тогава работих по него. Мойя бе осъден по няколко състава от федерален съд и получи доживотен затвор.

— И докато работехте по този случай, да сте се натъквали на името на Глория Дейтън?

— Не, не съм.

Млъкнах за миг и погледнах записките си. До този момент Марко се държеше направо сърдечно и изобщо не се притесняваше, че ще бъде принуден да каже истината. Очаквах, че ще отрича така. Моята работа бе да направя пукнатина във фасадата му и да я използвам по някакъв начин.

— В момента сте част от федерално дело, което засяга и Хектор Мойя, нали така?

— Не знам подробности. Юристите се занимават с делото.

— Господин Мойя съди федералното правителство, защото според него арестът преди осем години е бил нагласен. Прав ли съм?

— Господин Мойя е в затвора и е отчаян. Може да съди всеки за каквото си пожелае, но фактите сочат, че не съм бил на мястото на ареста и това не е бил мой случай. Той дойде при мен после и това е всичко, което знам по въпроса.

Кимнах, сякаш съм доволен от отговора.

— Добре, да продължим. Ами другите играчи в този процес? Познавате ли и имате ли общо минало с някой от тях?

— Играчи? Не съм сигурен какво имате предвид.

— Например познавате ли прокурора господин Форсайт?

Обърнах се и посочих Форсайт.

— Не, не го познавам — отвърна Марко.

— Ами главния разследващ по случая детектив Уитън? — попитах. — Някакви предишни контакти с него?

Форсайт възрази и попита какво целя с този криволичещ разпит. Помолих съдията за търпение и обещах бързо да стигна до целта. Тя ме остави да продължа.

— Не, не познавам и детектив Уитън — отвърна Марко.

— Ами детектива на прокуратурата господин Ланкфорд?

И посочих Ланкфорд, който се взираше в тила на Форсайт.

— Познаваме се от десет години — каза Марко.

— Откъде? — попитах.

— Пътищата ни се пресякоха заради случай, по който той работеше, докато беше в полицията в Глендейл.

— Какъв случай?

— Двойно убийство. Жертвите бяха наркочилдъри. Ланкфорд пое случая и се консултира с мен два или три пъти.

— Защо с вас?

— Предполагам, че защото работя в Агенцията за борба с наркотиците. Жертвите бяха наркочилдъри. В къщата, в която бяха убити, бяха намерени наркотици.

— И какво искаше да знае детектив Ланкфорд? Дали знаете нещо за жертвите, или кой може да ги е убил?

— Да. Такива неща.

— Успяхте ли да му помогнете?

— Не точно...

Форсайт отново възрази, като каза, че въпросите нямат връзка с делото.

— Процесът е за убийство отпреди седем месеца — каза той. — Господин Холър не е показал връзка между него и между случая отпреди десет години.

— Връзката ще стане ясна всеки момент, Ваша Чест — заявих.
— И господин Форсайт много добре го знае.

— Побързайте, господин Холър — каза съдия Легоу.

Кимнах в знак на благодарност и продължих:

— Агент Марко, да не би да казахте, че не сте успели да помогнете на детектив Ланкфорд?

— Така мисля. Доколкото знам, така и не успяха да намерят виновен.

— Познавахте ли жертвите?

— Знаех кои са. Държахме ги под око, но не бяха обект на разследване.

— А какво ще ни кажете за този случай, агент Марко? За убийството на Глория Дейтън. Детектив Ланкфорд консултирал ли се е с вас по него?

— Не, не е.

— А вие давали ли сте му съвети?

— Не.

— Значи между вас няма никаква комуникация?

— Никаква.

Ето я пукнатината! Вече го бях сгащил.

— Двойното убийство отпреди десет години, за което говорихте, на Сейлъм стрийт в Глендейл ли се случи?

— Ами... да, така мисля.

— Познато ли ви е името Стратън Стергос?

Форсайт възрази и аз поисках да се приближим към катедрата на съдията. Тя ни даде знак да отидем при нея и след това, точно както очаквах, прокурорът се оплака, че се опитвам при свършен факт да призова като свидетел Стергос, след като съдията вече го е зачертала от списъка.

Поклатих глава.

— Ваша Чест, не това се опитвам да направя и съвсем официално заявявам, че няма да призовавам доктор Стергос като свидетел. Той дори не е в Лос Анджелис. Искам само да установя дали свидетелят знае, че бях включил Стергос в списъка със свидетелите. Каза, че не е имал никакъв контакт с никой, свързан с това дело, но ще ви представя доказателство за обратното.

Форсайт поклати глава, за да покаже, че му е писнало от номерата ми.

— Няма никакви доказателства, Ваша Чест. Това е просто представление. Опитва се да отклони процеса и гони този, дето клати гората.

Усмихнах се и поклатих глава. Погледнах към залата и видях Ланкфорд, който се измъкваше по пътеката към задната врата.

— Къде отива детективът ви? — попитах Форсайт. — Ще го призова след няколко минути.

Въпросът към Форсайт обезпокои съдия Легоу. Тя вдигна глава, погледна към вратата и каза високо:

— Господин Ланкфорд?

Ланкфорд спря на метър и половина от вратата и се обърна.

— Къде отивате? — попита Легоу. — Скоро ще ви призоват като свидетел.

Ланкфорд разпери ръце, сякаш не беше сигурен какво да отговори.

— Ами... до тоалетната.

— Моля ви, върнете се бързо. Скоро ще ни трябва, а вече изгубихме достатъчно време тази сутрин. Не искам никакви забавяния повече.

Ланкфорд кимна и продължи към вратата.

— Извинете ме за момент, господа — каза ни Легоу, извъртя стола си наляво и се наведе към асистента си. Чух я как нарежда някой от приставите да се погрижи Ланкфорд да се върне навреме в залата.

Това ме накара да се почувствам по-добре за развитието на ситуацията.

Съдията извъртя стола си към нас и отново се съсредоточи върху проблема, който обсъждахме. Предупреди ме, че търпението ѝ е на изчерпване и че трябва най-накрая да разплета чорапа, чийто висящ конец ми е позволила да дръпна.

— Да, Ваша Чест.

Върнах се на катедрата.

— Агент Марко, някой казвал ли ви е, че името на Стратън Стергос се е появило в поправения списък със свидетели на защитата от тази седмица?

Марко показа първите знаци на притеснение и поклати уморено глава.

— Както вече ви казах, това име не ми говори нищо. Никога не съм чувал за този човек, преди вие да го споменете.

Кимнах и си отбелязах нещо в бележника. Написах: „Спирах те, задник“.

— Бихте ли казали на съдебните заседатели къде бяхте вечерта на единайсети ноември миналата година?

Форсайт се изправи.

— Ваша Чест!

— Седнете, господин Форсайт.

Марко поклати небрежно глава.

— Не мога да си спомня с точност какво съм правил толкова отдавна.

— Било е неделя.

Той сви рамене.

— Значи вероятно съм гледал футбол по телевизията. Не съм сигурен. Това прави ли ме виновен по някакъв начин?

Изчаках, но той не каза нищо повече.

— Обикновено аз задавам въпросите, такъв е редът — казах.

— Разбира се — отвърна той. — Моля, питайте.

— Ами преди два дни в понеделник? Помните ли къде сте били въпросната вечер?

Марко дълго мълча. Изглежда, осъзна, че май се е озовал насред минно поле. В тишината чух как задната врата на залата се отвори, обърнах се и видях, че Ланкфорд се връща, а зад него върви пристав.

— Бях на наблюдение — каза най-накрая Марко.

— На кого?

Той поклати глава.

— Това е текущо разследване. Няма да говоря за това пред публика в залата.

— А наблюдението случайно да беше на Сейлъм стрийт в Глендейл?

Той отново поклати глава.

— Няма говоря за текущо разследване в съда.

Взирах се дълго в него; чудех се колко още да го притисна.

Накрая реших да почакам и вдигнах поглед към съдията.

— Ваша Чест, нямам повече въпроси засега, но моля съдът да задържи агент Марко като свидетел, за да мога да го призова по-късно днес.

Тя се намръщи.

— Защо не довършите разпита си сега, господин Холър?

— Трябва да взема показания от друг свидетел тази сутрин и от неговото свидетелство ще извлека последния си въпрос към агент Марко. Оценявам търпението на съда към продължителното изложение на защитата.

Легоу попита Форсайт дали има проблем с предложението ми.

— Ваша Чест, обвинението вече се умори от полетите на фантазията на адвоката на защитата, но още веднъж ще се съгласим да го изслушаме. Знам, че това ще е още един епичен провал за него и, простете, но ще му се насладя.

Съдията попита Форсайт дали ще се възползва от възможността да разпита Марко преди той да слезе от свидетелската банка, или ще го направи следващия път, когато го призова следобед. Без много да му мисли, Форсайт предпочете да изчака и да го разпита наведнъж, без прекъсване. И за всеки случай си запази правото да призове Марко пак, дори и аз да не го направя.

Съдия Легоу каза на Марко, че може да си върви засега, но му нареди да се върне в съда в 13 часа. След това ми нареди да призова следващия си свидетел и аз казах:

— Защитата призовава Лий Ланкфорд.

Обърнах се към Ланкфорд. Той бавно се изправяше.

— И, Ваша Чест, ще ни трябва дистанционното за прожекционния апарат за представяне на видеозапис — добавих.

Погрижих се да отправя тази молба преди Марко и адвокатът му да излязат от залата. Исках да се замислят за видеото, което се канех да пусна.

42.

Ланкфорд вървеше към свидетелската банка уверено, но бавно. Беше вперил поглед в някаква точка на стената над нея. Взрях се внимателно в него. Приличаше на човек, който решава наум уравнения и се движи на автопилот. Помислих си, че това е добър знак, че той осъзнава, че единственото му спасение минава през мен. Реших, че много скоро след началото на разпита ще разбере кой път е избрал.

Като детектив на прокуратурата по случая, Ланкфорд бе получил стандартното изключение от правилата, според което можеше да остане в залата, въпреки че бе в списъка със свидетелите на защитата. Това означаваше, че съдебните заседатели го познаваха още от времето, когато бяха подбирани, бяха свикнали с всекидневното му присъствие до парапета зад Форсайт. Но той не им беше представен до мига, в който го накарах да стане прав при разпита на Хенсли предния ден. Затова го накарах да каже кой е, какво работи, какъв опит има като детектив в отдел „Убийства“ в Глендейл, макар Марко вече да бе разказал за това.

Продължих с въпроси, важни за тезата на защитата. Струваше ми се, че всички нишки на делото ме бяха водили към този свидетел. Всичко се свеждаше до този момент.

— Добре — казах, — нека поговорим за този конкретен случай. Как точно стана — разпределиха ли ви да работите по него, или вие сам поискахте?

Ланкфорд седеше с наведени очи. Позата и поведението му показваха, че не е чул въпроса. Остана неподвижен и не каза нищо няколко секунди. Тишината се проточи толкова дълго, че ми се стори, че съдията всеки миг ще го подкани, но той най-накрая проговори.

— Обикновено делата за убийства се разпределят на ротационен принцип.

Кимнах и започнах да формулирам наум следващия въпрос, когато Ланкфорд добави:

— Но аз лично поисках да работя по този случай.

Млъкнах и изчаках Ланкфорд да каже още нещо, но той не го направи. Въпреки това пълният му отговор ми даде сериозно основание да смятам, че преди малко сме постигнали мълчаливо споразумение.

— Защо поискахте?

— Преди време бях разпределен по дело за убийство на прокурор Бил Форсайт и двамата работихме добре заедно. Поне тази причина изтъкнах.

Гледаше ме право в очите и ми се стори, че в думите му има някакво послание. Гледаше ме почти умолително.

— Да не би да казвате, че сте имали и скрит мотив да поискате да работите по това дело?

— Да, имах.

Почти усетих как Форсайт се стегна на банката до катедрата.

— И какъв беше този мотив?

— Искан да работя по делото, за да мога да го следя отвътре.

— Защо?

— Защото така ми бе наредено.

— Имате предвид от някой висшестоящ?

— Не, нямам това предвид.

— Тогава от кого?

— От Джеймс Марко.

Не мисля, че през хилядите часове, прекарани из съдебните зали, някога съм имал такъв момент на яснота. Но от мига, в който Ланкфорд произнесе името „Джеймс Марко“, разбрах, че ако оживее, клиентът ми ще бъде свободен. Погледнах записките си и се опитах да се овладея, преди да продължа.

И тогава Форсайт бавно се изправи, като че ли инстинктивно усещаше, че трябва да спре това, но не беше сигурен какво да направи. Помоли двамата с него да се приближим към катедрата на съдията и Легоу ни привика при себе си. Когато отидохме там, съдията очевидно съчувстваше на премеждието, в което се бе озовал прокурорът.

— Ваша Чест — каза той, — бих искал да помоля за петнайсет минути почивка, за да мога да поговоря с детектива си.

— Няма да стане, господин Форсайт — отвърна Легоу. — В момента той е на свидетелската банка. Нещо друго?

— Саботират ме, Ваша Чест. Това...

— Кой го прави — господин Холър или детективът ви?
Форсайт замръзна.

— Обратно по местата, господа. Господин Холър, продължете със свидетеля.

Върнах се на катедрата. Форсайт седна и се загледа право пред себе си, опитваше се да събере сили за това, което предстоеше.

— Казахте, че агент Марко ви е наредил да следите случая, така ли е? — попитах Ланкфорд.

— Да — отвърна той.

— Защо?

— Защото искаше да знае всичко за разследването на убийството на Глория Дейтън.

— Той я е познавал?

— Каза ми, че е била негова информаторка преди много време.

Отметнах в записките си едно от нещата, които исках да постигна чрез показанията на Ланкфорд. Погледнах към съдебните заседатели. Всичките дванайсет, както и двете резерви, бяха като приковани. Аз също. Бях предпочел Ланкфорд пред Марко, защото бе по-слабото звено в конспирацията. Той бе видял видеото от къщата на Стергос и знаеше, че е човекът с шапката. Знаеше също, че единственото му спасение е да се опита да премине внимателно през този разпит, без да падне в капана на лъжесвидетелството и без сам да уличи себе си в нещо.

— Да се върнем малко назад — казах. — Запознат сте със записа, направен от охранителните камери в хотел „Бевърли Уилшър“, на който се вижда Глория Дейтън във вечерта, в която е била убита, нали?

Ланкфорд затвори очи и остана дълго така. След това ги отвори.

— Да.

— Говоря за клипа, който бе показан за първи път пред съдебните заседатели вчера.

— Да, знам.

— Кога видяхте този запис за първи път?

— Преди около два месеца. Не си спомням датата.

— Вчера свидетелят Виктор Хенсли, началник на охраната в хотела, каза, че на записа се вижда, че Глория Дейтън е следена в мига, в който напуска хотела. Имате ли мнение по този въпрос?

Форсайт възрази, защото въпросът бил подвеждащ и извън познанията и компетентността на Ланкфорд. Съдията отхвърли възражението му и аз зададох въпроса още веднъж.

— Смятате ли, че Глория Дейтън е следена вечерта, когато е била убита?

— Да — отвърна Ланкфорд.

— И защо?

— Защото аз я следях.

След този отговор последва може би най-оглушителната тишина, която бях чувал в съдебна зала.

— Да не би да казвате, че човекът с шапката на този запис сте вие?

— Да. Аз съм човекът с шапката.

Последва нова отметка в записките ми и нова оглушителна тишина. Осъзнах, че Ланкфорд може би се освобождава от демоните си, като разказва това, но досега не бе признал да е извършил нищо, което съставлява престъпление. Продължаваше да ми отправя същия умолителен поглед. Все повече ми се струваше, че в такива моменти двамата постигаме негласно споразумение. Дадох си сметка, че става въпрос за видеото. Той не искаше да го пускам. Искаше сам да разкаже историята като добър свидетел, а не да му навра записа от къщата на Стергос в гърлото, докато го разпитвам.

Бях склонен да приема сделката.

— Защо следяхте Глория Дейтън?

— Беше ми наредено да я намеря и да разбера къде живее.

— От агент Марко ли?

— Да.

— Каза ли ви защо?

— Не. Не веднага.

— Какво ви каза?

Форсайт отново възрази, защото съм искал информация втора ръка. Съдията каза, че ще позволи този въпрос да бъде зададен и аз си спомних какво бе казал Адвоката предната вечер — че преценката на съдията е разтегливо понятие. Без съмнение вече се бях наместил вътре в него.

Казах на Ланкфорд да отговори на въпроса.

— Каза ми само, че трябва да я намери. Че е била доносник, след това е напуснала града за много години и сега се е върнала, а той не можел да я намери, затова си мислел, че сигурно се подвизава под ново име.

— И остави на вас да я намерите, така ли?

— Да.

— Кога се случи това?

— Миналия ноември, в седмицата преди тя да бъде убита.

— Как я намерихте?

— Рико ми даде нейна снимка.

— Кой е Рико?

— Рико е Марко. Това му беше прякорът, защото работеше по случаи с рекет.

— Имате предвид закона РИКО — за противодействие срещу организации, осъществяващи рекет и корупция?

— Да.

— Каква снимка ви даде?

— Прати ми я на мобилния телефон. Беше я снимал вечерта, в която я е направил свой информатор. Стара снимка, отпреди осем или девет години. Арестувал я, но сключил с нея сделка, че няма да я регистрира, ако започне да му донася информация. Снимал я за картотеката си от доносници и още я пазел.

— Снимката още ли е у вас?

— Не, изтрих я.

— Кога?

— След като чух, че е била убита.

След този отговор помълчах за по-силен ефект.

— Използвахте ли снимката, за да я намерите?

— Да. Започнах да търся в сайтовете на местни фирми за момичета на повикване и накрая я намерих под името Жизел. Прическата ѝ бе различна, но беше тя.

— И какво направихте след това?

— Обикновено не се дават подробности за момичетата на повикване. Не можеш просто да им поискаш адреса и телефона. На страницата на Жизел пишеше, че предлага услугата „Хубава жена“ в „Бевърли Уилшър“. Помолих Рико, тоест Марко, да ми наеме стая там под едно от фалшивите му имена.

— Фалшиви имена за работа под прикритие ли имате предвид?

— Да.

— Какво беше името?

— Роналд Уелдън.

Знаех, че това може да се провери чрез Хенсли и архива на хотела, ако се наложи по-късно версията на Ланкфорд да бъде потвърдена. Показанията му изведнъж придадоха на делото съвсем нови измерения.

— Добре, и какво се случи после?

— Марко нае стаята и ми даде ключа. Беше от стая на осмия етаж. Отидох там и когато отворих вратата, пристигна пиколо с количка и тръгна към стаята отсреща.

— Имате предвид, че е изглеждало, че хората там се изнасят?

— Да.

— Какво направихте тогава?

— Влязох в стаята си и започнах да наблюдавам през шпионката. В отсрещната стая имаше двойка, мъж и жена. Пиколото си тръгна с багажа им пръв, а след това излязоха и те. Не затвориха вратата. И аз влязох в стаята им.

— Какво направихте там?

— Първо се огледах. И извадих късмет. В кошчето за боклук намерих няколко плика и по всичко личеше, че в тях е имало поздравителни картички за сватба. Бяха адресирани до Даниъл и Линда или господин и госпожа Прайс. Досетих се, че името на мъжа е Даниъл Прайс. Използвах това име и номера на стаята, за да поръчам Жизел Далинджър същата вечер.

— Защо си направихте този труд?

— Първо, защото знам, че всичко може да бъде проследено. Всичко. Не исках това да се свързва с мен. И второ, работил съм в отдел за борба с пороците, докато бях ченге. Знам какво правят проститутките и сводниците им, за да избегнат полицията. Този, който уреждаше ангажимента на Жизел, щеше да ми звънне в хотела. Така се надяват да потвърдят, че не съм полицай. Можех да го направя и от стаята, която ми бе взел Марко, но видях отворена врата и си помислих, че от другата стая ще стане още по-добре и никой няма да може да го свърже с мен. И с Марко.

С този отговор Ланкфорд прекрачи границата от укриване на информация по основателни причини към конспирация. Ако беше мой клиент, точно тук щях да го спра. Но аз го притиснах още повече.

— Да не би да казвате, че сте знаели какво е щяло да се случи с Жизел същата вечер?

— Не, в никакъв случай. Просто вземах предпазни мерки.

Взрях се в Ланкфорд. Не бях сигурен дали прикрива собствената си съпричастност към убийство, или казва истината.

— Значи уговорихте услугата за вечерта и я изчакахте във фоайето, правилно ли съм разбрал?

— Да.

— И използвахте шапката си, за да се скриете от камерите?

— Да.

— И след това проследихте Жизел до дома ѝ на Франклин авеню?

— Да.

В този момент съдията ни прекъсна и се обърна към съдебните заседатели.

— Дами и господа, знам, че ви се струва, че сякаш току-що сме започнали, но обявявам кратка петминутна почивка. Моля да отидете в стаята си и да изчакате. Искам юристите и свидетелят да останат местата си.

Станахме, докато заседателите излизаха. Знаех какво следва. Съдията не можеше просто да седи безучастна и да не предупреди Ланкфорд каква опасност го грози. Веднага щом вратата на стаята на заседателите се затвори, тя се обърна към свидетеля ми.

— Господин Ланкфорд, имате ли адвокат тук сега?

— Не, нямам — отвърна спокойно Ланкфорд.

— Искате ли да прекратя разпита ви, за да потърсите съвет от юрист?

— Не, Ваша Чест. Искам да продължа. Не съм извършил никакво престъпление.

— Сигурен ли сте?

Въпросът можеше да се тълкува по два начина. Дали Ланкфорд е сигурен, че не иска адвокат, и дали е сигурен, че не е извършил престъпление.

— Искам да продължа да давам показания.

Съдията се визира дълго в Ланкфорд, сякаш му взимаше мярка. След това извърна глава и даде знак на пристава да се доближи до катедрата ѝ. Прошепна му нещо и той веднага отиде до свидетелската банка, застана до Ланкфорд и сложи ръка на пистолета си.

— Господин Ланкфорд, бихте ли станали?

Ланкфорд изглеждаше озадачен, но стана. Хвърли поглед към пристава, а след това към съдията.

— Носите ли оръжие, господин Ланкфорд? — попита Легоу.

— Да, нося.

— Бих искала да предадете оръжието си на пристав Ернандес. Той ще ви го пази, докато приключите с показанията.

Ланкфорд не помръдна. Беше ясно, че Легоу се е притеснила, че той е въоръжен и може да опита да нарани себе си или някой друг. Добър ход.

— Господин Ланкфорд — каза строго съдията, — моля, предайте оръжието си на пристав Ернандес.

Ернандес реагира, като откопча кобура си с една ръка и натисна копчето на микрофона си с другата. Предположих, че предава сигнал за извънредна ситуация на останалите от охраната на съда.

Ланкфорд най-накрая вдигна ръка и бръкна в спортното си сако. Извади бавно оръжието и го подаде на пристав Ернандес.

— Благодаря ви, господин Ланкфорд — каза съдията. — Можете да седнете.

— Имам и джобно ножче — каза Ланкфорд. — Това проблем ли е?

— Не, господин Ланкфорд, не е проблем. Моля, седнете.

Той седна и последва колективна въздишка на облекчение. Ернандес взе оръжието от банката и го заключи в едно чекмедже. Четирима пристави нахлуха в съдебната зала през задната врата и от входа откъм ареста. Съдията веднага им каза да не правят нищо и повика съдебните заседатели да се върнат по местата си.

След три минути всичко като че ли отново течеше нормално. Заседателите и свидетелят си бяха на местата и съдията ми кимна.

— Господин Холър, можете да продължите.

Благодарих на съдията и се опитах да продължа от там, където бях прекъснат.

— Детектив Ланкфорд, казахте ли на агент Марко да се срещне с вас на адреса на Франклин авеню?

— Не, обадох му се и му дадох адреса. Малко след това си тръгнах. Бях приключил. Прибрах се.

— И два часа по-късно Глория Дейтън, жената, представяща се като Жизел Далинджър, е била мъртва. Така ли е?

Ланкфорд сведе очи и кимна.

— Да.

Пак погледнах към съдебните заседатели и видях, че нищо не се е променило. Те бяха хипнотизирани от признанието на Ланкфорд.

— Отново ви питам, детектив. Знаехте ли, че тя ще умре онази вечер?

— Не, не знаех. Ако знаех...

— Какво?

— Нищо. Не знам какво бих направил.

— Какво смятате, че се е случило, след като сте дали адреса на Глория Дейтън на Марко?

Форсайт възрази, защото въпросът изисквал предположение, но съдията отхвърли възражението му и каза на Ланкфорд, че може да отговори. Като всички останали в залата и Легоу искаше да чуе отговора.

Ланкфорд поклати глава.

— Не знам. Преди да му дам адреса онази вечер, го попитах отново какво се случва. Казах, че не искам да се замесвам, ако тя ще пострада. Той настоя, че просто иска да говори с нея. Призна, че знае, че се е върнала в града, защото му се обадила от скрит номер и му каза, че е получила призовка по някакво гражданско дело. И каза, че трябва да я намери и да поговори с нея за това.

Подчертах този отговор с кратко мълчание. Общо взето тезата ми бе представена. Но беше трудно да сложа край на разпита на Ланкфорд.

— Защо направихте това за агент Марко?

— Защото ме държеше. Имаше пълна власт над мен.

— Как така?

— Преди десет години работех по двойно убийство в Глендейл. На Сейлъм стрийт. Така се запознах с него и направих грешка...

Гласът на Ланкфорд леко потрепери. Изчаках. Той се овладя и продължи:

— Той дойде при мен. Каза, че имало хора... хора, които биха платили, ако този случай остане неразкрит. Нали разбирате — биха ми платили, за да не го разкрия. Истината беше, че с партньора ми вероятно нямаше да успеем да го приключим. На местопрестъплението не бяха оставени никакви улики. Беше екзекуция и наемните убийци сигурно бяха дошли през границата и после се бяха върнали обратно през нея. Затова си помислих — какво толкова? Парите ми трябваха. Бях се развел и жена ми... бившата ми жена щеше да ми отнеме сина. Щеше да се премести в Аризона и да го отведе със себе си и ми трябваха пари за добър адвокат, който да предотврати това. Момчето ми беше само на девет. Имаше нужда от мен. Затова взех парите. Двайсет и пет хиляди. Марко сключи сделка, аз взех парите и след това...

Млъкна и като че ли се пренесе на друго място. Стори ми се, че съдията може отново да се намеси, защото въпреки че имаше давност, Ланкфорд току-що бе признал, че е извършил престъпление. Но Легоу остана неподвижна като всички останали в съдебната зала.

— И след това какво? — подсказах му аз.

Беше грешка. Защото Ланкфорд отново се разгневи.

— Какво? Искате да ви нарисувам картинката ли? Държеше ме за гушата. Разбирате ли какво ви казвам? Имаше пълна власт над мен. Онази дребна услуга в хотела не бе първият път, в който ме използваше или ми нареждаше какво да правя. Случвало се е и друг път. Много пъти. Държеше се с мен, както се държи с доносниците си.

Кимнах и сведох очи към записките си. Знаех, че случаят е приключен. Нямаше нужда да призовавам отново Марко, нито другите свидетели. Мойя, Бъдуин Дел — никой от тях не ми трябваше вече, никой от тях нямаше значение. Делото приключваше точно тук.

Ланкфорд също бе свел глава и никой не можеше да види очите му.

— Детектив Ланкфорд, питали ли сте някога агент Марко какво се е случило онази вечер с Глория, след като сте му дали адреса ѝ?

Ланкфорд бавно кимна.

— Попитах го направо дали я е убил, защото не исках това да ми тежи на съвестта. Той каза, че не е. Обясни, че отишъл в апартамента

й, но когато влязъл, тя вече била мъртва. Твърдеше, че подпалил жилището й, защото не знаел дали там нямало нещо, което би я свързало с него. Но беше категоричен, че вече е била мъртва.

— Повярвахте ли му?

Ланкфорд се замисли, после каза:

— Не. Не му повярвах.

Мълчах. Исках да запомня този миг за цял живот. Но най-накрая вдигнах очи към съдията и казах:

— Ваша Чест, нямам повече въпроси.

Минах зад Форсайт по пътя към банката си. Той седеше неподвижно, очевидно все още се чудеше дали да поиска да разпита свидетеля, или просто да поиска от съдията да обяви край на делото. Седнах до Дженифър и тя прошепна трескаво в ухото ми:

— Мама му стара!

Кимнах и се наведох към нея, за да й отговоря — и точно тогава чух как Ланкфорд казва:

— Синът ми вече е по-голям и ще се оправя.

Обърнах се да видя на кого говори, но той бе приведен над банката и скрит зад дървената преграда. Изглеждаше така, сякаш се е навел да вземе нещо от пода.

А после се изправи и вдигна дясната си ръка към шията си. Видях пръстите му да стискат малък пистолет, от онези, които се носят на глезена. Без да се поколебае, той притисна дулото в меката кожа под брадичката си и дръпна спусъка.

Приглушеният изстрел изтръгна писък от ложата на съдебните заседатели. Главата на Ланкфорд се отметна назад, а след това се люшна рязко напред. Тялото му бавно се килна надясно и след това се строполи зад дървената преграда пред свидетелската банка и изчезна от погледа ми.

Разнесоха се ужасени викове. Дженифър Арънсън обаче не издаде нито звук. Също като мен седеше останала без думи и се взираше в празната вече свидетелска банка.

Съдията закрепця всички да опразнят залата, но дори и нейният писклив и паникьосан алт ми звучеше като от много далеч. Скоро вече не чувах нищо.

Погледнах към ложата на заседателите и видях моята алфа Малъри Гладстон. Беше се изправила със затворени очи и притискаше

устата си с длани. Съдебните заседатели около нея реагираха на ужаса, на който току-що бяха станали свидетели.

Никога няма да забравя тази сцена. Дванайсет души, боговете на вината, искаха да върнат времето назад, та никога да не видят това, което бяха видели.

ЧАСТ ЧЕТИРИ: БОГОВЕТЕ НА ВИНАТА
24 ДЕКЕМВРИ, ПОНЕДЕЛНИК

ЗАКЛЮЧИТЕЛНА РЕЧ

Случаят с Глория Дейтън отдавна приключи. Половин година след края му вълните, които образува по повърхността на живота ми, все още не са затихнали. Процесът, разбира се, завърши, когато Ланкфорд извади резервното си оръжие и отне живота си пред очите на съдебните заседатели. Съдия Легоу обяви, че процесът е опорочен, и делото не отиде по-далеч от отделение 120. Не беше никаква изненада, когато прокуратурата реши да свали обвиненията от Андре ла Кос, като заяви, че е „вероятно“ да е невинен и други смекчаващи вината обстоятелства. Разбира се, нито прокуратурата, нито полицията признаха, че са се объркали от самото начало.

След като го освободиха, Андре бе преместен в болница „Сидърс Синай“, където го лекуваха най-добрите лекари. Направиха му още операции и той се възстановява два месеца в обстановка, която беше последна дума в медицината. Пратих всички сметки на лекарите и болницата на Деймън Кенеди в прокуратурата. Така и не ми отговори.

Когато най-накрая го изписаха, Андре ходеше с бастун и вероятно щеше да ходи така до края на живота си. Беше ми благодарен за изхода на делото и се съгласи да заведе от негово име граждански иск срещу общината и окръга за причинени щети вследствие на незаконен арест и престой в затвора, вследствие на което бе преживял физически и душевни страдания. Нито една от двете обвинени администрации не искаше и да се доближава до съда и поиска да преговаря за извънсъдебно споразумение. Първоначално поисках по милион долара за всяка рана от намушкване с нож по клиента ми, но накрая се разбрахме за 2,4 милиона долара плюс медицинските разходи. Моят процент беше най-големият хонорар за дело в историята на „Майкъл Холър и Ко“. Дадох бонуси на всички от екипа и изпратих чек за сто хиляди на майката на Ърл Бригс. Реших, че това е най-малкото, което бих могъл да направя. Така пак ми останаха повече от достатъчно за триседмична почивка с Кендъл на Хаваите и за покупката на два нови линкълна. Единият от тях започнах да ползвам веднага, а един си запазах за по-нататък. И двата бяха с малък пробег

от 2011 година — последната от трийсетгодишната история на производство на луксозни модели на марката.

За известно време след този процес бях много натоварен по линия на връзките с обществеността. Отново бях изкаран злодей в медиите и в съдилищата — този път бях онзи, който така силно и злобно притиснал свидетеля си, че той се самоубил в залата. Но постепенно репутацията ми бе възстановена от поредица от три статии в „Таймс“ през септември под заглавие „Делата на невинния“. Там подробно описвах процеса, нападението срещу Андре ла Кос и все още продължаващата му рехабилитация. В тези статии бях положителен герой — адвокатът, който вярвал в невинността на клиента си и направил каквото трябва, за да му върне свободата.

Публикациите свършиха и доста работа за финансовото споразумение с общината и управата на окръга. Помогнаха дори още повече за отношенията с дъщеря ми. След като ги прочете, тя лека-полека започна отново да общува с мен. Вече си говорим и пишем есемеси по няколко пъти седмично. Ходих и до Вентура, за да я гледам в състезание по езда.

Статиите не ми помогнаха обаче пред Калифорнийската адвокатска колегия. Един от членовете на комисията по професионална етика започна разследване срещу мен малко след излизането на втората публикация в „Таймс“. Бяха разпитани лекарите, лекували Андре след нападението. Докладът повдигна сериозни въпроси за това дали клиентът ми е можел да бъде в съзнание, и то в ясно съзнание, когато се предполагаше, че е подписал отказа за явяване в съда, който бях занесъл при него в затворническата болница. Разследването все още тече, но аз не се тревожа. Андре излезе с нотариално заверена декларация, в която хвали адвокатските ми способности и разказва как съвсем съзнателно е подписал въпросния документ.

Другият ми клиент, Хектор Аранд Мойя, едновременно спечели и загуби през последната година. Слай Фългони младши с помощ от мен и баща си спечели иска за отмяна на доживотната му присъда, която бе обявена за нищожна от окръжния съд. Но при освобождаването му от затвора във Викторвил Мойя бе арестуван от имиграционните власти и депортиран в Мексико като заплаха за националната сигурност.

Междувременно съдбата и местонахождението на Джеймс Марко официално са неизвестни. В онзи ден през юни той се възползва от объркването и тревогата и се измъкна от сградата на съда веднага след самоубийството на Ланкфорд. Оттогава никой не го е виждал и ликът му украсява обявите за издирвани лица в същата сграда на федералното правителство, в която той някога работеше. Той е обект на много разследвания на ФБР и на Агенцията за борба с наркотиците. Според неназовани източници, цитирани в публикациите на „Таймс“, престъпленията и корупцията в Отдела за противодействие на картелите, който той бе ръковолил повече от десетилетие, са достигнали огромни размери и следващата година по тях ще започне изслушване пред съдебни заседатели, назначени от федерален съд. Неназованите източници също така казват, че Марко е работел за една от страните в дълга война вътре в картела Синалоа и действал от нейно име в Южна Калифорния. Дори се предполага, че усилията да се вкара Хектор Мойя в затвора до живот са следствие на заповед от босовете на Марко в Мексико. Според „Таймс“ едно от нещата, които ще проверява федералният съд, е връзка между Марко и една адвокатка, представляваща Патрик Сюъл, обвинения в нападението на Андре в транспортния център на съдебната палата.

В момента полицията издирва Марко в Южно Мексико, където се смята, че е избягал с помощта на лидери на картела, които отдавна са му плащали. Но съм сигурен, че никога няма да го намерят. Нали Хектор Мойя ми каза, че враговете му изчезвали така, че да не бъдат открити никога. Преди две седмици получих имейл от непознат адрес, озаглавен просто Saludos Del Fuego — „Поздрави от Дел Фуего“. Отворих го и намерих клипче, нищо друго. Беше дълго само петнайсет секунди, но можеше да ти вдъхне ужас за цял живот. В него се виждаше мъж, обесен на дърво. Очевидно беше мъртъв, лицето му бе смачкано от бой, подпухнало и кърваво, кожата и дрехите му на места бяха обгорени до черно.

Убеден съм, че този мъж е Марко. Препратих видеото на полицаите, които го издирваха. След като автентичността му бъде потвърдена, очаквам да излезе официално съобщение, че Марко се смята за мъртъв, макар да не е вероятно тялото му някога да бъде намерено. Изтрих клипчето от компютъра си, но никога няма да мога да го изтрия от паметта си. Не се и съмнявам, че е от Мойя и че той

иска да знам какво се е случило с Марко. Когато си мисля за корумпирания агент, се сещам за онази вечер през юни в заседателната зала, когато бях заобиколен от екипа си и вдигнах на здравица с пожеланието да възтържествува справедливост за Глория Дейтън и Ърл Бригс. Някои форми на справедливостта могат да са ужасни. Но в този случай тя възтържествува както трябва.

Официално убийството на Глория Дейтън остава неразкрито, защото никой не е осъден за него, нито някога ще бъде. Паметта за нея живее в градското съзнание и тя заема своето място в пантеона на прочутите жертви.

Междувременно не бе обърнато такова внимание на Ърл Бригс. Неговият случай все още се разследва. Но аз тъжа за него повече, отколкото за Глория или някой друг. Често си мисля за всички километри, които сме изминали заедно, за разстоянията, които пропътувахме по земята и през живота.

Всеки има свои съдебни заседатели, гласове, които носи вътре в себе си. Ърл Бригс е един от моите, Глория Дейтън също. Те са там заедно с Кейти и Санди, майка ми, баща ми, а скоро и Адвоката ще се присъедини към тях. Тези, които съм обичал, и тези, които съм наранил. Тези, които ме благославят, и тези, които населяват кошмарите ми. Всеки ден те са близо до мен. Всеки ден се изправлям в съдебната зала пред тях и защитавам тезата си.

Издание:

Автор: Майкъл Конъли

Заглавие: Боговете на вината

Преводач: Елена Кодинова

Година на превод: 2013

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман (не е указано)

Националност: Американска

Печатница: „Полиграфюг“ АД - Хасково

Излязла от печат: 27.01.2014

Редактор: Иван Тотоманов

ISBN: 978-954-655-458-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/724>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.